2/2012 • ROČNÍK XLIV

ŽIVÉ SLOVO

Znovuzrodený

Co přináší **zkoušky?**

Svůj život **nedělím** na křesťanský **a sekulární**

Téma čísla: **Viera v záťaži**

Z deníku misionáře

Již několik let jsou manželé Pszczolkovi spolu s dcerkou Sárou součástí misijního projektu v jihovýchodní Asii. V současné době je celá rodina na delším pobytu doma v Havířově a těší se z narození syna Tobiáše. Vedle rodičovských povinností se však věnují návštěvám ve sborech a informují o práci, ke které byli povoláni. Máte možnost se s nimi osobně setkat nebo je slyšet na některé z jejich přednášek než se opět vydají na další dobrodružnou cestu do daleké Asie, tentokrát už se dvěma dětmi. Abychom vám jejich práci přiblížili, přinášíme několik postřehů z Jakubova „misionářského deníku". Věříme, že vám autenticky přiblíží jeho prožitky i konkrétní práci, kterou tam na překladu Písma do dosud nezaznamenaného domorodého jazyka konají.

Místo: městečko Dobo, souostroví Aru, Indonésie

Datum: týden první, duben 2011

Po všech těch pracovních setkáních a poradách vyrážíme konečně do oblasti naší cílové skupiny! Jdeme na to! Takže rutina jako obvykle: nákup zásob, příprava vybavení, příprava pracovních materiálů na dobu pobytu ve vesnici v naší jazykové oblasti Batuley, příprava Sárinky, ale i maminky na to, že se nějakou dobu neuvidíme. A hlavně začátek shánění nějaké lodi, která do té oblasti jede.

Musím přiznat, že mám z té hrozné cesty zase strach. Vždyť dosud se při každé cestě něco nepříjemného stalo: od poruch (a žádná porucha není malá, když je člověk na otevřeném moři), po mnohahodinové „zákysy" na odlivových naplaveninách, až po vyložené ztroskotání. Tak si říkám, co to bude tentokrát? Je to divné; takový nový, jiný strach od té doby, co máme Sáru. Vůbec se totiž nebojím jakoby o sebe, že se vyklopíme uprostřed moře a co by bylo pak (samozřejmě si nehrajeme na hloupé hrdiny a děláme všechno proto, aby se tak nestalo, a kdyby náhodou ano, tak sebou máme několik bezpečnostních prvků). Jsem ale spíše naměkko a mám žaludek v jednom uzlu, protože si nemůžu z hlavy vypudit představu, že nesplním slib Sárince, že se jí brzo vrátím... Ale dost už, nemám v plánu se v mořské vodě koupat – ani ne tak díky našim mořeplaveckým dovednostem, ale spíše proto, že se lidi za nás při takových i jiných výpravách modlí, takže vzhůru na moře!

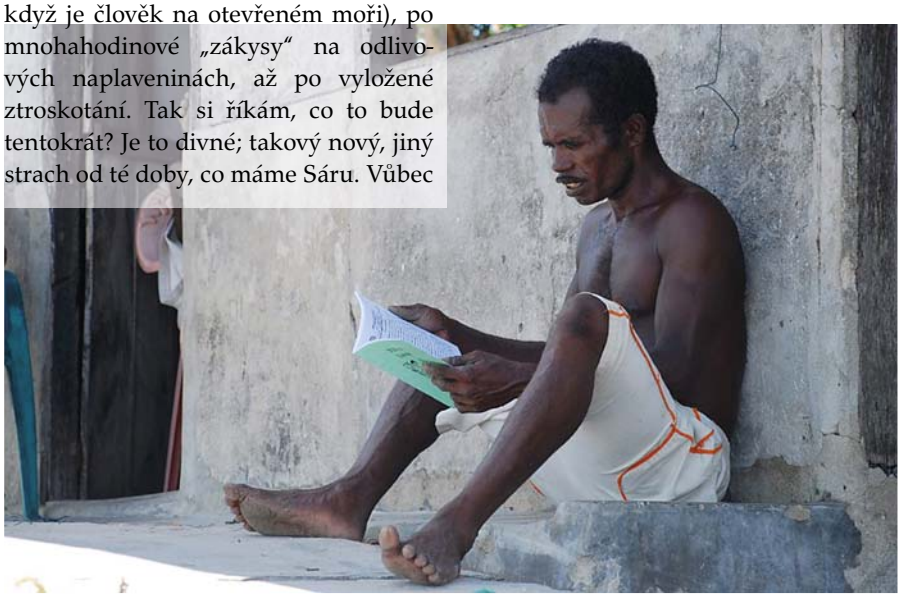

Místo: vesnice v oblasti Batuley, souostroví Aru, Indonésie

Datum: týden druhý, duben 2011, pobyt ve vesnici

Včerejšek jsem skoro celý prospal, abych se „zotavil" z cesty. Ale zato dneska to vypadá na přehršel aktivit. Tak nejprve musím zajít za všemi přáteli a „známými" a potom (nebo spíš při tom) najít a domluvit pravidelná setkávání s někým schopným, kdo mi pomůže ověřit všechny nové ústní biblické příběhy, které jsme před naším příjezdem připravili.

Na vysvětlenou - už jsme na tom dost dlouhou dobu s Jonem pracovali (můj místní spolupracovník, za pár dní přijede za mnou). Připravili jsme celkem 10 ústních biblických příběhů. Všechny jsou zatím z Nového zákona, vesměs různé příběhy zázraků a dokonce se nám podařilo připravit dva velikonoční příběhy. A jako bonus jsem na poslední chvíli „ukuchtil" krátké, v místním jazyce nadabované video o příběhu vzkříšení syna vdovy v Nain. Takže mám všechno pečlivě nahráno v přehrávači a mám i několik vypálených CDček. Prostě nechci nechat nic náhodě, aby si místní, v jejich vlastním jazyce, mohli poprvé(!) tyto biblické novozákonní příběhy vyslechnout.

Posledních pár dnů bylo prostě skvělých, až neuvěřitelných. Dopoledne máme pravidelná setkání s prvním

„nezainteresovaným posluchačem“ (tedy jakýmsi nezaujatým domorodým příjemcem příběhu, u kterého systémem opakovaného převyprávění a pomocí testovacích otázek ověřujeme, zda je daný příběh skutečně dobře srozumitelný a stále věrný původnímu poselství). No zní to možná složitě, ale jde stručně řečeno o to zjistit, zda je všemu jasně rozumět. Odpoledne potom další dvě taková „kontrolní sezení“, a to tak každý den. Je toho hodně, co musíme stihnout ověřit a udělat (příběhy se neověřují pouze jednou a s jedním člověkem, ale několikanásobně). Každopádně mám radost z toho, jak to celé probíhá. Naši pomocníci jsou bezvadní, jsou schopni velmi dobře příběhům porozumět a zpětně jej převyprávět (což je důkazem srozumitelnosti a reprodukovatelnosti). Celé se to pak děje často za přítomnosti spousty dalších lidí, kteří se zrovna octnou v okolí.

Ve výsledku je fantastické vidět, jak skupinky lidí posedávají a poslouchají biblické příběhy poprvé v životě v jejich jazyce. To jsem měl občas husí kůži a říkal si, že to všechno, ty roky a vůbec, prostě stálo zato! A to byl jenom začátek. Po skončení setkání za mou přicházeli další lidé, že si ty příběhy chtějí překopírovat taky pro sebe a už se tvořila fronta. A zanedlouho, když jsem v polední pauze odpočíval, slyším z domu jiného souseda, jak už si tam pouští jeden z příběhů (a to tak nahlas, že tomu skutečně neuniknul nikdo v okolí).

Místo: vesnice v oblasti Batuley, souostroví Aru, Indonésie
Datum: týden třetí, duben 2011, odjezd

Nemohl jsem se tady mít lépe. V mnohém to naprosto předčilo moje očekávání, ale bez Barči a Sáry vydržím jenom omezenou dobu (a ony prý taky). Takže je čas zvednout kotvy a hurá domů. No, kdyby to bylo tak snadné! Nejprve musím najít loď, což může trvat několik dní a pak mě čeká ona „exklusivní“ cesta po moři, brr. Tak jo, loučím se s lidmi, opět slibuji, že se brzy vrátím. Ještě sedíme a čekáme, zatímco se na loď nakládají věci, a v tom mi jedna naše pomocnice, se kterou jsme ověřovali příběhy, povídá: „...včera večer jsem si přehrávala ty příběhy a slyšeli to všichni sousedé... a támhle ta sousedka, vidíš ji? ...no tak ta z toho chudák celá brečela, protože poprvé slyšela příběh z Bible v jejím jazyce...“

Sedím na nevelké laminátové lodi, už zase je před námi to obrovské moře. Docela určitě zase opakovaně zmokneme a budeme se pražit na slunku. Je mi jasné v jakém „dolámaném a nasoleném“ stavu domů zase přijedu, a z největší pravděpodobností se zase něco nepříjemně „dobrodružného“ přihodí, ale tentokráte mi to nějak nevadí. Ta poslední slova mě vezmou hodně daleko a zahojí nejednu modřinu.

Z DENÍKU JAKUBA PSZCZOLKY, PŘIPRAVIL JAREK ANDRÝSEK

Jsme vděční za podporu, kterou Jakubovi, Barči a jejich dětem vyjadřujete. Jelikož náklady související s životem a službou na ostrově budou v budoucnu vyšší (mimo jiné i s ohledem na druhé dítě), povzbudí nás, když budete v podpoře projektu pokračovat, nebo se k ní nově přidáte. Děkujeme.

ZA PODPŮRNÝ TÝM MILAN SZTURC

Misie
Z deníku misionáře 2
Úvodník
Uniesť úspech 4
Tematické články
Víra v zátěži 5
Znovuzrodený 6
Za co, Pane Bože, za co? 7
Anketa
Víra v zátěži 8
Příběh ze života
Svůj život nedělím na křesťanský a sekulární 10
Dokončenie z minulého čísla
Prísne nároky Písma (pokračovanie) 12
Úvaha na pokračování
Boží milost na cestě do cíle 14
Příběh ze života
Co přináší zkoušky? 16
Z pera zakladatelů
Zásady Jiřího Müllera 17
Příběh ze života
Život s nemocí skleněných kostí 18
Informácia
Tmelos Open 09 Ostrava 19
Misia
Kareni 20
Spomienka
L´Abri 22
Stránka mladých
Mluvit o sexu s velkým obrazem před očima 24
Zprávy ze sborů
Radostný dopis 24
Stránka mladých
Pokoj tomuto domu! 26
Biblický kvíz
Rozhovor s neznámým 27
Reportáž s anketou
Víkend na chate Berea 28
Informácie
Anna Jančová 29
Vyjde Šestidílka 29
Očima ženy
Kořeny a dřevomorka 30
Vzpomínka
Věra Podzemná 31
Úvaha
Kláštory – čo o nich (ne)vieme 32
Recenzie
C. S. Lewis – Rady skúseného diabla 33
J. Mrázek – Evangelium podle Matouše 33
Vzpomínka
Nivy: počátek – minulost – současnost 34
Poézia
Na kolenách 36

Téma příštího čísla:

Cesty k lidem

Články k tématu příštího čísla, jakož i další příspěvky zasílejte do konce června 2012 na adresu odpovědného redaktora.

Děkujeme. Redakce.

Uniesť úspech

Milí čitatelia!

Viera v záťaži je témou tohto čísla Živého slova. Keď hovoríme o „veľkej viere“ alebo „silnej viere“ (mimochodom, Biblia tieto slová veľmi nepoužíva), je dobré dať si pozor a nepredstavovať si pod „vierou“ to, čo ponúka spiritualita New Age alebo školenia o úspešnom živote. Myslím reči toho typu, že „keď budeš v niečo silno veriť, predstavíš si to pred sebou a silne sa na to sústrediš a zmobilizuješ svoje úsilie a budeš si veriť atď. ... podarí sa to a všetko dobre dopadne.“ Ak môžem použiť príklad zo strojárstva, viera kresťana nie je ako motor auta, sama nemá energiu dávať veci do pohybu; je skôr ako spojka či prevodovka, ktorá prenáša energiu z motora na kolesá a tak umožňuje autu rozbehnúť sa. Tým motorom je Božia moc a pravda a láska. Viera sa chytí Božieho slova a to, čo Boh povedal, sľúbil či vykonal, prenáša do života.

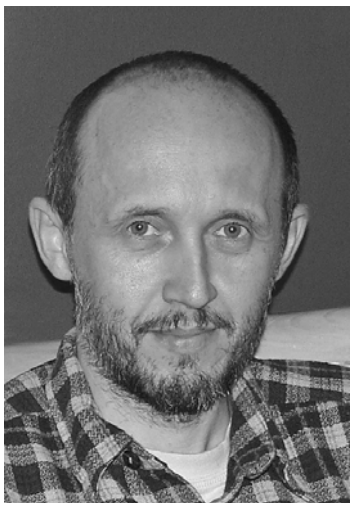

Aj keď nie je viera zdrojom sily či pohybu, veľmi záleží na jej pevnosti. Bude sa moja viera držať Božích sľubov, Božích pravidiel a dôverovať jeho láske za každých okolností?

Dnes sa stresové testovanie používa v rôznych oblastiach. Konštrukčné materiály, banky, atómové elektrárne, počítačové servery a kadečo iné sa vystavuje zvýšenej záťaži (niekedy len simulovanej), aby sa ukázalo, či sa na ne dá spoľahnúť. Od výsledku skúšky závisí veľa – niekedy aj ľudské životy.

Pán Boh dovoľuje, aby ľudia, na ktorých mu najviac záleží, prechádzali skúškami. Spomeňte si na Abraháma, ktorý „nezapochyboval v nevere o Božom zasľúbení, ale naopak, stal sa silným vo viere a tak vzdal slávu Bohu.“ (R 4,20). A „počuli ste o Jóbovej vytrvalosti a videli ste, k čomu ho Pán nakoniec priviedol.“ (Jk 5,11) Ba i celý národ musel prechádzať skúškami: „Pamätaj na celú cestu, ktorou ťa tých štyridsať rokov Hospodin, tvoj Boh, viedol po púšti, aby ťa pokoril a vyskúšal a poznal, čo je v tvojom srdci, či budeš zachovávať jeho príkazy, alebo nie.“ (5M 8,2)

Čo môže byť tou skúškou, v ktorej sa má osvedčiť viera? Celkom prirodzene si tu predstavíme ťažkosti rôzneho druhu: Božie mlčanie, dlhý čas čakania na splnenie zasľúbení, neúspech, zrada, výsmech či prenasledovanie, neistota, neznáme prostredie, nemoc a napokon i smrť. Tie preveria jej hodnotu. „Radujte sa z toho, aj keď azda teraz máte ešte nakrátko prejsť zármutkom rozličných skúšok, aby vám vaša vyskúšaná viera oveľa cennejšia ako pominuteľné zlato, ktoré sa tiež preskúšava ohňom, bola na chválu, slávu a česť pri zjavení Ježiša Krista.“ (1P 1,6-7).

Ale skúškou sa môže stať aj pravý opak. Zostanem verný, keď je život krásny, svieti slniečko, plnia sa priania? Alebo keď sa núkajú rôzne skratky k dosiahnutiu úspechov? Veď v „reálnom živote“ to každý tak robí... Jedna vec je obstáť v ťažkostiach, niečo iné je obstáť a zostať verný na výslní.

Patriarcha Jozef je príkladom vyskúšaného človeka. Hospodin ho nechal okúsiť skúšky z každej strany. Vlastní bratia ho predali do otroctva a otec mu nemohol pomôcť, intrigy ho zrážali nadol, keď sa mu už-už začínalo dariť, stal sa väzňom a všetci naňho zabudli. No Jozef obstál v ťažkostiach a „Hospodin bol s Jozefom“ (1M 39,2 a i.). Ale obstojí, keď sa stane veľkým pánom, keď bude mať moc nad osudmi ľudí, keď bude mať v hrsti bratov, čo mu tak kruto ublížili? Je veľa príkladov ľudí, ktorí uniesli ťažkosti, no neuniesli úspech (napríklad Gedeon a viacerí králi Izraela) – Jozef áno.

S týmto číslom časopisu sa k vám dostávajú príbehy ľudí, ktorí žijú svoju vieru. Niekedy je testovaná ťažkosťami: väzením, chorobou, prenasledovaním. A niekedy je testovaná úspechmi: evanjelizáciou, ktorá prináša ovocie, veľkým vplyvom či úspechom v práci a živote. Nech vás povzbudia v ceste za Pánom Ježišom, či už húštinou alebo na výslní!

PETER KOZÁR

tiráž

ŽIVÉ SLOVO

Vydávají
Křesťanské sbory, Šámalova 3915/15a
615 00 Brno–Židenice, www.ziveslovo.cz

Odpovědný redaktor, správa inzerce a adresa české redakce
Jaromír Andrýsek, Okrajová 3,
737 01 Český Těšín
tel.: +420 552 321 102
tel.: +420 776 737 282
e-mail: ja.andrysek@gmail.com

Adresa slovenskej redakcie
Peter Kozár, Nobelova 6/A,
831 02 Bratislava
tel.: +421 908 390 753
e-mail: pkozar@berea.sk

Redakční rada
Ján Číž, Ján Hudec, Matúš Koša,
Peter Kozár, Ján Kučera, Tomáš Pala,
Pavel Šíma, Petr Vaďura, Jan Vopalecký,
Ľubomír Vyhnánek, Irena Zemanová

Grafická úprava a tisk
Vydavatelství g-koukol.cz
Ostravská 130, 736 01 Český Těšín–Mosty

Jazyková korektura
Ivo Štěrba st.

Administrace a expedice pro ČR
Josef a Bronislava Hamanovi,
tel.: +420 775 907 258
Robert a Simona Brožkovi,
tel.: +420 605 870 575
Křesťanský sbor Český Těšín,
Slezská 874, 737 01 Český Těšín
e-mail: jozka.haman@seznam.cz

Administrácia a expedícia pre SR
Bohuslav Javor, Kresťanské centrum Berea,
Alstrova 38, 831 06 Bratislava,
tel.: +421 2 4341 1911
tel.: +421 905 249 379
e-mail: javor@berea.sk

Platby a dobrovolné příspěvky
Křesťanské sbory, Šámalova 3915/15a
615 00 Brno–Židenice
Česká spořitelna, pobočka Český Těšín
Číslo účtu: 000000-2202217389/0800

Předplatné v České republice
na celý rok 196 Kč + poštovné 72 Kč
jednotlivá čísla 49 Kč + poštovné 18 Kč

Predplatné na Slovensku
na celý rok 7,6 € + poštovné 2,4 €
jednotlivé čísla 1,9 € + poštovné 0,6 €
Předplatné na další období končí jen
písemným či telefonickým odhlášením
v administraci.
Časopis vychází čtyřikrát do roka.
Registrační číslo MK ČR 6480
ISSN 1210-6526

Víra v zátěži

Všechno, co žije, roste a mění se podle podmínek, v nichž se nachází

Na podzim se zaseje obilí nebo řepka olejná a musí „prožít“ zimu, aby na jaře o sobě daly vědět tím, že vyklíčí a nad zemí se objeví zelená rostlinka atd. V naší zeměpisné poloze se střídají roční období, tím se mění podmínky pro růst a jsou to změny pro dobrý růst a dobrou úrodu nutné. Bůh to má pod kontrolou.

Ž 104,14: Dáváš růst trávě pro dobytek i rostlinám, aby je pěstoval člověk, a tak si ze země dobýval chléb.

Kaz 11,5: Jako nevíš, jaká je cesta větru, jak v životě těhotné rostou kosti, tak neznáš dílo Boha, který to všechno činí.

I my máme růst a má růst také naše víra. Úměrně podmínkám, do kterých je náš život zasazen. Tak si v Písmu čteme, že máme růst v chrám posvěcený v Pánu, růst v poznání Boha, růst Božím vzrůstem a ve všem dorůstat v Krista. Když apoštol Pavel děkoval Bohu za víru Tesalonických, zmínil se také o intenzitě tohoto růstu: „rostla mocně“ (Ef 2,21 Kol, 1,10 Kol 2,19 Ef 4,15 2Tes 1,3).

Růst je Boží záměr pro nás a náš úkol

Je dobré si uvědomit, že v průběhu života = růstu takového semínka mrzne, prší, praží, je příjemně a tak nějak dokola, jinak by nebyla úroda, nebyl by výsledek. Mám za to, že v životě věřícího člověka je to s vírou trochu podobně. Jaké je to s tou naší vírou?

Přece se není možné vymlouvat: „...dnes je taková těžká doba...“, „...není čas...“, „...to nemůžeš tak brát...“, „...to bylo v jiné situaci...“, „...to musíme chápat jinak...“

Vždycky byla nějaká doba, vždycky Bůh nějak prověřoval víru lidí, kterým chtěl svěřit nějaký úkol. A vždycky důkazem byl čin, ne jen nějaké řeči(čky).

Vzpomeňme jen na nevinného Josefa ve vězení, na Mojžíše, jenž 40 let pásl stáda místo toho, aby vládl u egyptského dvora, na Davida pronásledovaného Saulem, na Jeremiáše uvězněného v bahně studny, na Daniela v jámě lvové a mohli bychom jistě pokračovat výčtem dalších příkladů, které Bůh nechal zaznamenat k povzbuzení naší víry. Kdo z nás byl v podobné situaci? Koho víra byla vystavena podobné zátěži?

Možná, že známe život a knihy Corie ten Boom, možná si čteme o současném životě křesťanů v muslimském světě. Nikomu z nás v naší nábožensky svobodné zemi nejde v této době o život kvůli vyznání víry.

Věřím tomu, čemu říkám, že věřím?

Je však moc dobré si položit otázku: „Opravdu věřím tomu, čemu říkám, že věřím?“ Například: Věřím tomu, že mně Bůh má rád, že má nejvyšší moc a můj život je v Jeho rukou? To vše navzdory tomu, že

- mě kolegyně pomlouvá u šéfa. Co s tím? A co s ní?
- mě vedoucí nutí nebo ode mne očekává nečestné jednání ve prospěch firmy. Co pak?
- mám nemoc, se kterou si oficielní medicína neví rady. Koho budu vyhledávat?
- bych potřebovala dostat dítě na určitou školu. Které známé obejdu?
- se nestíhám připravit ke zkoušce, nemám do školy úkol. Co teď?

Důvěřuji Bohu nebo čekám, že bude plnit má přání?

Věřit Bohu - důvěřovat Mu - není totéž, jako věřit, že Bůh udělá, co mu poradím nebo co si přeji.

Každý z nás v průběhu života prochází různými těžkostmi, zkouškami, složitými situacemi. To bylo, je a bude. Bez této zátěže není možno růst a zrát, přinášet úrodu.

Stejně tak je každé Boží dítě předmětem Jeho zájmu, Jeho lásky, stojíme Mu za to, aby nám tu svoji lásku každý den nějak ukázal, prokázal. Pokud to nevnímám, je chyba na mém příjmu, ne u Něho.

Když nás Duch svatý prostřednictvím apoštola Pavla vybízí, abychom svoje prosby s děkováním přinášeli Bohu a abychom se stále radovali, tak nám k tomu asi dává taky důvod. Ví, o čem mluví. Pán Ježíš nám dal různá zaslíbení. Některá z nich můžeme denně zakoušet a ona mohou naši zátěž činit lehčí. Je dobré je znát, je dobré jim věřit.

IRENA ZEMANOVÁ

Jakub Pszczolka při práci na projektu

Znovuzrodený

Charles W. Colson, pre priateľov Chuck, uznávaný kresťanský vodca a niekdajší poradca prezidenta Nixona, zomrel 21. apríla 2012 vo veku 80 rokov na následky krvácania do mozgu. Fanfáry na druhom brehu nie sú ani tak oslavou jeho pestrej kariéry a úspechov, ako premieňajúcej moci Svätého Ducha, ktorá dôkladne zmenila jeho život a charakter.

Colsonova politická kariéra sa sľubne začala, keď sa z právnickej kancelárie dostal do Bieleho domu ako vrchný poradca prezidenta, ale skončila krachom počas aféry Watergate. V tých temných chvíľach bol vo Washingtone najviac nenávideným človekom po Richardovi Nixonovi. Bol jeho mužom na špinavú robotu a blysol sa výrokom, že za znovuzvolenie Nixona by predal aj vlastnú babičku. Niet divu, že keď aféra praskla, stal sa prvým podozrivým zo zosnovania tajných plánov.

Ako Colson neskôr priznal, prvých 41 rokov života mu chýbal morálny kompas. Bol nominálnym členom Episkopálnej cirkvi – do tej miery „nominálnym“, že netušil, kto bol milosrdný Samaritán alebo márnotratný syn. „Myslím si, že náboženstvo je OK, keď ho má človek tak málo, ako je len nutné,“ povedal v jednom rozhovore.

Podozrivé obrátenie

Obrat pri jeho hľadaní duchovného zmyslu života nastal krátko potom, ako musel opustiť Biely dom a pokúšal sa znovu o právnickú kariéru. Stretol sa s Tomom Phillipsom, šéfom leteckej firmy Raytheon, ktorý nedávno uveril pri evanjelizácii Billy Grahama. Colsonovi šlo len o biznis, no Phillips hovoril s nadšením o svojej novoobjavenej viere a čítal mu nahlas odseky z knihy Hovory od C. S. Lewisa. Zasiahlo ho čítanie o pýche (z kapitoly „Veľký hriech“) a potom Phillipsova modlitba, aby Pán „otvoril Chuckovi srdce a ukázal mu svetlo a cestu.“ Neskôr večer sa Colson rozplakal za volantom auta a modlil sa.

Potom sa ho ujal pastor Doug Coe, ktorý vo Washingtone organizoval National Prayer Breakfast (ranné modlitebné stretnutie) a viedol The Fellowship, kresťanské spoločenstvo niekoľkých vplyvných ľudí. Viacerí z nich nechceli mať nič do činenia s Colsonom, no dali sa presvedčiť a hriešnikovi z Watergate poskytli modlitebnú podporu. Teológia skupinky bola trochu divná, ale ich skutočná láska držala utrápeného Colsona nad vodou a viedla ho od sebectva a samospravodlivosti k ospravedlneniu vierou v Krista.

Keď sa na verejnosť dostalo, že Chuck Colson sa stal mužom modlitby, reakciou bol všeobecný cynizmus. Médiá sa mu zúrivo vysmievali a ich kampaň zmarila nádej na mierny prístup vyšetrovateľov a prokurátorov. A tak bol odsúdený, i keď dôkazy proti nemu boli riedke. Podľa všetkého nevedel nič o vlámaní do komplexu Watergate a pri všetkej jeho politickej amorálnosti bolo ťažké pripísať mu konkrétny zločin. Starý Colson by použil všetky triky, aby sa vysekal zo šlamastiky. Ale tento kajúcne priznal proti rade svojho právnika aj to, čo nemusel (veľmi nejasný paragraf o bránení spravodlivosti) a bol odsúdený na 1 až 3 roky vo väzení.

Počas väzby sa musel veľa učiť pokore. Stíhala ho jedna rana za druhou. Nedostal amnestiu od prezidenta aj keď so samým Nixonom sa zaobchádzalo zhovievavo. Zakázali mu praktizovať právo. Zomrel mu otec. Syna mu zatkli za prechovávanie narkotík. On sa však odovzdal do Božej vôle, založil modlitebnú skupinku väzňov a ponoril sa do štúdia Písma a biblických kurzov od Navigátorov. Zvlášť ťažko sa pritom vyrovnával s tým, keď ho odmietli prepustiť na podmienku, aj keď iní páchatelia už boli vonku. Až po dlhšom čakaní a mnohých modlitbách sa dostal von na podmienku – odslúžil si vo väzbe 7 mesiacov.

Znovuzrodená celebrita

Na život na slobode si zvykal ťažko. Pokračovali zápasy medzi starým a novým človekom v ňom. Ale Boží plán s ním sa začal jasne ukazovať. Začalo to nápadom začať učenícky program v kresťanskom rekreačnom zariadení pre väzňov, uvoľnených dočasne z väzenia. Federálny šéf väzníc sa mu dal presvedčiť a dal tomu šancu na skúšku. Z tohto začiatku vyrástla postupne celosvetová služba ***Väzenského spoločenstva*** (Prison Fellowship International), ktorá dnes pôsobí vo viac než 150 krajinách.

Počas rozbiehania služby väzňom Colson napísal knihu, ktorá sa stala celosvetovým bestsellerom. Mala titul ***Born Again*** (Znovuzrodený) – tá fráza bola v roku 1976 mimo evanjelikálnych kruhov málo známa. Ale Colsonova kniha s dramatickým príbehom jeho obrátenia to zmenila; neskôr k tomu pridalo, keď sa týmito slovami označil aj prezidentský kandidát Jimmy Carter. Keď sa svet pýtal, čo to slovo znamená, Colson ponúkol vysvetlenie na základe rozhovoru Pána Ježiša s Nikodémom.

Vo svete sa predali tri milióny výtlačkov (vyšla aj v češtine a slovenčine, v češtine tiež vyšla Colsonova kniha ***Jak milovat Boha***) a z autora sa stal kresťan-celebrita. Ale to už bol natoľko duchovne zrelý, že vedel, aký protiklad tie slová predstavujú. Aj s pomocou dobrých priateľov si zachoval pokoru a zostal nohami na zemi.

Medzi jeho teologickými tútormi boli ľudia ako Michael Cromartie, Nicholas Wolterstoff, R.C. Sproul, Carl Henry, Francis Schaeffer, a Richard Lovelace, ktorí pomáhali rozširovať jeho duchovné obzory. Uvedomil si, že úzkoprsý evanjelikalizmus nestačí. Neopustil službu jednotlivcom vo väzniciach, ale svoje miesto našiel v oblasti verejnej diskusie a aktivít, kam inšpirovaný príkladom Williama Wilberforcea vnášal kresťanský pohľad na život a spoločnosť.

Kresťanská väzenská služba, kedysi vykonávaná len skromne a na lokálnej úrovni, sa rozširovala a získavala na kredite. Program ***Justice Fellowship*** sa zame-

riaval na výchovný aspekt väzenstva, ***Angel Tree*** posielal tristotisíc vianočných balíčkov deťom väzňov a iniciatíva ***InnerChange Freedom*** viedla k zriadeniu minimálne 15 väzníc alebo väzenských blokov pod správou kresťanov. Ukázalo sa, že majú oveľa vyššiu účinnosť (nižšiu mieru recidívy) ako svetské zariadenia.

Evanjelikálny štátnik

Colsonova služba prekročila väznice a rozšírila sa do mnohých oblastí. Napísal vyše 20 kníh: okrem už spomínaných napríklad ***Kingdoms in Conflict*** (Konflikt kráľovstiev – o vzťahu kresťanstva a politiky) a ***The Body*** (Telo – o rozmanitých podobách cirkvi). Mal vlastný rozhlasový program ***BreakPoint*** a písal stĺpčeky do Christianity Today. Navštívil mnoho krajín; mohli sme ho privítať aj v Bratislave.

Získal mnoho ocenení, tým najlukratívnejším bola Templetonova cena za náboženstvo – odmenu miliónov dolárov venoval na charitu. Prekračoval aj denominačné bariéry. Stál pri počiatku iniciatívy ***Evangelicals and Catholics Together*** (Evanjelikáli a katolíci spolu), ktorá vyvolávala kontroverzné i oceňujúce reakcie a tiež ***Manhattan Declaration***, ktorá spája kresťanov všetkých vyznaní v zápase o rešpektovanie posvätnosti ľudského života, náboženskej slobody a morálnych hodnôt v spoločnosti.

Hoci dosiahol pozoruhodné veci, ešte dôležitejší je príklad jeho života. V časoch po Watergate sa neprajníci vysmievali z jeho obrátenia a číhali na každý jeho chybný krok. Ale takmer štyri desaťročia oddaného kresťanského života zatvorili ich ústa a získali mu rešpekt. Prinášal značné finančné obete. Úspešne bojoval proti vlastným neduhom pitia a fajčenia. Pokoru prejavoval aj tým, ako prenechával priestor ďalším ľuďom v organizáciách a iniciatívach, ktoré sám rozbiehal. Aj jeho zápasy prispeli k tomu, že jeho duchovná cesta vyzerala autenticky a presvedčivo.

Znova v Bielom dome

Prvé roky 21. storočia ho znovu priviedli do Bieleho domu. George W. Bush ho urobil svojím dôverníkom vo veciach rehabilitácie a začleňovania väzňov do života a výsledkom bolo niekoľko dôležitých legislatívnych iniciatív. V roku 2003 on a ďalší evanjelikáli formovali politiku USA v oblasti ľudských práv, zasadzovali sa za ukončenie vojny v Sudáne, obmedzenie obchodu s prostitúciou a zastavenie globálneho šírenia AIDS. Tým sa jeho kariéra vo vysokej politike pozoruhodne uzavrela. V 70. rokoch smeroval Biely dom k tomu, čo bolo protikladom kresťanskej morálky, ale v prvej dekáde 21. storočia tu bol zreteľným kresťanským hlasom, ktorý nebolo možné ignorovať.

Colsonovo dedičstvo v oblasti politiky, kultúry, cirkvi a kresťanskej služby je tu preto, že uprostred toho „zemetrasenia" po Watergate neprestal počúvať tichý Boží hlas. Poslúchol ho a zostal mu verný. Tak sa stal jasným príkladom Božej milosti a moci Svätého Ducha. Boh zmenil Chucka Colsona a použil ho na dobré.

PODĽA ČLÁNKU JONATHANA AITKENA A ĎALŠÍCH ZDROJOV , SPRACOVAL PETER KOZÁR

Za co, Pane Bože, za co?

Nedávno jsem se při jízdě autem znovu s chutí zaposlouchal do písně „Pánubohu do oken" od našeho třineckého rodáka Tomáše Kluse. Jen připomenu, že v ní popisuje frustraci ze společnosti, která dle slov písně „vyměnila hrubost za slušnost" a které „vládnou papaláši hrající si na Bohy." I když nemám rád paušální soudy, s obsahem písně jsem se ztotožnil. I mě totiž znepokojuje arogance mocných, korupce a miliardové úniky, které se pak doplňují škrty v sociálních výdajích.

Podle sociologa Jana Kellera se díky rozhodnutím nejmocnějších stává z lidí, kteří se živí prací, tzv. „nová chudoba". Ta je nová především tím, že před ní člověka neochrání ani práce, jako tomu bylo doposud. Reálný příjem pracujících totiž stagnuje nebo kontinuálně klesá. Člověka pak straší představa, že zestárne v bídě, přestože celý život pracoval. To v něm samozřejmě vyvolává nejistotu a beznaděj.

Ten pocit bezmoci vyjádřil Tomáš Klus v refrénu své písně, kde se obrací na nejvyšší „instanci" slovy: „za co, Pane Bože, za co, trestáš tento prostý lid?" a pak popisuje lid sedící rezignovaně u piva, protože „věří na rytíře z Blaníku a volí vyčkávací taktiku."

Asi je nám všem jasné, že tím se problém zneužívání moci nevyřeší. Spíše než rezignovaná odevzdanost je zde na místě občanská odvaha, jakou například projevil Libor Michálek, když odhalil půlmiliardový převod z fondu životního prostředí směrem k financování politické strany. Co jej motivovalo k občanské odvaze nevím, ale vím, že věří v Boha a vztah s Bohem člověku často dodává kuráž postavit se praktikám, které jdou proti jeho svědomí.

Ostatně evangelium přichází s úplně jiným konceptem moci, než s jakým se setkáváme ve veřejném životě, v obchodu, průmyslu a médiích. Proti honbě za penězi, slávou a vlivem staví postoj služby, která prospívá všem. Pán Ježíš svým následovníkům říká (Mt 20,26): *„Kdo se mezi vámi chce stát velkým, buď vaším služebníkem."* Tím samozřejmě staví pyramidu moci na hlavu. Kdo se chce stát skutečným vůdcem, ten by se měl vzdát své ambice ovládat druhé a sám se nechat vést Bohem. Jeho základní motivací by neměla být vláda, nýbrž služba. Jedině tak může být příkladem, který motivuje druhé k následování a respektu.

Bible nás varuje před zneužíváním moci a přichází s myšlenkou moci, která se projevuje v naší lidské slabosti. Ježíš Kristus se na kříži, lidsky viděno, projevil jako slabý a bezmocný, ovšem právě v této slabosti kříže se skrývá Boží moc, která vede k naší záchraně. Bůh si dokonce vybírá slabé a opovrhované, aby zahanbil silné. Tento princip moci ve slabosti popsal apoštol Pavel v Prvním listu Korintským. Když mezi Korintské jako pronásledovaný misionář přišel, cítil svou slabost, bázeň a rozechvění, ale jeho poselství se projevovalo mocí Ducha.

Zdá se, že Boží moc se nejvýrazněji projevuje v situacích, kdy se cítíme být slabí. To neznamená, že bychom měli rezignovaně sedět někde u piva, naříkat na zneužívání moci a čekat na rytíře z Blaníku nebo z těšínské Čantoryje. Poselství o kříži, o slabosti, dává společensky nevýznamným a slabým lidem paradoxně sílu a zmocnění k odvaze. Ta je podporována z nejvyšších míst - od Boha, který je Pánem dějin.

JAREK ANDRÝSEK

Anketa na téma „Víra v zátěži“

Otázky

1. Co nejvíce ohrožuje tvoji víru?

2. Máš za to, že pochybnosti víru oslabují a mohou ji i zničit?

3. Proč si myslíš, že na nás Bůh dopouští těžkosti?

Odpovědi

Ján Ostrolucký:

1. Myslím nyní na mou víru jako na životní princip podle 2K 5,7: „Chodíme totiž vírou, ne viděním.“ Moje důvěra Pánu je nejvíce ohrožena tím, že se spoléhám sám na sebe, na své dovednosti a zkušenosti, když si myslím, že překonám těžkosti vlastní silou, že mám určitou autoritu, a tak mohu rozhodovat a jednat podle toho, jak se sám rozhodnu.

2. Existuje možnost „odpadnutí od víry“, kdy člověk již trvale chodí „ve vlastní režii“, bez spojení s Pánem. Pochybnosti, které se vyskytnou občas, víru sice oslabují, ale zničit ji nemohou. Co může důvěru Pánu úplně ochromit, je život v hříchu. Takový člověk potom má pouze formu pobožnosti, ale bez opravdového života s Bohem.

3. Ze dvou důvodů: může to být Jeho trest za naše provinění, nebo výchovný prostředek. Někdy je těžké rozlišit Boží důvod, proč musím těžkostí procházet, ale to ani není nutné vědět. Přijímejme všechno jako projev milujícího Otce ke svému synu a při překonávání každé těžkosti se ptejme, co tím můj Bůh chce u mne docílit.

David Šupík

1. Asi jakési vychladnutí vztahu, zevšednění (beru-li víru jako vztah s Bohem), nějaké pospávání na pocitu, že vše je samozřejmé a jasně dané. Někdy za tím stojí lenost (každý vztah je potřeba budovat a i vztah s Bohem vyžaduje vstát a jít...), někdy snaha nevyčnívat, jindy za tím zase je spousta jiné práce a povinností, které jakoby vztah s Bohem zastřou, zamlží... a najednou dny či týdny plynou jeden za druhým a opravdový vztah upadá a zvlažní.

2. Možná to souvisí s odpovědí na první otázku. Pochybnosti se mi v životě osvědčily spíše jako stimul k přemýšlení, hledání a většinou mě nějakým způsobem posunuly dopředu. Mé pochybnosti mě nevedly k tomu, abych vše zahodil, ale právě naopak. Nemyslím si tedy, že pochybnosti jsou vždy negativní, jak častokrát bývají vnímány (jako nějaký projev nevěry). Ani je nevnímám jako projev slabosti či nedokonalosti. Nikdy bych neměl důvod hledat dál, ptát se a posouvat se, pokud bych měl vše jasně dané, o ničem nepochyboval a na nic se neptal. (Teď nemám na mysli zpochybňování jasných a neoddiskutovatelných zásad v životě víry, i ty se někdy v běhu života „zatřesou“, člověk se ptá „je to skutečně tak?“ a sám dojde k tomu, že ano, je to tak a ne jinak. K některým věcem člověk v životě musí sám dojít, nedají se jen tak předat jako kus informace.)

3. Těžko se mi odpovídá - teoreticky vyjmenuju asi více možných důvodů, mnohem hůře se mi vždy hledala slova, když jsem s někým stál v konkrétní situaci a on se ptal „proč“. Navíc častokrát máme

odpověď až zpětně, po delší době... Někdy Bůh zkouší naši víru - ne aby ji viděl, On ji zná, ale pro nás. Prožitím těžkostí. Někdy lépe chápeme ty druhé (kdo prošel těžkostmi nemoci, ztráty, životních kotrmelců a ztroskotání, mnohem lépe vnímá bližního, který je v podobné situaci). Někdy nás Bůh připravuje tím, že krotí naši pýchu a suverenitu (jako „osten“, který nám neustále připomíná to, jak jsme závislí na Bohu a jeho milosti). A někdy mám pocit, že opravdu vůbec nevíme proč...

Veronika Húšťová

1. Nejvíce mou víru ohrožuje můj všední život, kdy se setkávám s nevěřícími kamarády, spolužáky se kterými trávím například veškerý čas ve škole. Někdy si to ani neuvědomuji, ale svým chováním vůbec nepřipomínám křesťanku, naopak se začleňuji do jejich nekřesťanské společnosti. V každém případě chci být jejich dobrá kamarádka, ale zároveň více upozorňovat na svou víru v Pána Ježíše, i když je to častokrát hodně těžké.

2. Ano, určitě si myslím, že pochybnosti mohou víru oslabit nebo ji jakýmkoliv způsobem ohrozit. Na druhou stranu si myslím, že častokrát se v našich těžkostech a pochybnostech více obracíme na Pána Boha, a tak se naše víra v těžkostech může i hodně posílit.

3. To opravdu nechápu, ale vím, že pokud Pánu Bohu svěříme svůj život, tak ho má celý ve svých rukou, a věřím, že to s námi vždy myslí dobře, i když my zrovna nemusíme chápat jeho jednání.

Kamila Havlíčková

1. Moji víru nejvíc ohrožuje svět, který jde jiným směrem než biblické principy. Současný svět je zaměřený na výkon. Když se nechám okolím strhnout, zapomínám na Boha, a tím moje víra oslabuje.

2. Pochybnosti jsou dobré k tomu, že začnu znovu svoji víru prozkoumávat, a tím se mohu dostávat blíž k Bohu. Když dám pochybnostem prostor a nenechám se vést Bohem, může být moje víra i zničena.

3. Těžkosti jsou součástí života na tomto světě. Bůh je dopouští proto, abychom se v těžké chvíli k Bohu přiblížili, hledali u něj oporu a byli k němu více přimknutí. Je dobré zjistit, že na věci sama nestačím a Boha potřebuji.

Petr a Helena Turoňovi

1. Všeobecně víru ohrožuje absence obecenství. Můžeme to vidět na Tomášovi. Nebyl spolu s učedníky, když se jim zjevil vzkříšený Pán Ježíš – a kde je jeho víra? Jan Křtitel nemohl být v obecenství (protože byl ve vězení) a už pochybuje o Pánu Ježíši. Společenství věřících je pro naši víru nesmírně důležité (a to jak ve shromáždění, tak spolu navzájem).

2. Určitě. Pokud přestaneme upírat zrak víry na Pána Ježíše, dopadneme jako Petr na rozbouřeném moři. Chceme sami zvládnout svoje problémy nebo šilháme po světě, který nabízí tolik lákadel a pokušení! Stačí chvilka nepozornosti a už se „topíme“ a naše víra kolísá.

3. Nikdo pochopitelně netouží po těžkostech, ale známe přece úsloví: „Co tě nezabije, to tě posílí“. Tím více to platí v duchovním životě. Zkoušky jsou Boží školou, abychom jimi rostli a byli odolnější. Job prošel velikým trápením. A jaký byl výsledek? „Toliko jsem slýchal o tobě, nyní pak i oko mé tě vidí“. Také žalmista vyznává: „K dobrému jest mi to, že jsem pobyl v trápení, abych se naučil ustanovením tvým.“

Anna Abrmanová

1. Keď tak premýšľam nad tým, tak v mojom živote sú to klamstvá. Prečo klamstvá? Možno som ovplyvnená knihou, ktorá sa zaoberá klamstvami, ktorým ženy veria. Prostredníctvom tejto knihy som pochopila, ako nesmierne dôležité sú pravdy zjavené v Božom slove. Sme neustále pod vplyvom médií, rôznych vzťahov a kultúry, ktorá nám chce prezentovať svoju „pravdu“. Ide však o klamstvá, ktoré sú nám predstierané tak ľstivo, že ich nevieme ľahko identifikovať, no sú poriadne deštruktívne. Preto je dôležité, aby sme dobre poznali Božiu pravdu o nás, o Bohu, o hriechu, o našich citoch, o manželstve, o deťoch a hľadali v Božom slove odpovede a riešenie.

2. Nuž, pochybnosti sú tiež odvodené od toho, do akej miery veríme pravde (Božiemu slovu). Pri poznávaní Boha môžu viesť k tomu, aby sme hľadali pravdu alebo ju odmietli. Ak sme znovuzrodení kresťania, tak sa môže stať, že pochybnosti oslabia našu vieru, ale ju nezničia. Ony môžu byť nástrojom na prehodnotenie mojej viery a tak splniť pozitívny zámer.

3. Hm, určite nás Boh má rád a chce nás niečomu naučiť, čo by sme sa v pohodlí nikdy nenaučili. Ťažkosti sú fitnescentrom našej dôvery v Boha. Vtedy sme vnímavejší na Boží signál. Aspoň ja to tak vnímam. Boh nám nechce ublížiť. Ja osobne nemám rada ťažké situácie a nikdy by som do nich dobrovoľne nevstúpila. Keď sa obzriem v mojom živote späť na ťažkosti, cez ktoré ma Boh previedol, nevymenila by som ich. Bol to čas, kedy som prežívala veľmi úzky vzťah s Ním, a ten by som za nič nevymenila. Preto sa nechcem báť ťažkostí, ale dôverovať môjmu nebeskému Otcovi, lebo On vie, čo je za tým a On sám dokonale vie, čo môžem zniesť a čo nie. On je vždy so mnou.

Vladimír Horevaj

1. Moju vieru najviac ohrozuje pochybnosť – satan.

2. Myslím si, že pochybnosti vieru oslabujú, ale vieru v spasenie zničiť nemôžu. Avšak tí, ktorí veria len v Boha, a nemajú spasenie, túto vieru pochybnosti môžu zničiť.

3. Ján 15. kapitola:
- odrezávanie a čistenie, aby sme prinášali viac ovocia.
- prepaľovanie zlata, skúšky
- ťažkosti, trest

ZPRACOVAL JENDA VOPALECKÝ

Svůj život nedělím na křesťanský a sekulární

Mezi křesťany není příliš mnoho lidí, kteří jsou exponovaní v sekulární společnosti. Ještě řidším jevem je, když člověk, který zaujímá vyšší místo ve společnosti, je zároveň aktivním a rozhodným křesťanem a dokonce starším sboru. Takovým člověkem je bratr Ing. Ladislav Mikeš, ředitel česárny vlny v Nejdku u Karlových Varů a zároveň starší Křesťanského sboru v Karlových Varech. Jeho životní příběh je zajímavým a přitažlivým svědectvím a věřím, že může být inspirací pro mladé a odvážné křesťany, kteří nesou odpovědnost za majetek i svěřené lidi ve svém zaměstnání a přitom cítí, že podobnou odpovědnost od nich Pán Bůh čeká i v životě víry.

Nestojím před vámi jako někdo s ambicemi vám radit, jak by si měl člověk řídit život a jak se rozhodovat. Je to moje osobní svědectví. Takové „uspořádání" je možno udělat až tehdy, když se díváte zpět po delší době. Můj život je provázaný mezi sbor a práci. Stojí před vámi ředitel závodu – a také starší sboru. Není to žádný malý provoz, co mám na starosti. Je to dnes největší česárna v Evropě.

Jak mě vlastně Pán Bůh v mém životě vedl? Občas jsem svědkem rozhovorů věřících o tom, zda to či ono rozhodnutí udělat měli nebo ne, zda se nemají vrátit a jestli by nebylo lepší to ještě nějak změnit. Myslím si, že to není správné uvažování. Povím vám svou vlastní zkušenost.

Když mi bylo 15 let, (moje maminka byla věřící), přišel za rodiči ředitel místní továrny a řekl jim: „Máte chlapce, který se dobře učí. Nechcete ho poslat na studia na textilní průmyslovku v Brně? My bychom mu platili stipendium a pak by mohl u nás pracovat." Naši neměli dost peněz, aby mi mohli platit studia 400 km od domova, proto nabídku rádi přijali. Podepsal jsem smlouvu na 5 let. Nepřemýšlel jsem tehdy, zda je to dobře, zda to není smlouva „se světem" nebo něco podobného. Takhle jsem vůbec ani později neuvažoval. Bral jsem to jako závazek. Přišel jsem do Brna, začal jsem navštěvovat křesťanské shromáždění a ve druhém ročníku jsem uvěřil v Pána Ježíše Krista. K tomu bych chtěl říci jednu malou poznámku o motivaci.

Co mne motivovalo?

Jeden z mých prvních kontaktů, které mě vedly, byl br. Kovář, pradědeček Daniela Zemana. Když jsem za ním jednou přišel, řekl mi: „Vyber si tady z té knihovny nějakou knížku, máš-li zájem si číst." Já to tak prohlížím, on šel vařit čaj a já říkám: „Pane Kovář, ale to je v němčině!" A on tak od toho vařiče říká: „Ale to je přece jedno, jestli je to česky nebo německy." To ve mně zůstalo. Říkal jsem si: „To bych jednou chtěl také, abych mohl říci: To je jedno, česky nebo německy." Když jsem začal chodit do shromáždění, bývali tam občas také na návštěvě bratři z ciziny a br. Dr. Zeman je překládal, někdy z němčiny, jindy z angličtiny. Sledoval jsem ho a říkal jsem si: „To bych jednou chtěl!" Toto byla moje motivace, když jsem se začal učit s různými přestávkami oba dva jazyky. Druhý důvod, proč jsem se učil jazyky: chtěl jsem studovat biblickou literaturu, číst komentáře k Božímu slovu. V češtině v tu dobu nebylo nic nebo jen velmi málo. Kdo něco měl, ten si to velice pečlivě chránil, nebo to měl jako dědictví od svých předků a zase si to držel pro sebe. Takže mi nezbývalo nic jiného, než se naučit jazyky, abych mohl číst.

Neporušit smlouvu!

Když jsem končil studium v Brně – chtěl jsem studovat dál. Přemýšlel jsem, co. Líbila by se mi medicína. To ale nebylo možné. Měl jsem závazek – obrátil jsem se tedy na onu továrnu, že bych rád studoval dál. Řekli, že mohu, ale jen v textilním oboru. Jedinou možností byl Liberec, tam byla vysoká škola strojní a textilní. „My ti ale nemůžeme zaručit, že budeš pracovat u nás ve Kdyni (kde jsem byl doma), protože o tom už rozhoduje podnikové ředitelství v Nejdku..." – odtud se řídil podnik s 5 500 zaměstnanci. Tehdy jsem se radil se svým bratrem starším, br. Tomášem Adámkem. On mi to moc nedoporučoval. Já jsem měl pro rozhodnutí dvě kritéria. První bylo: chci chodit do shromáždění. V žádosti o další stipendium jsem napsal do dotazníku, který po mně požadovali, co se se mnou stalo, že věřím Pánu Ježíši a že navštěvuji Křesťanský sbor, že si čtu Bibli a že se podle ní v životě řídím. To bylo v roce 1966. Dobře, nebudu tedy v Kdyni, ale v Nejdku - a v Karlových Varech je přece shromáždění! To byla pro mne zelená, že mohu jít studovat. Kdyby tam shromáždění nebylo, nerozhodl bych se. Druhé kritérium bylo: když budou reagovat pozitivně a studium mi umožní, mám jít.

Dali mi souhlas a já nastoupil na studia do Liberce. Studium začalo 1200 studentů a skončilo nás 300. Já studoval strojní fakultu, konstrukci textilních strojů. Skončil jsem mezi 10 nejlepšími studenty z těchto 300. Moje diplomová práce byla významná. Vedoucí katedry mne tenkrát vzal za ruku a řekl mi: „Já tě představím ve Výzkumném ústavu textilního strojírenství, tam takové lidi potřebují". A také mne tam představil. Bylo to na tu dobu špičkové pracoviště v oboru. Vyvíjely se tam textilní stroje, které byly na špičkové úrovni a myslím si, že dodnes jsou, i když se už v České republice nevyrábí. Ale ty systémy byly vyvinuty v tomto ústavu. Tam vznikly také nanovlákna a stroje na jejich výrobu. To dál pokračuje. Byla to pro mne obrovská výzva. Když jsem pak hovořil s hlavním inženýrem (jmenoval se shodou okolností Svatý), řekl jsem mu: „Ale pane inženýre, já mám smlouvu na 10 let se svým podnikem, který mne poslal studovat." Řekl mi: „No, kdybyste to byl řekl, takové věci se dají naplánovat, zaplatili bychom to za vás." Ale já jsem to bral vážně: mám uzavřenou smlouvu. Nemohu si jít, kam chci, nemohu jít za hlasem svého srdce a dělat to, co by bylo určitě velmi zajímavé. A když se teď zpětně dívám na svůj život, tenkrát jsem to neuměl správně pojmenovat, jen jsem to tušil. Dnes už to umím formulovat výstižněji – myslím tu „závaznost uzavřené smlouvy". Pamatuji si a zůstalo to ve mně z dob studia v Brně:

Na jednom prázdninovém pobytu v Tasově, který vedl Eduard Pidra, jsme probírali 2. list Timoteovi a tam je napsán výčet negativních postojů a věcí (3,3): „Lidé budou... nevázaní", v ekumenickém překladu to zní, jako by se neuměli ovládat, ale v kralickém překladu je napsáno „smluv nezdrženliví". Já

jsem měl smlouvu. Něco podobného je napsáno v Žalmu 15: „nemění, co odpřisáhl, byť i ke své škodě“.

Začátek „od píky“

Prostě jsem měl smlouvu, a tak jsem šel do Nejdku. Inženýr s červeným diplomem, s vynikajícími výsledky – a do provozu v textilní továrně, do špíny... Mohl jsem se ptát: „Co s tím, proč jsem se tak dřel, abych měl takovéhle výsledky?“ Začal jsem pracovat. Jako nábožensky založený člověk jsem samozřejmě nemohl do špičkového managementu. Pracoval jsem deset let jako výrobní dispečer. Nasbíral jsem obrovské zkušenosti. Šéfové nade mnou se měnili – vesměs lidé mého věku nebo o málo starší, ale nic moc neuměli. Chodili se mě ptát, dělal jsem za ně a připravoval i závažná rozhodnutí. Někteří se za to styděli. Jeden z nich mi řekl: „Víš, Láďo, ty bys měl sedět na mém místě. Mně je to trapné.“ Nepociťoval jsem to jako problém. Ale řekl jsem mu: „No, jestli mne chceš nějak ohodnotit, pusť mě dodělat jazyky. Nestojím o tvé místo ani o tvé peníze.“ A on souhlasil. Za podnikové peníze jsem pak vždy jednou za šest týdnů jel na týden na němčinu. Takhle to běželo 4 roky. Dodělal jsem si němčinu a pak i angličtinu. To pro mne byla satisfakce a odměna. Mohl jsem udělat to, po čem jsem toužil, co jsem tolik chtěl. Mohl jsem si číst literaturu k Božímu slovu.

Jak uspořádat rodinu?

V té době se nám narodily děti, já jsem tenkrát vydělával asi necelé 3 000 Kč hrubého – a moje manželka chtěla zůstat s dětmi doma. Probrali jsme náš rozpočet, (škrtl jsem prémie, protože ty nemusí být), dal jsem zvlášť peníze na nájem a na benzin, abychom mohli jezdit do shromáždění a za babičkami na jednu i na druhou stranu, a zbylo nám 50 Kč/den. „Souhlasíš s tím?“ – „Ano“. A tak zůstala doma. Výpověď z práce dala někdy na jaře 1979 nebo 1980. Odjeli jsme na dovolenou, nejprve k jedné, pak ke druhé babičce. Když jsem se vrátil z dovolené, zavolal si mě hlavní šéf a říká: „Víš, inženýre, probírali jsme to na našem stranickém výboru ze všech stran; ten váš přímý šéf už přetahuje tři roky přes důchod, půjdeš na jeho místo.“ Dostal jsem dvojnásobný plat. Bral jsem to jako Boží odpověď na rozhodnutí mé manželky.

Další pokušení – nabídka kariéry

První pokušení bylo nedodržet smlouvu. Pak přišlo druhé: možnost kariéry. Jak se ve firmě střídali lidé, různě postupovali, někteří odešli na ministerstvo a podobně, tak se místa nade mnou postupně uvolňovala a všichni mě vybízeli: „No Láďo, vem to! To místo náměstka přece musíš vzít, ti ostatní ti nesahají ani po kotníky!“ Váhal jsem – svolal jsem bratry do Plzně a prosil je, aby se za mě modlili. Bylo to veliké pokušení. Bratři mi neřekli nic, ale při tom uvažování a modlitebním sejití jsem poznal, že to není pro mne. Hlavnímu řediteli jsem pak řekl: „Víte, vy na poradách ve vedení nerozhodujete jen o technických a výrobních záležitostech, vy rozhodujete také o osudech lidí. A já na tom nechci mít podíl!“ Odmítl jsem.

Pak přišla revoluce. Podnik se trochu zmenšil a uvolnilo se místo na největším závodě v Nejdku. Podnikový ředitel řekl: „Láďo, potřebujeme někoho na závod, aby to někdo na tři měsíce vzal!“ – Byl to závod s 1200 zaměstnanci. Tak jsem tam šel na tři měsíce. Když člověk, který byl pak vybrán na konkurz, přišel a viděl to, řekl: „Pane Mikeši, tohle já dělat nebudu, na to já nemám!“ Ani já jsem na to neměl. Byl tu však jeden rozdíl. Byl se mnou Pán. Od začátku mého ředitelování jsme se s dalšími dvěma věřícími spolupracovníky pravidelně jednou týdně v pondělí od 5 hod. ráno (později v neděli večer) za továrnu modlili. Je zajímavé, že teď už jsem neměl výčitky, ani otázky, zda tu mám být či ne. Teď už to byla práce a už jsem to bral jako odpovědnost. Továrna začala mít potíže, nebyly zakázky. A my jsme se ocitli v situaci, že budeme muset propouštět lidi. Šlo to stále víc do útlumu.

Pokušení peněz

V té době přišlo třetí velké pokušení: peníze. Zavolal mi jeden můj spolužák z kurzů němčiny: „Láďo, já kupuju přádelnu v Německu, přestěhuji ji do Jihlavy, (tam byla zastavena pletárna Modeta), do těch hal postavíme přádelnu, ty si ji postavíš, rozjedeš ji a bude tvoje. Nabízím ti podíl ve firmě, dům a auto od začátku, bez ohledu na výsledky.“ Takovým způsobem mne začal lámat. Modlil jsem se a hledal odpověď, co dělat, protože firma, ve které jsem stál ve vedení, šla pod vodu. Byl to obrovský zápas. Modlil jsem se a postil. Oni se mnou zcela vážně počítali. Vyjeli z Jihlavy a jeli do Bavorska někam k Chiemsee podívat se na tu přádelnu. Volali mi, že přijedou do Nejdku a pojedu dál s nimi. Nevěděl jsem stále, mám-li jet. Uvědomil jsem si: Když s nimi pojedu a dostanu se do té továrny – začnu dělat rozhodnutí. Řeknu pak: „Tohle bereme, tohle nebereme!“ A jakmile začnu dělat rozhodnutí, pak z toho vyplývá: Ta rozhodnutí jsou ode mne a já za ně musím nést odpovědnost. Uvědomil jsem si, že když jim dám radu, protože to byli pletaři a ti neměli o přádelně ani ponětí, že mě to zaváže, že pak také budu muset tím směrem jít. Nevěděl jsem, mám-li to udělat. V Jihlavě naše shromáždění nebylo. „To je jedno, najdeš si jiné shromáždění.“ – tak mě lámali. Řekl jsem jim, že jsem křesťan a nesu odpovědnosti i za svůj sbor. Četl jsem si Bibli a hledal odpověď. Věděl jsem, že půjduli do Jihlavy, nepůjdu z továrny sám. Vezmu si tři nebo čtyři klíčové odborníky a tím firmu, v jejímž čele jsem stál, potopím. A Nejdek je malé město. Tam, jestliže někdo stojí vepředu, se o něm ví úplně všechno. Četl jsem Boží slovo a narazil jsem na 115. Žalm, kde je napsáno: „Vy, kdo se bojíte Hospodina, doufejte v Hospodina, je vám pomocí a štítem.“ Teď jsem věděl: Já se bojím Hospodina. A tak jsem řekl: Pane Bože, já se spoléhám na tebe, že ta fabrika, která jde do kytek, a ve které stojím vepředu,... že ji nějakým způsobem zachráníš. Já nevím jak. Ale já s nimi nejdu.“ Udělal jsem toto rozhodnutí, aniž bych cokoliv věděl, aniž by tu bylo nějaké světlo. Byl tu jen tento verš, který mi do srdce vlil pokoj. A když volali podruhé, že už jsou u Prahy, řekl jsem jim: „Nejeďte sem! Já s váma nepojedu!“ „No, ty jsi...“ A teď mi to vytmavili, hezky mě potitulovali... protože jsme si tykali. Krátce nato mi volal bratr, kterého jsem prosil, aby se spolu se mnou modlil: „Láďo ne! Nesmíš s nimi jet! Já jsem se modlil a prosil Pána, aby ti dal nějakou radu. A já jsem dostal toto slovo: „Jsou plni nepravosti, podlosti, lakoty, špatnosti, jsou samá závist, vražda, svár, lest zlomyslnost, jsou donašeči, pomlouvači, Bohu odporní, zpupní, nadutí, chlubní, vymýšlí zlé věci, neposlouchají rodiče, nemají rozum, nedovedou se s nikým snést, neznají lásku ani slitování...“ – „Nejezdi s nima.“ – „Děkuji, já už jsem to odmítl.“ To bylo pro mne potvrzení, že jsem se rozhodl správně.

Pán Bůh odměňuje věrnost!

A jak to dopadlo? Továrnu do Jihlavy opravdu přestěhovali. Za rok a půl pak přišli němečtí manažeři, kteří počítali s tím, že přenesou do Jihlavy výrobní program (protože stroje ještě nic neznamenají, je nutno je rozběhnout a zajistit výrobu) a chtěli po nás, abychom dělali ty příze, které měli dělat v Jihlavě oni. Dali nám know-how (na něco, co jsme nikdy nedělali) a my jsme to začali dělat v Nejdku. Tím naše továrna hodně získala.

A za další dva roky se stroje z Jihlavy stěhovaly do Nejdku. Mezitím jsme hledali další práci a já, protože jsem se dorozuměl, hledal jsem mzdovou práci, protože jsme neměli peníze na materiál, do přádelny a zejména do česárny. Některé obchodní společnosti nám poslaly surovou vlnu, my jsme ji zpracovali, udělali jsme jim pramen a oni si to odvezli a zaplatili. Mezi těmito novými zákazníky byla i jedna rodinná obchodní firma z Londýna. Dali nám několik zakázek. Když viděli, co se u nás dá vyrobit, vysvětlili nám, že hledají vlastní výrobní kapacitu. Měli jen obchod – zadávali práci. „Máme tak velký obrat, že potřebujeme vlastní provoz. Rádi bychom šli sem k vám do Nejdku." Jednali jsme o společném podniku z části závodu zaměřené na prvovýrobu. Hledali jsme řešení, bylo to už po kupónové privatizaci, to již byla Expandia, když řekli jejím představitelům: „Ale my máme jednu podmínku. Pan Mikeš půjde s námi". Tam se dohodlo, že než se ustaví společný podnik, oni dokryjí veškerou kapacitu, kterou máme. Takže jsme praní a česání rozjeli na nepřetržitý provoz, sedm dní v týdnu, 24 hodin denně – za hotové peníze, aniž bychom museli sami nakupovat materiál. Díky tomu se nám podařilo civilizovaným způsobem utlumit ty provozy podniku, které neměly perspektivu. Byly to čtyři ze sedmi závodů. Lidé se nemuseli vyhodit na dlažbu bez toho, že by dostali odstupné a že by se poplatily všechny dluhy atd. A to díky této česárně, protože ta vydělávala.

To je moje zkušenost člověka, který stojí vpředu v práci i ve shromáždění. Nikdy jsem to nerozděloval, život v práci a ve sboru, život zaměstnance a život křesťana. Obdivuji všechny, kdo měli tu víru, že se Pán o ně postará, a šli do Božího díla naplno. Já jsem tyto ambice nikdy vnitřně neměl – cítil jsem prostě, že toto je moje cesta; jednou jsem udělal nějaký krok, aniž bych nad tím příliš rozmýšlel. Prostě jsem si řekl: Musím dodržet to, co jsem slíbil. Jestliže mne tu Pán postavil, tak tu stojím, a Pane, prosím tě, pomoz mi obstát.

Dodnes se modlím za továrnu, kde pracuji. Modlím se, aby lidé neměli úraz, aby se něco zlého nestalo. Neumím to od sebe rozdělit. Jsem exotický příklad. Zde před vámi obvykle stojí misionáři nebo učitelé. Já jsem zaměstnaný technik. Ale chci vám říci, že Pán Bůh je lepší technik a lepší manažer, rozumí tomu všemu, našemu srdci, ale i těm mašinám. Nikdy jsem nerozlišoval život křesťana a život v továrně. A Pán Bůh se k tomu podivuhodně přiznal!

Z VYPRÁVĚNÍ LADISLAVA MIKEŠE
ZPRACOVAL TOMÁŠ PALA

Prísne (pokračovanie)

Zákonníctvo a milosť

Aj v Pavlových epištolách to vidíme znova a znova. Pavol až rozhnevá, keď kresťanom v Galácii niekto nahovoril, že kresťanstvo je nejaké nové „dodržovateľstvo", nové zákonníctvo. Máme Starý zákon a Nový zákon – iný, ale zákon. Teraz máme iný súbor vykonávacích predpisov a keď podľa toho pôjdeme, Pán Boh nás bude mať rád. Pavol na to reaguje: ***„Tí, čo vám toto hovoria, nech sú prekliati."*** (Ga 1,8) Používa aj iné ostré slová. Nikde nehovorí tak znepokojene, ako v liste Galaťanom. Dokonca aj v liste Korinťanom – a to bola pekná cháska, tam sa dialo všetko, čo vám napadne –hovorí láskavo, s otcovskou nehou. Napomína a karhá a zasa potešuje a povie: „Ale ja som nechcel, aby ste boli smutní." A Galaťanom, ktorí boli všetci v obleku a vzorne, hovorí, že sú úplne vedľa.

V liste Filipanom vyslovuje jednu úžasne dôležitú vetu, ktorá je tajomstvom toho, o čom sa snažím hovoriť. ***„Boh je ten, ktorý pôsobí vo vás, aby ste aj chceli aj činili, čo sa mu ľúbi."*** (Fp 2,13) A inde hovorí, že ***„kto je v Kristovi, je novým stvorením. Staré veci pominuli, nastali nové."*** (2K 5,17) S človekom sa pri tej zázračnej premene, keď uverí, stane niečo vo vnútri. Biblia to opisuje slovami, že Pán Boh ***napísal svoj zákon na naše srdce***. (Jr 31,33) Z vonkajších pravidiel urobil vnútorné motívy. Potom nielenže robíme, čo máme robiť, a nerobíme, čo nemáme robiť, ale aj chceme robiť, čo máme robiť a nechceme robiť, čo nemáme robiť. Týmto zápisom Boh pôsobí, že nielen činíme, čo sa jemu ľúbi, ale to aj chceme.

Nakoniec sme vrhnutí do závislosti od Pána Boha a jeho milosti na každý deň. Ja neverím, že milosť je niečo, čo sa deje v okamihu obrátenia, keď dostaneme odpustenie hriechov, dovtedy spáchaných, a odvtedy už šliapeme vo vlastnej sile. Nie! Keby Pán Boh odňal svoju milosť, ešte dnes urobíme niečo také hrozné, že sa nespoznáme. Na začiatku dosiahneme spasenie v Kristovom kríži – to je hlavné. Ale ani jeden deň to nejde bez milosti. To je miazga duchovného života.

Problém lacnej milosti

Ale zároveň s tým je potrebné povedať, že existuje nebezpečenstvo – i keď nie až tak veľmi v malých cirkvách – ktorému sa hovorí ***lacná milosť***. Dá sa vyjadriť vetou: ***„Pán Boh nám rozumie, že sme len ľudia a hrešíme, a on nám odpustí, veď je to jeho zamestnanie."*** Tak to povedal Voltaire. Viem aj o tomto úskalí, ktoré môže viac hroziť niektorým z nás, i keď asi viac v cirkvách, ktoré majú tú latku všeobecne trochu nižšie než naše malé, krásne, vyznávačské cirkvi.

Taký radikálny spôsob nadviazania na Ježišovo prikázanie lásky k Bohu a blížnemu vyslovuje Augustín vo svojej zásade: ***„Miluj, a rob čo chceš!"*** Uisti sa, že motívom tvojho konania je láska – lebo Ježišovi záleží na motívoch – a potom to urob! Nehľadaj v zozname pravidiel. To je veľká myšlienka, a myslím si, že tak to bude v nebi, ale my tam ešte nie sme. Myslím si, že potrebujeme trochu viac opory a trochu viac vedenia, aby sa nám nestalo, že tá láska, čo môže byť len slovo alebo subjektívny pocit, nakoniec povedie k tomu, že sami seba oklameme. Preto verím, že pravidlá majú zmysel. To je fajn mať mapu, aby sme neboli vydaní napospas tomu, čo právom alebo neprávom považujeme za hlas Svä-

nároky Písma

tého Ducha. Potrebujeme jasnú predstavu, ako vyzerá – ***vďačnosť***.

O vďačnosti

Keď si nalistujete v starých katechizmoch, kde sa preberá Otčenáš a Desatoro a Apoštolské vyznanie viery, tá časť o Desatore, teda o pravidlách kresťanského života, sa nazýva ***O vďačnosti***. Teda reč nie je o tom, ako máme žiť, ***aby*** sme si zaslúžili alebo udržali spásu. Ak nás Boh naozaj miluje, tento druh strachu nie je od neho. Ale ako máme žiť ***pretože*** sme spasení? Ako máme žiť vo vďačnosti a slobode, ktorá zodpovedá tomu, čo sme dostali zadarmo.

Veľa času som venoval dôležitej veci, ktorá mne osobne dá riadne zabrať. Týka sa to otázky, aký vzťah my veriaci zaujímame k pravidlám posväteného života. Otázka neznie, ***čo sú tie pravidlá*** (po detsky povedané, ***ako urobiť ockovi radosť svojím životom*** – a na tom sa nie vždy zhodneme), ale ***aký vzťah zaujmeme k tým pravidlám***. Lebo k tým pravidlám sa dá vzťahovať spôsobom, ktorý nie je zdravý, a to nie z dôvodu, že sme vlažní, ale práve z dôvodu, že nie sme vlažní. Nie z dôvodu, že nie sme zbožní, ale z dôvodu, že sme zbožní.

Farizeji robili všetko – dokonca popravili Krista – pretože boli zbožní. Boli oklamaní vo svojej zbožnosti, chytení do vlastnej pasce. Neboli to žiadni podvodníci alebo tajní ateisti. Apoštol Pavol, ktorý medzi nich sám patril, hovorí: ***„Môžem im dosvedčiť, že sú plní horlivosti za Boha.“*** (R 10,2) Na nich nebolo nič vlažné. Vlažnosť možno hrozila sadúcejom, ktorí sa kamarátili s Rimanmi a radi sa dali pozývať na spoločenské bankety, ale farizeji boli prebudenecké hnutie. A predsa boli takým tragickým spôsobom oklamaní v tom, ako si Pán Boh predstavuje, že majú žiť. Toľko sa tým zaoberali, až sa prestali zaoberať Pánom Bohom.

A preto bolo pre mňa také objavné, že tým najsprávnejším zarámovaním rozhovoru o pravidlách posväteného života, o tom, ako má vyzerať život kresťana v rodine, vo vzťahoch atď. je, že je to o vďačnosti. Že to nie je o zásluhách, ale o vďačnosti Pánu Bohu za dar spásy, za milosť. A vedľa vďačnosti musím ešte raz povedať slovo, ktoré tu už niekoľkokrát zaznelo, a to je ***sloboda***. To znamená, že žiť v súlade s tými pravidlami, ktoré nám Pán Boh dal, je prejavovať vďačnosť a zároveň žiť slobodne.

Zákon ako cesta k slobode

Možno ste videli knihu, ktorá je výkladom desiatich prikázaní a v podtitule sa nazýva ***Smerovky k slobode***. Prikázania sa tu chápu ako ukazovatele na ceste k slobodnému životu, ktorý nie je o tom, že sme zošnurovaní súborom príkazov a zákazov, ale ktorý lepšie vystihuje moja obľúbená veta: „Nie že nesmiem, ale ja nemusím.“ Pretože v tomto svete sú lákadlá, máme tu telo a pudy, sú tu veci, ktoré sa uchádzajú o nadvládu nad našimi životmi, sú tu ľudia alebo naše vlastné pohnútky alebo naša vlastná náboženskosť. A Pán Boh, ktorý nám rozumie, nám radí, kadiaľ vedie cesta k slobode. K slobode od hriechu, aj od hriechu iných ľudí, k slobode od úzkosti a strachu.

Hovoríme o živote v súlade s tými – nechcem povedať – ***prísnymi*** požiadavkami. Lebo keď to povieme, už predpokladáme nejakého strohého zákonodarcu, ktorý rád pristihne svoje tvory pri tom, že porušujú pravidlá. Prísny je pán učiteľ, ktorý má trstenicu. A často je prísny nie preto, že miluje žiakov, ale pretože ich nemiluje. Takže pozor, aby sme pri tom slove ***prísny*** nezačali už vopred pochybovať, či nás Pán Boh má rád. Prísne požiadavky a nariadenia dostávame od rôznych ľudí a inštitúcií, a máloktorá z nich nás miluje. Prísnym sa to javí byť z pohľadu súčasných ľudí v tomto svete. Tí môžu mať pocit, že sme zošnurovaní dlhým zoznamom toho, čo všetko nemôžeme a že máme smutný a prázdny život, lebo všetky potešenia sú nám odopreté. A niekedy v tom tí neveriaci majú pravdu...

Našiel som sa v jednom starom príbehu: Dvaja mnísi spolu kráčajú a prídu k potoku. Stojí tam pekná dievka s nošou bielizne, ale nevie sa dostať na druhú stranu. Starší mních má láskavý pohľad a veselé vrásky okolo očí. Mladší je horlivý, chrbát má ako pravítko. Keď si tá pekná dievčina nevie rady, starší mních ju bez slova vezme do náručia, prebrodí sa s ňou cez potok a na druhom brehu ju zloží. Mladšieho to šokuje, až sa skoro utopí. Veď na takú ženu je zakázané čo len pozrieť, tobôž sa jej dotknúť! Prebrodí sa sám a hodinu kráča bez slova. Nakoniec pozbiera odvahu a svojmu majstrovi položí otázku: „Otče, veď vieš, aké sľuby čistoty sme skladali, a ty si tú ženu vzal do náruče... ako je to možné?“ Starší sa naňho láskavo pozrie a hovorí: „Vieš, ja som ju na jednom brehu vzal na ruky a na druhom znova postavil na nohy, ale ty ju ešte stále nesieš.“

Byť dobrou správou

Teraz sme pri koreni veci, a na tom mi záleží. My sme dostali za úlohu ***byť evanjeliom***. Byť dobrou správou, ktorá z neba prichádza na zem. My máme spoločne tvoriť presvedčivú pozvánku do neba. Pán Boh nás povolal, ***„aby sme boli na chválu a slávu jeho milosti“*** na tejto zemi. (Ef 1,6) A ak je toto našou úlohou, tí z nás, ktorí sú konzervatívnejší a berú Božie prikázania vážne, vezmime vážne toto prikázanie! Dostali sme za úlohu ***byť šťastní***, aby sme boli hodní nasledovania. Aby sme boli výkladnou skriňou toho, čo Pán Boh robí v ľudských srdciach, keď ho tam pozvú.

Nemyslím tým umelé šťastie, charizmatický úsmev od ucha k uchu. Myslím tým to, že ak nás nejaký druh pochopenia Božích požiadaviek vedie k smutnej, zamračenej, trpkej, prípadne rozhnevanej zbožnosti, nie sme tým, čím sme mali byť v prvom rade. Spoločenstvom tých, medzi ktorými prebýva Hospodin. Sprítomnením neba na zemi. Láska, radosť, pokoj, trpezlivosť, láskavosť, dobrota, vernosť, krotkosť a sebaovládanie – tieto kvality, táto vôňa Ježišovho života, toho Ježišovho bytia pre druhých, to je úlohou Cirkvi. Toto je zákon, toto je tá prísna morálna požiadavka Písma.

Takže nech akokoľvek presne rozumieme pravidlám, rozhodne je to tak, že máme bojovať a vybojovať si – obzvlášť keď je naším pokušením smútok alebo úzkosť alebo zamračená zbožnosť – to rozpoloženie, v ktorom budeme dobrým príkladom toho, ako to vyzerá, keď Pán Boh premieňa ľudský život.

PODĽA SEMINÁRA NA LETNEJ BIBLICKEJ ŠKOLE V OPÁRNE SPRACOVAL PETER KOZÁR

Boží milost 2. díl
na cestě do cíle

Rád bych pokračoval v přemýšlení o vytrvalosti započatém v minulém čísle, kde jsme se zabývali veršem: „Ale kdo vytrvá až do konce, bude spasen“ (Mt 24,13). Důraz byl na potřebě nejen se obrátit, ale také vytrvat ve víře až do konce. Toto přemýšlení končilo modlitbou, aby každý z nás mohl na konci svého života říci s Pavlem: „Bojoval jsem dobrý boj, svůj běh jsem dokončil, víru jsem zachoval. Teď na mne čeká koruna spravedlnosti“ (2Tm 4,7.8 – B21).

Asi všichni budeme souhlasit s tím, že je to opravdu obrovská Boží milost, může-li někdo na konci svého života říci něco takového. Co tím ale přesně myslíme, říkáme-li, že je to Boží milost? Co přesně pojem „milost“ znamená?

Slovo „spasení“ souvisí se slovem „milost“ tak úzce, že už od reformace tyto pojmy stály vždycky vedle sebe. Můžete se podívat do všech evangelických nebo evangelikálních vyznání víry a všude se setkáte s výrokem, že spasení je z milosti a že si člověk spasení nemůže žádnými skutky zasloužit. Tato biblická pravda je tak nesmírně důležitá, že ji musíme i do budoucna střežit a chránit ji před všemi útoky.

Na druhé straně mi ale někdy připadá, že nám není vždy zcela jasné, co se za pojmem „milost“ skrývá. Hodně rozšířená je představa, že už ze samotného výrazu „z milosti“ vyplývá, že člověk sám nemá žádný vliv na to, zda milost dostane nebo ne. Prý o tom rozhoduje výlučně jen ten, kdo ji udílí, a příjemce to nemůže ničím a nijak ovlivnit. To však není zcela přesné, je to svým způsobem mylná představa, jak v pozemském životě, tak i v biblickém pohledu na věc, jak nám ukáže řada míst Bible.

Definice pojmu „milost“

Samotná definice není tak obtížná. Sice nalezneme v různých slovnících poněkud odlišné definice, ale všechny se shodují v jediném, že milost je vždy něco nezaslouženého. Někdo to nazývá „nezasloužený dar“, jiný mluví o „nezasloužené přízni“, ale v tom není podstatný rozdíl. Další projev milosti je v tom, že ten, kdo milost udílí, je v nadřazeném postavení. Některé slovníky spojují slovo „milost“ přímo se slovem „odpuštění“. A to například i v sekulární oblasti, kdy prezident udílí milost odsouzenému.

Hovoříme-li o tom, že jsme „spaseni z milosti“, většinou tím myslíme, že nám Bůh odpustil naše hříchy pro naši víru v oběť Pána Ježíše. Na tento aspekt milosti se zaměřujeme každou neděli při Památce Páně. Společně jej chválíme za tuto projevenou milost.

Bezpodmínečná milost

Z definice slova milost vyplývá, že milost je vždy něco nezaslouženého. Poněkud jiná, ale také velmi důležitá, je otázka, zda je Boží milost vždy něčím, co je neovlivnitelné. Řečeno jinak: Můžeme svým chováním ovlivnit, zda nám Bůh bude milostiv anebo ne? I když to zní velmi zvláštně, v Bibli nalézáme oblasti, kde nemáme na prokázání Boží milosti sebemenší vliv, ale současně najdeme jiné oblasti, kde máme obrovský vliv na získání milosti.

První druh milosti bych rád pracovně nazval „bezpodmínečná milost“. Do této kategorie patří vyvolení a povolání ke spáse. Nevíme, podle čeho Bůh rozhodl, koho vyvolit ke spáse a koho ne. Víme jen, že důvod není v člověku a jeho chování. Na své vyvolení nemá člověk ani nejmenší vliv. Bible nedává v tomto směru žádné pokyny či příkazy, neklade člověku žádné podmínky a necituje ani jediný předpoklad pro Boží vyvolení. Ostatně, Boží vyvolení se uskutečnilo ještě dlouho před založením světa. *„Mojžíšovi řekl: `Smiluji se, nad kým se smiluji, a slituji se, nad kým se slituji.´ Nezáleží tedy na tom, kdo chce, ani na tom, kdo se namáhá, ale na Bohu, který se smilovává“* (Ř 9,15.16).

Něco podobného prožíváme i v řadě oblastí našeho pozemského života. Bůh projevuje svou milost všem lidem bez rozdílu v řadě oblastí. Například nechává svítit slunce či padat déšť. Člověk pro to nemusí splňovat žádné předpoklady. Nemusí ani věřit v Boha, aby směl tuto milost prožívat. *„On dává svému slunci svítit na zlé i dobré a déšť posílá na spravedlivé i nespravedlivé“* (Mt 5,45). Podobně to vyjadřuje i Pavel na Areopágu v Aténách (Sk 17).

Podmíněná milost

Mnohem širší je ale oblast milosti, na kterou máme jako lidé vliv, kde záleží na našem chování, zda ji získáme nebo ne. To však v žádném případě nemění nic na tom, že si Boží milost nemůžeme zasloužit. Nikdy se nedostaneme do situace, že bychom na Boží přízeň a milost měli nárok. Člověk, který uzavřel pracovní smlouvu a pracuje celý měsíc, si vytváří právní nárok na mzdu. Svou mzdu nedostává z milosti, má na ni přece nárok. Avšak vůči Bohu se do takové situace nikdy nedostaneme. Bůh nikomu nic nedluží a nikdo také nemá v žádné oblasti nárok na jeho milost. To by pak už milost nebyla milostí! *„Když z milosti, tedy ne na základě skutků - jinak by milost nebyla milostí“* (Ř 11,6).

Přesto však je řada veršů, kde Bůh zaslibuje milost těm, kdo se chovají určitým způsobem. Nejdůležitější je přitom otázka spasení. Řada veršů spojuje spasení s lidskou odpovědností činit pokání a uvěřit evangeliu (např. Sk 2,38; 3,19; 16,31). Pokáním a vírou nevzniká právní nárok na milost, ale naopak, vírou přijímáme nezaslouženou milost. Jasně tu ale vidíme také i aktivitu ze strany člověka, který činí pokání a věří.

Jako věřící lidé najdeme další velice důležitou podmínku pro získání milosti v našem každodenním životě v listě Jakuba: *„Bůh se staví proti pyšným, ale pokorným dává milost“* (Jk 4,16 viz také 1Pt 5,5). I zde jasně vidíme, že člověk má velký vliv na to, zda mu Bůh bude milostivý.

V podstatě každé zaslíbení, pokud obsahuje lidskou odpovědnost, vyjadřuje nějakou podmíněnou milost. Zaslíbení Boží milosti existuje např. pro ty, kdo mají bázeň před Hospodinem: *„a milosrdenství jeho od pokolení do pokolení k těm, kdo se ho bojí“* (L 1,50). Jiná zaslíbení platí jen těm, kdo milují Boha: *„Víme, že těm, kteří milují Boha, všechny věci spolu působí k dobrému“* (Ř 8,28 – ČSP). Milujeme-li Boha, získáme jeho milost a všechno,

co se s námi stane, poslouží k našemu dobru.

Mohli bychom citovat celou další řadu míst, která kladou podmínky pro získání Boží milosti. S Boží milostí je ale také spojeno varování, abychom o ni nepřišli. *„Dbejte na to, aby se někdo nepřipravoval o Boží milost, aby vás netrápil nějaký vzhůru rostoucí kořen hořkosti a aby skrze něj nebyli poskvrněni mnozí.“* (Žd 12,15 – ČSP).

Jak ale tohle vše souvisí s tématem vytrvalosti? Na začátku jsme konstatovali, že to bude veliká Boží milost, když vydržíme ve víře až do konce. Bez Boží milosti bychom totiž ve víře nevydrželi ani jediný den. Na druhé straně Boží milost není tím, co by nás zbavovalo odpovědnosti! Vydržet je i naše odpovědnost a znamená v prvé řadě, že vedeme takový život, který vytváří předpoklady pro Boží milost a vyhýbá se každému kroku, který by nás vedl k tomu, že bychom o ni přišli. Víme, že existuje reálné nebezpečí zneužití Boží milosti a pak její ztráty. *„Vloudili se totiž mezi vás někteří bezbožní lidé, zapsaní už dávno k odsouzení, kteří zaměňují milost našeho Boha v nezřízenost a zapírají jediného vládce a našeho Pána Ježíše Krista“* (Ju 1,4). V této souvislosti hovoří Dietrich Bonhoeffer o „laciné milosti.“ Laciná milost podle Bonhoeffera je milost, která ospravedlňuje hřích, zatímco drahá milost ospravedlňuje hříšníka.

Odvolávat se na Boží milost jako výmluvu pro svůj neukázněný život je přesně opak toho, co Boží milost skutečně působí v životě Božích dětí. *„Boží spásná milost se totiž zjevila všem lidem. Učí nás, abychom se zřekli bezbožnosti a světských žádostí a žili na tomto světě rozvážně, spravedlivě a zbožně“* (Tt 2,11.12 – B21). Berme proto všechny podmínky a předpoklady pro Boží milost vážně a modleme se za sílu je splnit.

Budoucí milost

Existuje však ještě jedno praktické téma, spojené s Boží milostí, kde často vidím určitou jednostrannost. Pokusím se ho přiblížit třemi otázkami:

Kdybych vás poprosil, abyste se „dívali“ na největší projev Boží milosti, kam byste se „dívali“? Věřím, že řada lidí by řekla bez zaváhání: „Na kříž!“

Co ve vás vypůsobí pohled na kříž? Věřím, že především vděčnost.

Jak se tato vděčnost vyjadřuje? Zřejmě uctíváním a chválami.

Na tyto tři otázky odpovídáme každou neděli při Památce Páně. Díváme se na největší projev Boží milosti v celé historii lidstva, na Golgatu. Věřím, že Bůh je oslaven, když ho ze srdce pravidelně chválíme za kříž na Golgatě.

Přesto se odvážím tvrdit, že vděčnost za milost prokázanou v minulosti nestačí jako motivace k poslušnosti v budoucnosti. Zkuste to tvrzení číst ještě jednou: vděčnost za milost prokázanou v minulosti nestačí jako motivace k poslušnosti v budoucnosti. Máme-li před očima milost, kterou jsme dostali, budeme chválit a vyvyšovat Pána vděčným srdcem, ale nebude to mít pravděpodobně tak velký vliv na rozhodnutí, které musíme činit zítra. Proč si to myslím? Protože Bible nevidí jako „motor“ pro praktickou poslušnost vděčnost, ale vidí jako tento „motor“ víru či důvěru. Zkuste najít verše, které by popisovaly vděčnost jako důvod k poslušnosti. Nenajdete je (možná jeden). Zato však najdeme spoustu veršů, popisujících víru jako důvod poslušnosti (např. celá 11. kapitola listu Židům vyjadřuje poslušnost na základě víry).

„Vírou Abraham poslechl Boží volání“ - Žd 11,8

„Vírou Abraham ve své zkoušce obětoval Izáka“ – Žd 11,17.

Je to víra v budoucí milost. Víra, která se spoléhá na to, že Bůh bude milostivý i zítra. Víra, která je aktivní, protože si uvědomuje, že Bůh má pro nás pro zítřek připravenu novou milost. Vděčnost se dívá na milost v minulosti a vede k uctívání – víra se dívá na milost připravenou v budoucnosti a působí poslušnost.

Spasitelná víra spoléhá na Ukřižovaného, každodenní víra, bez níž se nemůžeme líbit Bohu (Žd 11,6), se dívá na Vzkříšeného, který nás jako Dobrý pastýř povede až domů.

Ve všech svých dopisech přeji adresátům Boží milost. Není to milost, kterou už dostali, ale ta milost, kterou ještě potřebují.

Proč je důraz na budoucí milost tak důležitý? Je to proto, že nebudeme-li i nadále počítat s Boží nezaslouženou milostí i do budoucna, nebudeme činit kroky víry. Budeme jen vzpomínat, ale nepůjdeme dále kupředu. *„Když projdete tímto krátkým utrpením, Bůh veškeré milosti, který nás v Kristu Ježíši povolal do své věčné slávy, vás obnoví, upevní, posílí a ukotví“* (1Pt 5,10 – NBK). S touto milostí musíme počítat. Bůh nás chce i v budoucnu upevnit, posílit a ukotvit. Poslední slova Bible nám přejí budoucí milost. *„Milost Pána Ježíše se všemi“* (Zj 22,21). Nic víc nepotřebujeme. A tato milost je připravená. *„Proto přistupme k trůnu milosti se smělou důvěrou, abychom došli milosrdenství a našli milost, když potřebujeme pomoci“* (Žd 4,16 – NBK). Tuto připravenou Boží milost budeme potřebovat možná už zítra, kdy bude třeba, abychom odpustili, nebo vydali svědectví o Kristu anebo třeba unesli diagnózu lékaře.

Když nám chybí, pomůže nám právě pohled do minulosti. Tak, jak byl Bůh věrný včera, bude i zítra.

Tvář Boží milosti

Jak přesně vypadá Boží milost? To nevím, ale vím, že častokrát jinak, než si ji představujeme. Máme-li před sebou těžkou operaci, modlíme se, aby dal Bůh milost. Často se to i stává, operace se podaří a my pak Boha za projevenou milost chválíme. Ale Boží milost může vypadat i jinak. *„A tak ti, kteří trpí podle vůle Boží, ať svěří své duše věrnému Stvořiteli a činí dobré“* (1Pt 4,19). Milost může být i v tom, že nám Bůh dává sílu nést těžké břemeno. Že dává do srdce nadpřirozený pokoj a klid. *„Stačí, když máš mou milost; vždyť v slabosti se projeví má síla“* (2K 12,9). Pavel dostal jako odpověď na modlitbu o své uzdravení zaslíbení budoucí milosti. Myslím si, že bychom si budoucí milost neměli představovat příliš konkrétně a ani bychom ji neměli v modlitbě popisovat příliš přesně. Vždyť Pán Bůh ví nejlépe, co je pro nás nejlepší!

Přání

Co říci závěrem? Snad jen to, co přeji všem čtenářům: *„Nespouštějme oči z Ježíše, původce a dokonavatele naší víry“* (Žd 12,2). Přeji nám všem, abychom se dívali na Ukřižovaného, který se stal původcem naší víry. Chvalme ho za to vděčně a stále, abychom se dívali na Vzkříšeného, na Dobrého pastýře, který je dokonavatelem naší víry. Chtějme v důvěře v budoucí milost dělat jasné kroky víry vpřed, abychom ve vší pokoře a v jeho síle plnili předpoklady k tomu, abychom mohli získat připravenou Boží milost.

MEINOLF MELLWIG

Co přináší zkoušky?

Z doby mých studií na lesnické fakultě Vysoké školy zemědělské v Brně mně zůstala v paměti řada vzpomínek. Jedna z těch nezapomenutelných se vztahuje k laboratoři, ve které se prověřovala kvalita nejrůznějších druhů dřeva. Na důmyslných zařízeních se zkoušela výdrž dřeva v ohybu, v tahu, tlaku a v řadě jiných parametrů. Měřící přístroje zaznamenávaly, jaké hodnoty zatížení to které dřevo vydrželo, než došlo k jeho destrukci.

Často si na to vzpomenu v situacích, kdy se ocitnu v zátěži. Uvědomuji si přitom úžasnou skutečnost, že i když procházím zkouškou, nikdy nedojde k mé destrukci. Platí totiž jedinečný Boží slib: „Bůh je věrný: nedopustí, abyste byli podrobeni zkoušce, kterou byste nemohli vydržet, nýbrž se zkouškou vám připraví i východisko a dá vám sílu, abyste mohli obstát“ (1K 10,13). Zkoušky, které Bůh dopouští v našem životě, nemají jen ukázat, jak jsme na tom se svojí vírou, ale v řadě případů nás obohatí a posílí. Apoštol Pavel, který měl se zkouškami víry bohaté zkušenosti, zdůrazňuje, že zkoušky přinášejí například naději (Ř. 5,4), rozeznání užitečných věcí od těch zbytečných (F. 1,10) a trpělivost (Jk. 1,3). Nakonec teprve tehdy, když se naše víra ocitne v zátěži tak sami zjistíme, jak jsme na tom ve vztahu ke svému Pánu.

Společně s manželkou se radujeme z pěti vnoučat, kterými nás Bůh obdaroval. Poslední z nich, Timothy (syn Lenky) se narodil s postižením, které jsme zjistili až v druhé polovině jeho první roku života. V době těhotenství, jak lékaři později zjistili, byl ještě nenarozený Tim napaden cytomegalovirem, který se projevil po jeho narození poměrně těžkým postižením. Nejprve se projevilo silné poškození sluchu, takže Tim neslyší. Později zjistili lékaři i určité poškození mozku, který nedává impulsy dolním končetinám. Tim zatím nechodí ani neleze. Přiznám se, že mě ani ve snu nenapadlo, že by něco takového mohlo potkat některé z mých vnoučat. Nejsme s manželkou žádní velcí hrdinové a se vzniklou situací jsme se vyrovnávali poměrně těžce. Mnohokrát jsem si v bezesných nocích připomínal, kolik lidí jsem v minulosti povzbuzoval, aby důvěřovali Bohu za všech okolností a ujišťoval jsem je, že Bůh nedělá nikdy chybu. O tom jsem nepochyboval a nepochybuji ani v této situaci, ale na „vlastní kůži“ prožívám, jaký vnitřní boj přináší přijetí této skutečnosti.

Překvapila mě dcera, která po zjištění diagnózy nepropadla depresi, ale okamžitě se s manželem přihlásili do kursu znakové řeči. Později vyhledala rehabilitační pracovnici, která pracuje prostřednictvím Vojtovy metody na zlepšení motoriky podobně postižených

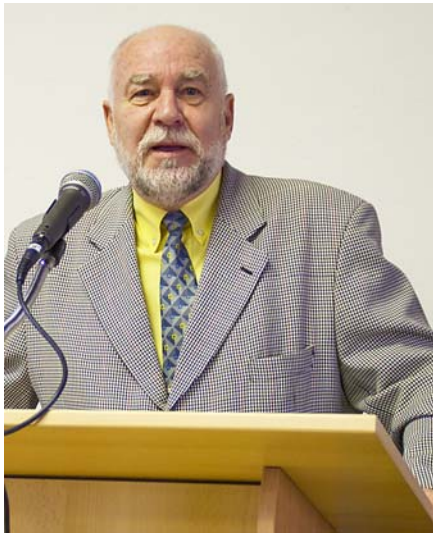

dětí. Občas ji s dětmi vozím na rehabilitační cvičení, které probíhá nedaleko Brna, v Tišnově, a vnímám, jak ji tyto těžké životní okolnosti přitahují blíž k Pánu Ježíši. Pozoruji to také u sebe a u manželky.

Přiznám se, že mě v poslední době několikrát přepadlo vnitřní uspokojení nad tím, že jsem prožil snad už všechno, co člověk může prožít a že mě už nemůže nic překvapit. Teď poznávám, že je spousta věcí, které mě překvapují a kterým se musím učit a jsem vděčný, že mám toho nejlepšího učitele – svého Spasitele. Lépe teď rozumím textu v listu Židům 4,15: „Nemáme ovšem velekněze neschopného cítit s našimi slabostmi, ale takového, který byl v každém ohledu zkoušen jako my, avšak zůstal bez hříchu.“ Vždycky, když se podívám na malého Tima, který má v tento čas dva a půl roku cítím, že mám poněkud vlhké oči, ale také vím a mám jistotu, že Bůh nedělá chybu. Někdy nás prostřednictvím těžkých okolností chce něčemu naučit, někdy chce vidět naši důvěru, a někdy nás provádí zkouškou, po které mu lépe rozumíme. Nemusíme všemu zcela rozumět, ale můžeme naprosto důvěřovat. Paradoxně jsem vděčný za lekci, kterou v současné době naše rodina prožívá, a vím, že to pro nás všechny může přinést v konečném důsledku užitek a požehnání. Jenom zkouška ukáže kvalitu naší víry. Kdysi jsem si zapsal výrok německého evangelického faráře Wilhelma Busche: „Když je věřící člověk v presu, mají z toho všichni kolem olej.“ Někdy může být naše víra podrobena zátěži proto, aby to přineslo užitek lidem kolem nás. Věřte – Bůh nedělá nikdy chybu.

JIRKA KREJČÍ

Zásady Jiřího Müllera na evangelizačních cestách

O aspektech, na které bral Jiří Müller při svých cestách ohled, se vyslovil následovně:

1. Evangelium zvěstuji tak jednoduše, jak jen to jde,

aby každý mohl porozumět, jak dospět k požehnání, jež hříšník obdrží skrze víru v Ježíše. Mnozí z těch, kteří to se svou blažeností (štěstím) myslí opravdu vážně, nenacházejí pokoj, protože staví na svých pocitech. Nevidí, že každý, kdo je přesvědčen, že je ze své přirozenosti ztraceným hříšníkem a vyzná to před Bohem, je osvobozen od zatracujícího rozsudku; že když se spolehne na dokonalou poslušnost Pána Ježíše až do smrti, ano až do smrti kříže a na jeho zástupnou oběť, dosáhne odpuštění všech svých hříchů, že je okamžikem, kdy uvěřil Ježíši, ospravedlněn a nepůjde do zatracení, nýbrž dosahuje věčného života. Ř 5,1; Sk 10,43; J 3,16

2. Během mé dlouholeté pastorační činnosti jsem zjistil, že velké množství pravých Božích dětí si není vědomo svého jedinečného povolání v Kristu.

Nevstupují do skutečnosti, že pronikli ze smrti do života, že jsou znovuzrozeni, vysvobozeni, ospravedlněni, učiněni příjemnými v Milovaném a už nepodléhají zatracujícímu rozsudku. Jelikož jsem se tím vším již více než půl století zabýval a získal zkušenost, přál bych si (s Boží pomocí), aby se těchto požehnání chopili i další. Jak velmi je tato služba potřebná, osvětluje už sama skutečnost, že existuje velký počet kazatelů evangelia a pastorů, kteří sami postrádají osobní zkušenost spásy a v důsledku toho jim chybí úplný a pravý pokoj a opravdová radost v Pánu.

3. Další cíl, který sleduji, je vést křesťany zpět k Písmu svatému,

pobízet je, aby vše zkoumali na prubířském kameni Božího Slova a drželi se toho, co v této zkoušce obstojí. Snažím se věřící vést, aby se stali milovníky Bible a povzbuzuji k jejímu každodennímu systematickému a pokračujícímu čtení a studiu. Má vlastní padesátiletá zkušenost mi přinesla mnoho požehnání a naopak ztrátu, když jsem čtení Písma první tři roky po mém obrácení zanedbával.

4. Dále zaměřuji svůj zřetel na odstranění sektářského ducha, na probouzení bratrské lásky mezi opravdovými křesťany.

Za tímto účelem jdu za všemi pravými věřícími, ať už se nazývají jakkoliv, to vše za předpokladu, že mají zdravé postoje v základních pravdách naší svaté víry. I když s některými v dílčích bodech teologie a praxe ne zcela souhlasím, kážu přesto u všech, neboť jsem si už před léty uvědomil, jak moc se srdce Pána Ježíše nejednotou pravých učedníků rmoutí. Proto jsem se pokoušel všechny opravdové věřící sjednocovat, ale protože k tomu nedojde tím, že se člověk bratrům v Kristu straní, nýbrž jen tím, že k nim předstoupí zpříma ve všech bodech, šel jsem mezi ně a pěstoval s nimi společenství až do té míry, pokud ode mne nebylo požadováno něco, co bych nemohl udělat s dobrým svědomím.

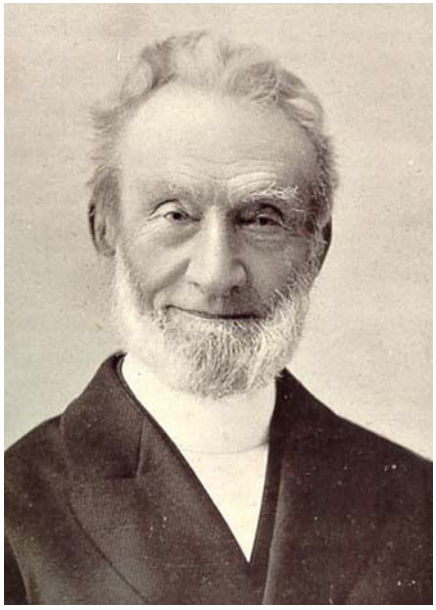

5. Jelikož jsem více než půl století pozoroval, jak málo skutečné pravé důvěry v živého Boha

je u samotných opravdových křesťanů, zaměřoval jsem se na svých misijních cestách na posilování jejich víry, protože v průběhu mé pastorační činnosti se mi staly zřejmými požehnané důsledky skutečné důvěry v Boha na straně jedné a trápení způsobené nedůvěrou na straně druhé.

6. Jak v mé veřejné službě Slovem, tak i v mých soukromých rozhovorech s křesťany se snažím své spoluučedníky vést k zásadnímu oddělení od světa

a umírání světu a probouzet v nich nebeské smýšlení podle Písma. Zároveň je však varuji před přehnanými myšlenkami, jako je bezhříšná dokonalost těla, se kterou se v Božím Slově nesetkáváme.

7. Když mi Pán dá tu možnost, učím o pravé povaze současného uspořádání světa a jeho konci

a snažím se církev Páně vést k tomu, aby hleděla vstříc Kristovu příchodu, coby své velké naději.

Na devíti dlouhých misijních cestách jsem s přáteli využil každou příležitost, abych se setkal s kazateli a pastory. Jednak proto, abych je povzbudil v jejich službě, ale také abych jim poskytl příležitost načerpat z mé 57leté zkušenosti se službou Slovem. Využil jsem také každou příležitost, abych promlouval ke studentům na univerzitách, teologických seminářích a fakultách, přitom jsem oslovil i 1000 nebo 1500 křesťanských pracovníků najednou, také oni mohli čerpat z mé zkušenosti.

Čtenář si teď může položit otázku: „Co bylo výsledkem vší té práce?“

Má odpověď zní: „V den Páně to bude vše zjeveno. Zde na zemi toho z ovoce naší práce může vejít ve známost jen poměrně málo: a přece z toho, co jsem měl možnost vidět, mám dobrý důvod věřit, že jsem nebyl veden jen na jedno jediné místo, což jasně ukazuje, že mě tam Pán posílal kvůli viditelnému požehnání, jež na mé práci spočinulo.“

PŘELOŽIL JAREK ANDRÝSEK
Z ČASOPISU „WAHRHEIT IN DER LIEBE“
Č. 9 /1907

Život s „nemocí skleněných kostí“

Když je všechno jinak...

Bůh buduje a Bůh uzdravuje

Počátkem května 2011 se to stalo znovu. Ta nejobyčejnější situace. Náš synek leží na zádech, zvedá nadšeně nohy do vzduchu a nechává je zase klesnout dolů. Odráží se od koberce. Radost ze života. Dobrý a důležitý trénink. Jako už stokrát předtím. Tentokrát asi příliš. Hlasité lupnutí, které proběhlo Markovou nohou. Levé stehno je zlomené bez zvláštní příčiny. Přesto jsme odvinuli zpět teprve jeden dobrý rok...

Konec února 2010: důkladné vyšetření ultrazvukem. Čekali jsme naše první dítě, bylo to ve čtvrtém měsíci. Radostné očekávání roste. Až dosud se zárodek vyvíjel dobře. Tentokrát se objevilo ovšem něco nápadného. Stehna jsou kratší, než by v tu dobu měla být. To nemusí znamenat nic závažného, přesto jsme však posláni na kontrolu na fakultní kliniku v Giessenu, protože tam je možné dokonalejší vyšetření ultrazvukem. A skutečně jsou stehýnka i holeně jakož (nepatrně) i ramena příliš krátká. Stehenní kosti jsou k tomu navíc silně zkřivené. Profesor stanoví podezření z diagnózy, podle níž by šlo o velmi vzácné onemocnění skeletu. Kdyby se v budoucnu mělo toto podezření potvrdit, museli bychom počítat s nejhorším. V nejlepším případě bychom měli tělesně a duševně postižené dítě. K obrazu nemoci patří také silně zúžený hrudník, který může vést k zásadním problémům s dýcháním. Většina dětí s touto nemocí proto umírá v prvních hodinách nebo dnech po narození.

Určitě jsme to teoreticky probrali předem: Co by se stalo, kdyby naše dítě nebylo zdravé anebo dokonce zemřelo? Měli jsme v tom zcela jasno, že bychom ho přijali stejně jako každé jiné dítě. Když jsme se však pak dívali na monitor a slyšeli možnou diagnózu, zastihlo nás to nepřipravené a všechno se změnilo.

Začalo napínavé období. Aniž bychom nad tím zvlášť přemýšleli, rozeslali jsme e-mail všem našim přátelům a známým. Vylíčili jsme jim situaci a prosili jsme o modlitební podporu. Ohlas byl uchvacující. Povzbuzování a přísliby přímluvných modliteb nás jakoby nesly na rukou. Každou větu jsme doslova sáli. Pravděpodobně nemůžeme vůbec obsáhnout, jakým způsobem Bůh tyto modlitby vyslyšel a ještě vyslyší.

S úzkostí a nadějí jsme očekávali další vyšetření. Naše děťátko rostlo, kostičky zůstaly pokřivené. Bohužel byl také hrudník nápadný, takže podezření na diagnózu se v průběhu těhotenství spíše potvrzovalo. S příchodem termínu porodu jsme museli přemýšlet o tom, pro jaká život udržující opatření ze strany intenzivní medicíny se máme rozhodnout, když už je to tak. Je to – vyjádřeno pozitivně – zvláštní, představit si, jak provést pohřeb krátce po narození. Pro nás to nebyla žádná jednoduchá, avšak přesto velmi důležitá lekce, jak předat naše dítě zcela vědomě do rukou Boha, který život dává a který má také právo, jej kdykoliv (!) zase vzít.

S mnoha jinými jsme prosili Boha o uzdravení. Zároveň jsme si byli vědomi, že Pán Bůh jde někdy i jinými cestami. Co nás samotné překvapilo, byla tato skutečnost: Největší potěšení jsme nenašli v naději, že Bůh nám vyprošené dítě daruje. Ale v jistotě, že máme absolutně suverénního Boha, který ví dobře, co dělá a který nedělá chyby. Celý tento příběh, náš příběh, neprobíhá „dobře“ pouze tehdy, když Bůh splní naše přání po živém a zdravém děťátku. Probíhá dobře i tehdy, když jeho plány dojdou naplnění nemocí nebo zdravím, smrtí nebo životem a on se tak v našem životě oslaví. Bůh byl a je autorem tohoto dění. A protože jsme jeho děti, smíme vědět o jeho moudrých a láskyplných záměrech. Některé myšlenky o Boží suverenitě v lidském utrpení nás zasáhly již před těmito událostmi a přivedly nás k úžasu. Jak úžasné, že tyto pravdy o Bohu nejsou jen povzbuzující (teologické) myšlenkové hříčky. Můžeme dosvědčit, že „fungují“ v reálném životě, že nesou a udržují člověka. Jsme vděční za to, že jsme to směli prožít. Bůh nám totiž daroval tuto důvěru v něj.

24. 6. 2010 přišel náš syn Benaja Josia na svět spontánním porodem. Personál na intenzivní jednotce byl v pohotovosti, aby mohl rychle reagovat. To však nebylo třeba. Jeho srdnatý křik byl již tehdy jasným znakem toho, že může dýchat. Ukázal se i jinak jako živé dítě. Z bezpečnostních důvodů byl během noci opatrován na jednotce intenzivní péče, mohl však být již ráno přeložen. Jak jsme se radovali!! Jasně rozpoznatelné však byly jeho křivé nožičky. Brzy jsme také vypozorovali, že mu to působí bolest, když se ho tam dotýkáme. Čtyři dny po narození byla „náhodně“ při sonografii zjištěna zlomenina pravé stehenní kosti. Po přiložení sádry jsme si ho mohli 30. června vzít domů.

Předpokládaná diagnóza padla, nové domněnky byly vyjádřeny jen velmi

opatrně. Přesně o dva týdny později to ruplo v levém stehně – a druhá zlomenina. Při pobytu v nemocnici jsme pak dospěli k jistotě. Benaja má tzv. „nemoc skleněných kostí“ (osteogenesis imperfecta). Jedná se přitom o genetickou vadu, mající za následek, že materiál kostí nemá dostatečnou stabilitu a flexibilitu. Kosti jsou měkké a zároveň křehké, již nepatrné zatížení může vést ke zlomenině. Do dnešního dne Benaja prožil dvě zlomeniny stehen, kromě toho levé paže. K tomu přistupují četné mikrofraktury (vlasové trhliny), které jsou bolestivé, avšak během několika dní se uzdraví. Protože nemoc je nevyléčitelná, omezuje se terapie na symptomy. Pravidelné dávky medikamentů pomocí infuzí mají zvýšit tloušťku kostí, rozsáhlá fyzioterapie posiluje svalstvo a umožňuje Benajovi pohyb. Aby mohl Benaja jednou stát na vlastních nohou a dokonce běhat, počítá se s tím, že mu pro stabilizaci vloží do kostí hřeby, aby se předešlo zlomeninám. Ale to má ještě svůj čas.

Jsme nesmírně šťastni z našeho malého synka, který již s námi leccos prodělal, přitom si však uchoval velmi slunečnou mysl. Po první diagnóze se cítíme se „skleněnými kostmi“ jako „dobře obslouženi“. Víme, že by to mohlo být mnohem horší!

Poslední rok byl pro nás opravdovou výzvou, zkušenosti ve víře však bychom už nechtěli postrádat. Odrážejí se ve jménu, které jsme synkovi dali: Benaja znamená „Jahve (z)buduje“ a Josia znamená „Jahve uzdravuje“. Jeho současně dobrý stav lze odvodit z Božího jednání a jeho ochrany. A ať je stabilní nebo křehký – Bůh jej „buduje“, je jeho Stvořitel, který ho až do posledního detailu naplánoval a podle tohoto plánu také stvořil. Za tento div jsme Bohu velmi vděční a napjatě očekáváme, jak se jeho plány s ním a s námi dále budou vyvíjet. JEMU patří veškerá pocta!

NILS A DORO FASTENRATH, WETZLAR, PERSPEKTIVE 09/2011, PŘELOŽIL TOMÁŠ PALA

Tmelos Open 09 - Ostrava

Po obede v piatok 20. apríla sme nabalili kufre a vydali sa na cestu do Ostravy. Konečná zastávka bola v zborovom dome Kunčičky, kde sme strávili krásne dva dni na stretnutí mládeže z Kresťanských zborov Českej a Slovenskej republiky – TMELOS OPEN 09.

Milým privítaním na registrácii sa náš víkend s témou ***„Boh s vysokým očakávaním“*** začal. Večer bohoslužby mladých otvorila kresťanská kapela Tretí deň, ktorá nás viedla v chválení svätého Boha. Krásne slová piesní s nádherným hudobným sprievodom sa rozozneli celým okolím. Po piesňach sa nám prihovoril Jozef Abrman s posolstvom, že Boh svoje vysoké očakávania na to, aby nás mohol prijať, naplnil v Ježišovi Kristovi. Prijali sme povzbudenie v tom, že naša identita a hodnota je v Kristovi.

Večer sme využili na spoločné rozhovory s priateľmi či duchovnými poradcami, ktorí nás vždy boli ochotní vypočuť a pomôcť nám v akejkoľvek oblasti.

Sobotu ráno nás moderátori, Lucka Zelinková a Juraj Kocmunda, privítali ako sa patrí – s rozcvičkou. Takto svieži a pripravení sme sa započúvali do služby Michala Malinu.

Jasné posolstvo o tom, že Boh má vysoké očakávania na náš bežný každodenný život. Chce aby sme žili radostný život. Princípy a pravidlá, ktoré nám zanechal v Biblii, nie sú nato aby nás obmedzovali, ale práve naopak, aby sme mohli žiť naplnený život.

TMELOS bol spojený aj s volejbalovým turnajom, a tak sme si doobeda v neďalekej telocvični dobre zašportovali. Jeden poľský, tri slovenské a 7 českých teamov si pomeralo sily vo vzájomných zápasoch, kde sme zažili kopec zábavy.

Pre mladých, ktorí sa volejbalu nezúčastnili, boli pripravené semináre s Mirom Tóthom (vedúci hudobnej skupiny Tretí deň) na témy ako viesť chvály v našich chváliacich skupinách, ako skladať nové piesne a množstvo praktických rád do hudby v zboroch. Možnosť voľby dopĺňal alternatívny program ako stolný futbal, šípky, či pingpong.

Počas celého stretnutia sme radi využívali možnosť občerstvenia v kaviarni a bufete, kde boli pre nás pripravené rôzne dobroty. Pre záujemcoch bola celý čas otvorená modlitebná miestnosť, kde sme mohli tráviť chvíle na rozhovoroch s Bohom.

V sobotu večer sme mali výsadu počúvať Božie slovo cez mladého kresťana Jakuba Lofítka o podpore služby v cirkvi, ale aj mimo nej. Pripomenul nám zodpovednosť toho, že komu bolo veľa zverené, od toho bude aj veľa očakávane. Mládežnícke stretnutie sme ukončili úprimnými modlitbami za tohoročných maturantov, ktorých čaká v živote veľký krok.

Plní peknych zážitkov, užitočne stráveného času s priateľmi, a so srdcom plným povzbudení ale aj výziev sme sa vybrali na cestu domov.

DANIELA JAVORNÍKOVÁ

Kareni

Posledné sčítanie národností v niekdajšej Barme (terajšom Mjanmarsku) bolo v roku 1932. Karenský národný zväz odhaduje v súčasnosti počet Karenov v Mjanmarsku na 7 miliónov. Ďalších 600 000 žije trvale v Thajsku a asi 1 milión ich tam pracuje. Okrem uvedených je asi 60 000 karenských utečencov v USA a niekoľko stotisíc v ďalších krajinách. Kareni sú známi ako kresťania, ale v skutočnosti iba asi 30 % z nich sú kresťania, podobný počet je budhistov a zostatok tvoria animisti.

História

Kareni veria, že ich predkovia opustili Mongolsko niekedy v dobe Abraháma. Cestovali cez horské kraje strednej Ázie a cez južnú Čínu a prišli do Barmy v 8. storočí pred Kristom. Na sklonku 18. storočia barmská armáda dobyla a zničila thajské hlavné mesto Ajutthaju. Skoro na to Thajci porazili okupantov a vyhnali ich zo svojej krajiny. Thajský kráľ pozval mnohých Karenov, aby sa usadili v hornatom území západného Thajska a vytvorili tak nárazníkové pásmo proti možnému ďalšiemu barmskému vpádu. Ich potomkovia sú teraz thajskými občanmi.

Od pradávnych čias boli medzi Karenmi „proroci". Tí prenášali cez pokolenia známosť o veľkom, vznešenom, svätom, milujúcom a súcitnom Bohu, ktorý stvoril všetko. Volali ho Jovah. Medzi správami o Ňom boli príbehy Adama a Evy, o potope a troch bratoch, ktorých potomkovia zaľudnili svet. „Proroci" hovorili o „zlatej knihe" tohto Boha, ktorú predkovia Karenov stratili, ale ktorú im bieli potomkovia ich mladšieho brata prinesú späť. Skladali piesne o Jovahovi a spev bol stálou súčasťou ich bohoslužby. Ako Židia mali okraje svojich odevov ozdobené strapcami. Ich staré písmo, ktoré veľká väčšina z nich už neovláda, je celkom podobné hebrejčine.

Adoniram Judson prišiel z Ameriky do Barmy v roku 1813, aby misijne pôsobil medzi Barmčanmi. Ale počas britsko-barmskej vojny bol uväznený na základe podozrenia zo špionáže v prospech Britov. Po uzavretí mieru bol prepustený a presťahoval sa na územie Karenov, ktoré pripadlo Británii. Judson zamestnal Karena **Ko Tha Byu**, ktorý bol predtým zbojníkom a otrokom. Skrze neho tento muž uveril v Pána Ježiša. A on poznal, že Judson, ktorý do roku 1834 preložil do barmčiny celú Bibliu, je ten biely muž, ktorý Karenom priniesol dlho očakávanú zlatú knihu. Ako 50-ročný stal sa Ko Tha Byu horlivým evanjelistom a bol ním až do svojej smrti. Prešiel všetkými mestami a dedinami Karenov a rozprával im, že Boh k nim poslal bieleho muža so zlatou knihou. Judsonov nasledovník **George Broadman** a ďalší misionári spolupracovali s ním a tisíce Karenov uverilo v Pána Ježiša ako svojho Spasiteľa. Vytvorili silné zbory. A v ďalšom čase títo veriaci Kareni zasiahli evanjeliom ďalšie etnické menšiny v Barme. Mnohí príslušníci etnických skupín Šan, Chin, Kachin, Wah, Lahu, Lisu a iných stali sa kresťanmi. V druhej polovici 19. storočia vyslali Kareni misionárov ku svojim súkmeňovcom do Thajska.

Barmčania opovrhovali Karenmi a zaobchádzali s nimi ako s druhotriednymi obyvateľmi. Keď sa Kareni stali kresťanmi, fanatickí budhistickí Barmčania ich veľmi prenasledovali. Zachovali sa správy, že ich vodcovia boli dokonca ukrižovaní a vypitvaní za to, že sa odmietli zrieknuť svojej viery. Keď Briti ovládli Barmu, bola to pre Karenov vítaná úľava. Boli proti nezávislosti a lojálni voči britskej vláde. Počas druhej svetovej vojny bojovali obetavo na strane Británie. Japonci spojení s Barmčanmi povraždili mnoho Karenov. Keď Briti napokon dali Barme nezávislosť, chceli Kareni zostať pod Britskou vládou, ale Briti im to odmietli. Rok po udelení nezávislosti Barme vypukla vojna medzi Karenmi v štáte Karen a barmskou vládou. Bola ukončená zmluvou roku 1962. Keď sa generál Ne Win vojenským prevratom zmocnil vlády, vojna proti Karenom a ďalším menšinám znova začala. Situácia sa ešte zhoršila po objavení veľkých zásob ropy, plynu, zlata a dra-

hokamov v štáte Karen. V roku 1995 bola karenská armáda porazená. Tisíce karenských utečencov našli útočisko v Thajsku. Mnohí ušli tiež do USA, Kanady, Austrálie, na Nový Zéland a do niektorých európskych krajín. Značné karenské menšiny sú tiež v Singapure, Malajzii a Indii. Vodcovia karenských kresťanov sú navzájom celosvetovo spojení a usporadúvajú pre nich spoločné akcie.

Mnohí kresťanskí dedinčania v štáte Karen sa museli sa presťahovať na územia určené barmskou vládou, kde majú nedostatok pôdy a stravy, muži sú prinútení k neplatenej ťažkej práci nosičov nákladov, dievčatá a ženy sú znásilňované a mnohí boli armádou povraždení. Preto státisíce Karenov ušli pred barmskou armádou do džungle, kde v biednych pomeroch zápasia o prežitie. Sú to utečenci vo vlastnej krajine. „Slobodní barmskí rangeri" (revírnici) majú mnoho mužstiev, ktoré týmto ľuďom dodávajú potraviny, šatstvo, lieky, Biblie a ostatné potrebné veci v Kristovom mene aj za cenu veľkého rizika pre seba samých. Vojna barmskej armády pokračuje v skutočnosti dodnes (napriek jej oficiálnemu ukončeniu po vlaňajších prezidentských voľbách – pozn. prekl.), lebo jej dôstojníci a vojaci nedodržiavajú mier, vyhlásený novou, civilnou vládou.

Karenské zbory

V roku 1853 **Dr. Francis Mason** dokončil preklad Biblie do reči Karenov. Kresťanskí Kareni nepochybovali ani najmenej o tom, že Biblia je Božie Slovo. Cítili potrebu rozumieť jej lepšie a túžili po biblickom vyučovaní. Popri Biblii si veľmi cenili svoje spevníky. Radi spievali preložené klasické anglické duchovné piesne, ale i nové pôvodné, ktoré zložili karenskí autori textov a melódií. Mnoho duchovných piesní vedeli naspamäť. Obvykle mali v nedeľu tri zhromaždenia, ktoré neboli časovo obmedzené. Po viac ako storočí kresťanského vplyvu stali sa karenskí kresťania jemnými, láskavými, pohostinnými a čestnými. Keďže žili v za ťažkých podmienok v horách, boli naučení tvrdo pracovať a pritom byť chudobní. Ale ich blízke vzájomné spoločenstvo spôsobovalo, že boli pritom šťastnými ľuďmi. Vysoko oceňovali vzdelanie, ale v uvedených podmienkach veľká väčšina z nich mala iba základné.

V Thajsku stále rastie počet ich zborov i študentov biblických škôl, ale tie ich po absolvovaní už nemôžu podporovať ako plnočasových pracovníkov, hoci väčšina z nich túži po takejto službe. Preto sú tu mnohé dedinské zbory bez biblicky vzdelaných vodcov. Mnohí karenskí kresťania sú pritom negramotní vo vlastnej reči. To oboje zapríčiňuje, že pri veľmi malej známosti Svätých písiem sú duchovne veľmi zraniteľní a mnohí z nich sa stávajú obeťami rôznych siekt. To potom spôsobuje nejednotu i rozdelenie zborov. K tomu karenské biblické školy nie sú schopné prijať všetkých záujemcov o štúdium. Tí potom študujú na thajských biblických školách a po ich absolvovaní nie sú schopní viesť karenské zbory, lebo nepoznajú karenské biblické pojmy.

Karenskí utečenci v anglicky hovoriacich krajinách potrebujú dvojrečové karensko-anglické Biblie. Zbory v americkom štáte Arizona vydali karensko-anglický Nový zákon a nechali na nás, aby sme pokračovali vydávaním takejto dvojjazyčnej duchovnej literatúry pre nich. Veľký počet karenských kresťanov žije v 16 krajinách. Historicky väčšina z nich boli baptisti, ale v súčasnosti je ich značný počet aj v iných spoločenstvách. Aký rast dosiahli thajskí karenskí kresťania? V okolí mesta Mae Sariang (asi 15 000 obyvateľov) pracuje 23 evanjelistov, spojených s rôznymi materskými zbormi. Mnohé ďalšie materské zbory hľadajú takýchto biblicky vzdelaných evanjelistov, aby pracovali pre ich dcérske zbory. Ale takýchto všeobecne a biblicky vzdelaných bratov je málo, lebo sú tu iba dve stredné biblické školy pre mnoho takých materských zborov.

Evanjelium sa šíri aj svedectvom jednotlivých kresťanov, povzbudených a rozmnožených skrze službu evanjelistov. Kresťania z jednej dediny môžu zasiahnuť evanjeliom nekresťanov v inej dedine. Ak tí prejavia oň záujem, svedčia im. Keď potom príde evanjelista, ochotní počúvať sa zhromaždia a on im káže evanjelium. Keď uveria príslušníci piatich alebo viacerých rodín, založia v dedine dcérsky zbor materského zboru, s ktorým je evanjelista spojený. Potrebujú karenskí kresťania pomoc zo Západu? Áno. Sú tu misijní pracovníci, čo pomáhajú Karenom s biblickým vyučovaním aj inak pod vedením vodcov karenských zborov. Pomáhajú i finančne biblickej škole a sirotincu. Rozširujú CD a DVD s kázňami, duchovnými piesňami, kresťanskými filmami a dovážajú kresťanskú literatúru, osobitne druhé vydanie karensko-anglického Nového zákona.

Karenskí kresťania potrebujú naše modlitby za to,

- aby ich liberálne a skeptické vplyvy zo západných teologických škôl záporne neovplyvnili,
- aby horlivosť, pokora a láska išli ruka v ruke, keď vodcovia, starší a evanjelisti budujú zbory,
- aby dedinčania, ktorí žijú v strachu pred démonmi, videli, že Kristova moc je ďaleko väčšia a odovzdali Jemu svoje životy,
- aby vrchnosti v Mjanmarsku zaujali zmierlivý postoj ku karenskému národu.

DR. GEOFF ATKINSON
Z ECHOES 3-2012 VYBRAL, PRELOŽIL A UPRAVIL JÁN HUDEC

L´Abri

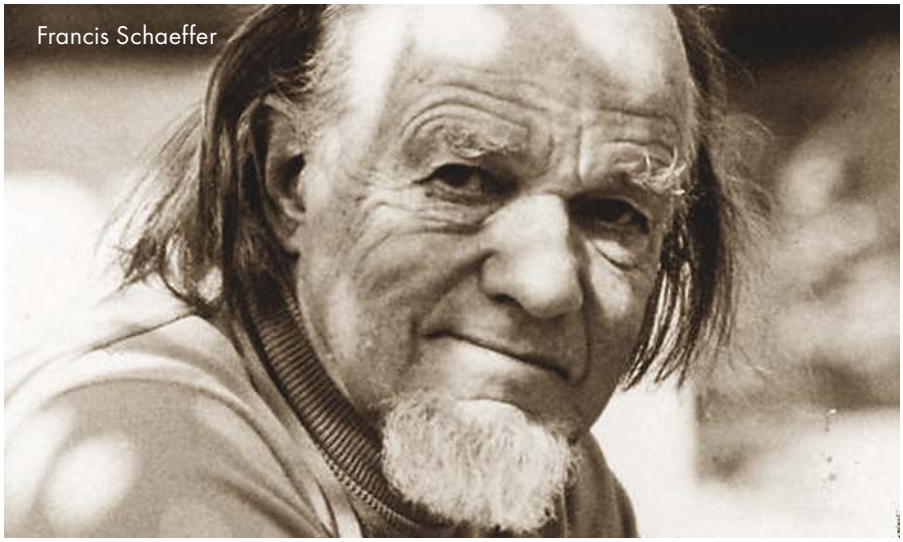
Francis Schaeffer

Z mestečka Ollon na brehu Ženevského jazera odbočujeme do hôr. (Volant patrí mne, úloha pozorovateľa-navigátora patrí manželke). S výškou lesy rednú a zákrut na strmých svahoch pribúda. Prechádzame horskými planinami a kocháme sa hrebeňom vrcholkov Dents du Midi, ožiarených poslednými lúčmi slnka. Na doliny padajú prvé tiene už okolo štvrtej – je totiž koniec novembra. Konečne sme v dedinke Huémoz a hľadáme dom, v ktorom majú sídlo Schaefferovci.

O tom, že je na svete dedina s týmto menom a muž a žena menom Schaeffer, som sa dozvedel vďaka knihám, ktoré sa mi asi o desať rokov skôr dostali do rúk. Knihy teda majú nielen svoje osudy, ako hovorí staré latinské príslovie, ale osudy v istom zmysle aj pomáhajú vytvárať.

Dvaja mladí ľudia sa práve vracajú z hôr, je to kanadský pár. Zrejme sme ich priviedli do rozpakov, lebo keď sme na ich otázky odpovedali, že prichádzame z ČSSR, mali asi oprávnené obavy, že sa tu azda budeme uchádzať o azyl. Upokojil som ich, že sme na návšteve v rodine môjho brata, a sem sme iba odskočili: rád by som poznal autora kníh, ktoré patria medzi moje obľúbené čítanie.

Uviedli nás do jednej z chalúp – tu sa taký domec nazýva chalet. Mladí obyvatelia nás usadili za stôl, ponúkli čajom a po pár minútach telefonického hovoru nám oznámili, že dnes sa Dr. Schaeffer vrátil z USA, kde sa podrobil chemoterapii, a bude mať pre nás 15 minút.

Asi po polhodine sme v neďalekej osade Villars-sur-Ollon, v dome, kde má svoj domicil on i jeho blízki. Víta nás jeho manželka Edith a čaj s pohostením prináša ich dcérka Priscilla. Asi po desiatich minútach vstupuje – taký, akého ho už poznám z fotografií, viac horolezec ako duchovný. Presne ako z tých fotiek.

V kozube praská ohník, na stole sa dolieva čaj... a ja s potešením zisťujem, že sme ho zaujali, lebo od nás spoza železnej opony sa môže aj on čosi dozvedieť. Pýta sa na naše zbory, niektoré otázky sa týkajú našej zborovej praxe, iné postavenia vzhľadom na vrchnosť. Spomína si, že aj on už bol raz v Prahe.

Prešla reč na jeho knihy. Vymenoval som asi desať titulov a potešilo ma, ako mu na tvári prebehol záblesk... možno satisfakcia z toho, že semeno zablúdilo aj do sveta, v ktorom toho času angličtina stále nie je zaujímavá a preklady z jeho diela by patrili medzi libri prohibiti. Zmienil som sa aj o tom, že niektoré z tých kníh mi boli políciou zhabané a zvyšok mám ukrytý v maštali svojej chalupy...

Po celý čas som vnímal pohodu alpského domca, takmer celodreveného, skromné zariadenie, takmer pôvodné; vnímal som aj hlas, ktorý bol zjavne opotrebovaný, lebo okrem pera bol jedným z nástrojov, ktoré pri svojej službe používal. Vedel som, že cestuje po svete, prednáša najmä na univerzitách medzi študentmi, organizuje protestné sprievody v amerických mestách proti interrupcii... a pri jeho ťažkej nemoci a po práve vykonanej ceste z USA som si uvedomil, že v tejto telesnej schránke skoro krehkej sa nachádza silný duch.

Na záver nám Edith priniesla plnú náruč ďalších kníh z pera jej manžela i vlastnej produkcie. Priscilla nám telefonicky vybavila ubytovanie v neďalekom chalet u vdovy po kazateľovi, ktorá sa usadila na tomto mieste. Večer sme ukončili asi o desiatej, vyprevadení modlitbou. Večer na ktorý nikdy nezabudneme. Písal sa rok 1982.

Francúzske l´abri sa prekladá ako útulok, prístrešie. Tak pomenovali manželia Schaefferovci svoj zámer a nakoniec dielo: vybudovali v tejto alpskej dedinke najprv svoju domácnosť a postupne sústavu niekoľkých objektov zakúpením tunajších domcov. V jednom z nich je „kaplnka“, teda skoro celý priestor slúži na vykonávanie pobožností, prednášok, pastoračnej činnosti. V komplexe budov je ubytovanie pre niekoľko desiatok ľudí, ktorí hľadajú pomoc vo svojich duchovných a osobných ťažkostiach. V kaplnke je malý organ, ale nechýba ani kozub, čo na prvý pohľad napovedá, že miestnosť sa využíva nielen na „pobožnosti“. Prichádzajú sem prevažne študenti, no nielen oni. Nájdu sa tu vekové kategórie od –násťročných po šesťdesiatnikov. Teda aj ľudia rôznych profesií, od inžinierov či umelcov až po lekárov i kazateľov... Môžeme tu osloviť Indov, Holanďanov, Britov, Talianov, Francúzov, Američanov, Švajčiarov, Novozélanďanov, Austrálčanov a iných.

To je pár slov z úvodu rovnomennej knihy od Edith Schaefferovej, ktorej prvé vydanie má rok 1969.

Na Schaefferových a ich spolupracovníkov sa obracajú ľudia, čo už v L´Abri boli, alebo aj takí, čo iba počuli. Rozmanitosť ľudských „osudov“ sa zračí v knihe ***Letters of Francis A. Schaeffer*** (Listy F. A. Schaeffera), vydanej v roku 1985.

Ostaneme ešte na pôde „domáckosti“. Francis a Edith vždy kládli dôraz na rodinu. Útulné prostredie si môžeme vytvoriť aj podľa knižky znova od Edith, ktorá vyšla roku 1971 pod titulom ***The Hidden Art of Homemaking*** (Skryté umenie ako vytvoriť prostredie, aby sme sa v ňom cítili doma). Rodinné listy

1948-1960 (Titul: ***With Love, Edith***) vyšli v objemnej knihe r. 1988. Inou podobnou je kniha ***The Tapestry – The Life and Times of Fr. And Ed. Schaeffer***, čo je vlastne kronika ich rodiny. Kniha má vyše 600 strán, autorkou je opäť Edith a vyšla roku 1981.

Aby sme ostali zatiaľ pri autorke, mne dostupné knihy sú ešte ***Christianity is Jewish*** (Kresťanstvo je židovské), rok vydania 1975 a ***Forever Music*** (Vždy len hudba) – pocta Bohu za dar kreativity, rok vydania 1986. Na stole mám poslednú, dielo oboch manželov ***Everybody Can Know*** (Každý môže vedieť), prístupným spôsobom napísaný komentár k Lukášovmu evanjeliu, rok vydania nie je uvedený.

F. A. Schaeffer napísal teraz i u nás známe dielko ***The God Who Is There*** a k nemu sa pojí ***He Is There And He Is Not Silent*** (Boh, ktorý je skutočnosťou a On jestvuje a nemlčí). To však už prechádzame do oblasti diela za hranice domova či rodiny. Diela, ktoré na tomto mieste si netrúfam širšie opísať, lebo by bolo treba niekoľko pokračovaní.

Iné mne prístupné knihy od tohto autora sú: ***Escape from Reason*** (Únik pred rozumom), ***Death in the City*** (Smrť v meste), ***Pollution and the Death of Man*** (Znečistenie a smrť človeka), ***The Mark of the Christian*** (Znak kresťana), ***True Spirituality*** (Pravá duchovnosť), ***Back to Freedom and Dignity*** (Späť k slobode a dôstojnosti), ***The Church at the End of the 20th Century*** (Cirkev na konci 20. storočia), ***The Great Evangelical Disaster*** (Veľký evanjelikálny debakel) a napokon dve, ktoré si zaslúžia zvláštnu zmienku:

Whatever Happened to the Human Race? (Čo sa to stalo s ľudským plemenom?). Kniha vyšla so spoluautorom C. Everettom Koopom. Je to dôrazný protest proti prerušovaniu tehotenstva, eutanázii a iným formám násilia voči životu. „Prax, ktorá by niekedy bola nemysliteľná, dnes je však akceptovaná". Posledná o ktorej sa zmienim má titul ***How Should We Then Live?*** (Ako teda ďalej?). Podtitul znie ***Vzostup a úpadok západného myslenia a kultúry.***

Panorama L´Abri

Uviedol som iba tie knihy, o ktorých mám prehľad. Prejdime ešte k osobám:

Francis (narodený 30. januára 1912 – teda práve pred 100 rokmi) a Edith (narodená 3. novembra 1914 v Číne) sa vzali roku 1936. Ich prvá dcéra Priscilla sa narodila r. 1937. Druhá menom Susan prišla na svet r. 1943. V roku 1945 sa narodila Debora a posledné dieťa, syn Francis August sa narodil roku 1952.

Francis A. Schaeffer bol v jeseni 1978 diagnostikovaný na rakovinu lymfatických uzlín. V decembri 1983 bol v kritickom stave letecky dopravený zo Švajčiarska na Mayo kliniku v USA. V marci a apríli roku 1984 usporiadal turné po desiatich kresťanských univerzitách. Prednášky sa konali v spojitosti s jeho poslednou knihou ***Veľký evanjelikálny debakel.***

Dňa 15. mája toho istého roku umiera vo svojom dome v meste Rochester, Minnesota.

Záverom: „Počas svojho života Schaeffer napísal 24 kníh. Vydaných bolo okolo 3 milióny výtlačkov vo viac než dvadsiatich jazykoch. Vo svojich prvých knihách poukázal na filozofický úpadok a degeneráciu západnej humanistickej kultúry. To sa týka aj USA, ktoré opustili svoje judeo-kresťanské korene a dedičstvo. V neskorších knihách opísal prirodzené dôsledky toho prvotného procesu: sekularizáciu, spoločenský rozvrat, mravný úpadok, sexuálne zvrátenosti a smrteľné následky hnutia proti životu." (Z knihy ***F. A. Schaeffer***, vydanej L. T. Dennisom).

Chceme ostať iba pri knihách, preto je namieste, aby sme naše spomínanie ukončili. Musíme byť vďační za to, že sa nám sprístupnili informácie a diela, ktoré zavracajú pozornosť späť k tomu, čo je v živote jednotlivca, rodiny alebo spoločnosti prvoradé.

Samému Bohu chvála!

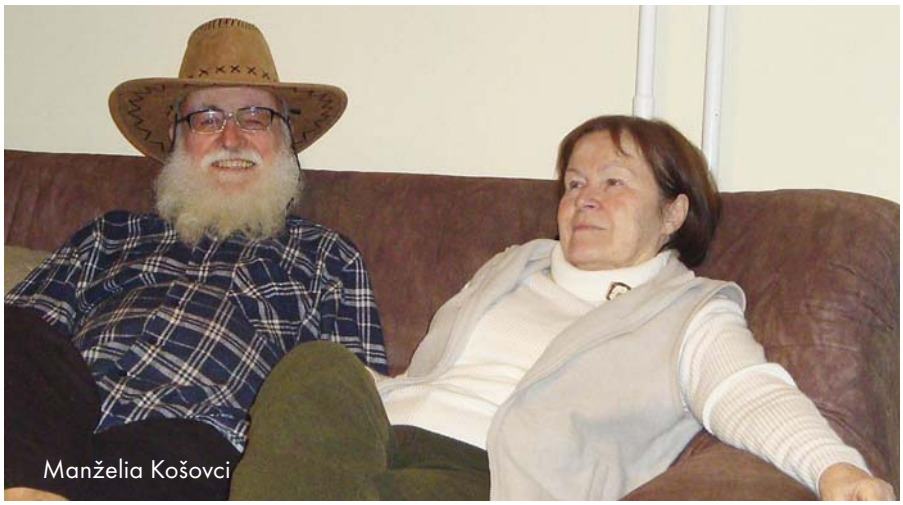
Manželia Košovci

Pozn. red.: V prekladoch vyšli knihy Francisa Schaeffera ***Ten, který je skutečností*** (Návrat domů, 1994) a ***Pravá duchovnosť*** (Porta libri, 2004) a od Edith Schaefferovej ***Co je rodina?*** (Návrat domů, 1995)

MATÚŠ KOŠA

2. díl Mluvit o sexu s velkým obrazem před očima

Proč bychom měli mluvit o sexualitě? V první části tohoto seriálu článků jsme konstatovali, že je to Boží téma: Na velmi mnoha místech Bible se setkáme také s tématem sexuality. Kdybychom kázali celou Bibli (anebo aspoň kompletní knihy), byla by sexualita trvalým předmětem v našich bohoslužbách.

V následujících dílech této řady bude zřejmé, jak rozšířená je neorientovanost mladých lidí v této oblasti a jak hodně je jejich sexualita napadaná a ovlivňovaná hříchem. Dříve však, než mladé zahrneme pravidly a řekneme jim, co všecko dělají špatně, je nutné abychom se na téma sexuality podívali v souvislosti s naším vztahem k Bohu („velký obraz“).

Důležitým cílem církve je, aby se lidé setkali s Ježíšem Kristem a byli uvedeni do vztahu s ním. Chceme, aby mladí i staří lidé s láskou přijali Ježíše a ptali se: „Co mohu udělat, aby měl Ježíš ze mne radost?“ Vaše jednání má mít lásku jako motivaci. Zatímco v manželství se dobereme k tomu, co se druhému líbí především tím, že spolu komunikujeme, získám tyto informace ve vztahu k Ježíši především četbou Bible. Ježíš říká v J 14,15: „Milujete-li mne, budete zachovávat má přikázání“. Můžeme a máme svou lásku k Ježíši ukázat tím, že budeme dělat to, co říká. Důležité je přitom pořadí. Protože Ježíše miluji, chtěl bych dodržovat jeho přikázání. Toto pořadí se táhne celou Biblí. Zvlášť zřejmé je to například také u Desatera. Nejprve Bůh izraelský národ geniálním způsobem vysvobodil z Egypta. Na základě této záchrany jim dává přikázání. To „Ty máš...“ v přikázáních by se z hebrejštiny mohlo přeložit také

Radostný dopis

Asi před rokem a půl se bratr Jirka Krejčí z Brna rozhodl jednou za dva měsíce navštěvovat sbor v Plzni, aby tam věřící vždy povzbudil, sdílel s nimi jejich radosti a starosti, posloužil ve shromáždění a podle možností přispěl k růstu sboru. V poslední době však Jirkův tchán potřebuje vzhledem ke svému zdravotnímu stavu neustálou péči, a to Jirkovi neumožňuje do Plzně jezdit. Během posledního měsíce přišel od bratra Jendy Staňka z Plzně povzbuzující dopis, který rádi uveřejňujeme, abyste viděli, jak Bůh vyslýchá modlitby a abyste se mohli také zapojit do modliteb.

Milovaní sourozenci víry z Brna,

vzhledem k vaší modlitební podpoře Vás rádi informujeme o tom, co náš drahý Pán způsobil u nás v Plzni za posledních šest měsíců. Je to důvodem k tomu, abychom našeho Pána více chválili a děkovali mu. Současně je to další výzva k prosbám za další duchovní růst do Kristovy podoby.

Po více než dvouletém hledání a rozhodování se vrátil k Pánu bratr, který jako mladík před pětadvaceti lety uvěřil, ale potom zanedlouho odešel do světa. Oženil se s nevěřící dívkou, mají spolu tři děti. Nyní se vrátil k Pánu, rozhodl se žít jako učedník Pána Ježíše, vyznat křtem ponořením celé následování Pána a připojit se ke sboru.

V téže době se připojil ke sboru zkušený bratr Blahoš Pelán, který na doporučení bratra Jirky Krejčího nyní pracuje ve věznici Plzeň Bory jako duchovní. Modlete se prosím za přibližně třicet vězňů, kterým pravidelně pastoračně slouží a kteří navštěvují jeho nedělní bohoslužby ve vězeňském prostředí. Od začátku jeho služby se počet zájemců o Boží Slovo zdvojnásobil.

Letos v lednu se na mě telefonicky obrátilo několik bratří a sester, zda mohou dát můj kontakt dvojici mladých lidí ze Slovenska, kteří pracují nedaleko Plzně. Mezi Vánocemi a Silvestrem během své návštěvy doma na Slovensku uvěřili a velmi touží po společenství sboru. Samozřejmě jsem souhlasil. V únoru se oba mladí lidé u mě ohlásili a nyní se připojili ke sboru.

Zcela čerstvou novinkou je telefonát a pak setkání s jedním katolíkem, který je velmi sečtělý v Písmu a který náš sbor více než před rokem navštívil. Při setkání mi oznámil, že napsal žádost o vystoupení z katolické církve, že své rozhodnutí být učedníkem Pána Ježíše chce v nejbližší době vyznat křtem ponořením a chce se připojit ke sboru. I jeho životní příběh je velmi pohnutý. Byl obviněn, strávil půl roku ve vyšetřovací vazbě, obvinění se ovšem neprokázalo, po propuštění žil pět let jako

bezdomovec. Chci poznamenat, že to bylo několik katolických kněží, kdo jej přivedli k Písmu a podali mu praktickou pomoc v době největší nouze. Tento milý bratr však brzy poznal, že to, co musí zásadním způsobem odmítnout, je katolicismus jako systém.

Pán Ježíš našemu sboru svěřil během krátké doby jednoho zralého bratra ve víře a tři bratry, kteří potřebují duchovní vedení. Velmi vás prosím o modlitby za moudrost pro sebe, jak vést tyto bratry k duchovní zralosti. Za vaše modlitby vám budu, jménem bratří a sester našeho sboru, ze srdce vděčný.

JENDA STANĚK
REDAKČNĚ UPRAVENO

„Ty budeš...“. Neboť kdo pochopil, co pro nás Bůh udělal, ten se bude z lásky k němu rád chovat tak, jak se to Bohu líbí. Bude tak jednat, nejen že tak dělat má. V této souvislosti je třeba chápat i zmíněný Ježíšův citát: protože On nás miluje a dal pro nás všechno, máme (budeme) se i my z vděčnosti a lásky chovat tak, jak si to přeje On: zachovávat jeho přikázání. Část jeho přikázání se zabývá i naší sexualitou. Když se učíme Božím myšlenkám o sexualitě, je to stavební kámen pro utváření vztahů církve (teenagerů i mladých, svobodných i ženatých/vdaných) k Ježíši.

Každý vztah však musí být nejen utvářen a udržován, ale také musí být chráněn. Existuje totiž jed ve vztazích, který má bohužel často za následek zánik vztahu. Zvláště když v oblasti sexuality děláme věci, které Bůh zakázal, rozvine se to často do takového zabijáka vztahů. Vraždí totiž nejen lidská přátelství a manželství, nýbrž je často i důvodem k tomu, že se člověk od Boha vědomě odvrátí. Přitom Bůh odpouští i sexuální hříchy, takže vztah k němu by nemusel být natrvalo zkažen. V naší západní společnosti asi neexistuje žádná jiná příčina, kvůli které se tolik lidí odvrátí od víry, jako kvůli hříchům v oblasti sexuality. Má to vícero příčin:

Mnoho lidí nikdy nepochopilo, že to Bůh s nimi myslí dobře. Dává přikázání nejen, abychom jimi mohli vyjádřit svou lásku k němu, nýbrž také proto, že jsou pro nás tím nejlepším. On sám jako náš Tvůrce ví právě nejlépe, jak my se svým darem sexuality máme zacházet optimálně. Nedává pravidla proto, že by nás chtěl omezovat, nýbrž abychom intimní oblast naší sexuality prožívali v chráněné oblasti tak, jak by to bez ochranného prostoru nebylo možné. Platí to, co říká pisatel Žalmu 119,9: „Jak si mladík udrží svou stezku čistou? Musí se vždy držet tvého slova.“ Přesto však znalosti přikázání je jen jedna stránka medaile.

Jen několik veršů dál prosí básník žalmu (v. 27 – „Dej mi porozumět cestě svých ustanovení“. Porozumět je podstatný předpoklad následování. Především má na mysli základní chápání, že Boží zákony jsou pro mne dobré. Podstatnější než tento první krok je ale chápání a důvěra, že Bůh to myslí se mnou dobře i tehdy, když jeho nařízení nedovedu chápat. Důvěřuji Bohu, když říká (Jr 29,11): „Neboť to, co s vámi zamýšlím, znám jen já sám, je výrok Hospodinův, jsou to myšlenky o pokoji, nikoli o zlu: chci vám dát (nebo také zaručit) naději do budoucnosti.“ Bůh dává svá přikázání proto, že nás miluje! Zde se kruh uzavírá, protože opět jde o vztah. Někdy jsem se mládežníků ptal: „Opravdu si myslíš, že Bůh, který kvůli tobě poslal na svět svého Syna a nechal ho kvůli tobě zemřít, ti chce svými přikázáními udělat něco zlého?“ Je důvěra k Bohu tak velká, že se spolehnu na jeho příkazy? Když už ne z lásky k němu, pak aspoň proto, že jsem poznal, že chce pro mne to nejlepší.

Shrneme-li to, můžeme tedy konstatovat čtyři body, proč by se o sexualitě mluvit mělo:

1. Týká se to každého a každého to zajímá.
2. Svou sexualitou a orientací na Boží příkazy můžeme vyjádřit svou lásku k Ježíši.
3. Nedbání Božích příkazů ve věci sexuality ničí vztah k Bohu mnohdy dlouhodobě.
4. Boží příkazy pro naši sexualitu jsou pro nás dobré a vytváří ochranný prostor, který nám dává z lásky.

Bohužel bývají Boží příkazy často zprostředkovány bez souvislosti s jeho láskou k nám, nýbrž jen jako sbírka zákonů. Bez aspektu lásky a vztahu pak mohou být Boží příkazy jen velmi těžko chápány a je nemožné se jimi řídit. Předáváme-li tato přikázání bez této souvislosti, stávají se břemenem, které už nikdo nedokáže nést – ani my sami. Tak jednali za dob Pána Ježíše farizeové a zákoníci. Přikázání byla tehdy vytržena z jejich smyslu a souvislostí. Nešlo už o vztah národa ke svému svatému Bohu, nýbrž jen o správné nebo špatné chování. Vztažný bod – Bůh a jeho záměr – v jejich etice chyběl, anebo byl, lépe řečeno, uváděn jen ještě formálně. Proto jim Ježíš musel říci (Mt 15,8+9): „Lid tento ctí mě rty, ale srdce jejich je daleko ode mne; marně mě uctívají, neboť učí naukám, jež jsou jen příkazy lidskými.“ (viz také L 11,46). Jestliže zvěstujeme Boží přikázání jen kvůli přikázání, jednáme stejně. Pak je i naše srdce daleko od něj vzdáleno. A pak naši posluchači dříve či později už nebudou vědět, proč by se jimi měli řídit. Tohle vede jen k zákonictví, ne však k živému vztahu s Ježíšem Kristem.

Šance a výzvy pro sbory a rodiče

Rodiče a sbory by si měly klást následující otázky:

Jakou roli hraje vztah k Ježíši při zprostředkování Božího pohledu na sexualitu?

Jsem přesvědčen o tom, že Bůh to se mnou míní dobře (i v jeho pokynech týkajících se tématu sexu)?

Předávám Boží řád jen jako sbírku zákonů anebo zprostředkuji také smysl Božích příkazů a záměry Boží lásky? Mám před očima Boží veliký obraz?

Z PUBLIKACE „MIT TEENS ÜBER SEX REDEN“ (CV, DILLENBURG 2010) OD RAINERA & KATRIN BAUMOVÝCH PŘELOŽIL TOMÁŠ PALA

Pokoj tomuto domu!

Do kteréhokoli domu vejdete, nejdříve řekněte: ‚Pokoj tomuto domu.‘ Bude-li tam přítel pokoje, váš pokoj spočine na něm; a pokud ne, navrátí se k vám. V tom domě zůstávejte a jezte a pijte, co nabízejí - dělník si přece zaslouží svou mzdu. Nepřecházejte z domu do domu. (Lukáš 10:5-7)

1. Na Escape klubu ve Frýdku-Místku jsem se s Frantou domluvil, že k němu zajdu domů na film. Byla to příležitost strávit s ním čas. Přišla sobota a vydal jsem se na cestu. Vlakové spojení nebylo nejlepší, takže jsem čekal na nástupišti a náhodně četl v Bibli Lukáše 10 o tom, jak máme najít člověka pokoje a u něj zůstat, jíst a pít, co nám nabízejí a zvěstovat Boží království. Konečně jsem dojel do Frýdku-Místku. Byla tma, zima a čekala mě ještě půlhodinová cesta k Frantovi. Konečně jsem došel na ulici, kde už mě Franta čekal. Společně jsme vešli do dvoupatrového rodinného baráku. Frantova mamka mě uvítala slovy: „Ty jsi ten vedoucí toho iceklubu, jo?“ „No, skoro. Vedoucí Escape klubu,“ zdvořile jsem ji opravil. A byla tam také jeho třináctiletá ségra, hrozně akční a zvědavá. Během minutky si všimla mého náramku se čtyřmi znaky. „Ukaž, co to máš? Co to znamená?“ Tak jsem jí skrze tyto znaky vysvětlil dobrou zprávu o Ježíši a ona byla tak akční, že během deseti minut celý dům – Franta, brácha, mamka, babička, dědeček, obě kočky i pes věděli, že jsem křesťan. Posadili mě do pohodlného, vysezeného a lehce zatuchlého gauče a začali jsme se na krásné nové LCD televizi dívat na filmy a u toho se bavit o různých věcech. Přinášeli mi různé jídlo a tak jsem jedl, co mi nabídli, tak jak to říkal Ježíš: „Jezte a pijte, co vám nabízejí.“ Když už potom všichni ostatní spali, ještě jsem si pod světlem mobilu přečetl něco z Bible a řekl polohlasem: „Pokoj tomuto domu a těmto lidem!“ Probuzení psím olizováním a ťapkáním po mé dece nebylo zrovna příjemné, ale účinné bylo rozhodně. Opět mi nabídli snídani a tak jsem se nebránil. Pak jsme na zahradě mezi záhonky, čistým pověšeným prádlem a sousedními ploty hráli frisbee. Byl s námi i jejich brácha Péťa. Ve volné chvíli jsem měl chuť přečíst si něco z Bible. V přítomnosti Franty a jeho bráchy Péti jsem tedy nahlas přečetl 13. kapitolu Lukáše. A pak jsem jel domů.

2. Asi o dva týdny později jsem do tohoto domu přišel zas, tentokrát i s Danem P., mým věrným týmovým spolupracovníkem. Dali jsme si kafčo a u toho si povídali se ségrou Hankou a s bráchou Péťou. A Péťa začal: „Hej Andy, jak jsi tu byl a četl tu Bibli, tak jsi mě inspiroval a taky jsem si sehnal Bibli a začal jsem ji číst,“ načež vytáhl

malý gedeonský Nový zákon. „Dobře ty,“ povídám, „a co už jsi přečetl?“ „No zatím jsem asi v 8. kapitole Matouše.“ Za dva dny jsme se s Péťou viděli na klubu a ptám se ho: „Péťo, tak jak jsi pokročil ve čtení Bible?“ A on na to: „Začínám číst Marka“. - „Hm, 20 kapitol za dva dny? To jsi větší čtenář Bible, než já,“ pomyslel jsem si sám pro sebe.

3. Celá tato rodina začala chodit na Escape kluby, kde se dozvídali více o Ježíši. Jeli s námi i na víkendovku, kde bylo jasně řečeno, co to znamená přijmout Ježíše a jak se to dělá. Na této víkendovce ségra Hanka dostala svůj první Nový zákon, což nás potěšilo, ale na druhou stranu nás nepotěšil Péťa, který vyjádřil, že nemá žádné hříchy.

Za měsíc a půl si mě Hanka vzala stranou a nesměle mi oznámila, že když jsem k nim poprvé přišel, připadal jsem jí divný, ale i přes to všechno to pro ni bylo velmi důležité. Vzápětí vyjádřila, že přijala Ježíše do svého života! A na Silvestra Hanka jasně vyznala Ježíše i před ostatními Escapáky, když vyprávěla svůj „příběh“. Wow, Ježíš je borec!

Nedávno Péťa vyjádřil, že by si se mnou chtěl na klubu osobně popovídat. Na klubu jsem se ho zeptal, o čem chce mluvit. Řekl: „Chci přijmout Ježíše.“ Říkám: „Skvělé, a víš jak to udělat?“ Odpověděl: „Asi ne.“ Načež jsem otevřel knížečku „4 duchovní zákony“. Pročítal jsem ji s ním a Péťa při tom prohlásil, že už tedy Ježíše přijal. „Jak se to stalo?“ zeptal jsem se. Péťa odpověděl: „Já jsem Ježíšovi řekl, aby mi odpustil hříchy a aby mi pomohl.“ Pak jsem s ním pln radosti a údivu přečetl zbylé stránky a zastavil se u stránky s názvem ‚Co se stalo, když jsi přijal Ježíše‘. Na otázky „Jsi Boží dítě? Dostal jsi věčný život?“, odpovídal jasně: „Ano.“ Na otázku „Co ti bylo odpuštěno?“, odpověděl konkrétními příklady ze svého života. Po dočtení všech stránek jsem měl jistotu, že Péťa je můj nový Boží brácha! Není to skvělé? „Děkujeme Ježíši, jsi úžasný, jak působíš v mladých lidech. Za měsíc a půl jsi schopen změnit něčí přesvědčení o bezhříšnosti v prosbu o odpuštění!“

4. Na jednom z posledních setkání Escape klubu jsme hráli městskou hru a pak se všech nás 15 sešlo v tomto domě pokoje. Říkali, že to bylo nejvíce lidí u nich doma. Jak úžasné, že tento dům přijal pokoj a je otevřený dalším.

Kde můžeme najít další takové? Kde ty můžeš najít takový dům pokoje, kde se dozví o naději v Kristu Ježíši? Jestli takový dům najdeš, dej mi vědět na Facebook – Andy Vopalecký. Rád si přečtu dobré zprávy o tom, jak se Dobrá zpráva šíří mezi lidmi ve střední Evropě!

(Pozn.: Jména hlavních postav příběhu byla pozměněna.)

ANDY VOPALECKÝ

Rozhovor s neznámým

Reportér: Odkud pocházíte?

Neznámý: Narodil jsem se v Alexandrii. Moji rodiče byli Židé, ale ne příliš ortodoxní.

R: Kdy jste poznal, že Ježíš je Mesiáš?

N: Před několika lety přišli do Alexandrie známí mého otce z Judska, kteří vyprávěli o muži jménem Jan, který byl pokládán za proroka. To mě hodně zaujalo, protože proroci už několik staletí v našem lidu nebyli. Vyprávěli o tom, že Jan volá lidi k pokání a na znamení nového začátku je křtí v Jordánu. Úplně mi to změnilo život. Do té doby jsem studoval hlavně řeckou filosofii a moudrost starých Egypťanů, ale teď jsem se pustil do čtení Tóry. Nakonec jsem se i já nechal jedním z Janových učedníků pokřtít.

R: Kdy jste se dozvěděl o Ježíši z Nazaretu?

N: To bylo později, už jsem nežil v Alexandrii, ale v Antiochii. Tam jsem se dozvěděl o Ježíši, který byl Janovým pokračovatelem. Nadchlo mě, že s námi Židy Bůh zase jedná, že k nám mluví. Proto jsem začal chodit do synagog a ukazovat svým bratřím, že potřebujeme nalézt vyšší cestu, cestu opravdové Boží moudrosti, jak ji Pán ukázal v Janovi a Ježíši.

R: Jak jste se seznámil s Pavlem?

N: Řekli mi o něm Priscilla s Akvilou, s nimiž jsem se seznámil v Efezu. Ti mi hodně pomohli a vysvětlili mi, že Ježíš není jen druhým Janem, ale že je to Boží Syn, Kristus. Díky nim jsem poznal cestu Páně mnohem hlouběji. Vysvětlovali mi, co věděli právě od Pavla. Čím více jsem toho znal, tím více jsem toužil, aby se to dozvědělo co nejvíc lidí. Proto jsem chodil do synagog a kázal tam. A Pán začal mé práci žehnat, takže v Ježíše jako Pána uvěřilo mnoho lidí.

R: Proč jste odešel do Korintu?

N: Protože jsem slyšel o zmatcích, které tam po Pavlově odchodu panovaly. Zdálo se mi, že bych tam mohl být co platný.

R: A byl jste?

N: Snad ano. Když jsem tam přišel, našel jsem řadu Kristových následovníků, kterým ovšem chyběla hloubka poznání. Neměli pravou moudrost, nechápali, že je třeba pronikat do Božích tajemství. Díky svému vzdělání, kterého se mi dostalo v Alexandrii, jsem věděl, že není tak velký rozpor mezi tím, o čem přemýšleli Platón a další řečtí filosofové, a evangeliem. Jen je třeba pochopit, že ta božská láska, která je pro filosofy nejdůležitější, je ztělesněna v Kristu. A tohle jsem jim začal ukazovat. Snažil jsem se, aby jejich víra nestála jen na několika jednoduchých tvrzeních o Kristu, ale aby měla mnohem hlubší kořeny.

R: Jak na to reagovali Korintští?

N: Různě. Někteří byli nadšeni, protože toužili po hlubším poznání a cesta Páně, jak se s ní dosud setkali, jim připadala příliš jednoduchá. Jiní, zvláště ti jednodušší lidé, se stavěli proti. Prý všechno moc komplikuji a snažím se spojovat nespojitelné. A zase jiní, především konzervativní Židé, tvrdili, že jsem se příliš odchýlil od Tóry. A tak jsem se začal scházet pouze s těmi, kteří chtěli mým výkladům naslouchat. A věřte, nebylo jich málo.

R: Jak na vaše působení v Korintu reagoval Pavel?

N: Pokud je mi známo, Pavel mou teologii respektuje. On je sice jednodušší, nepromýšlí věci tolik do hloubky, ale pokud vidí, že v centru toho, co říkám, je Kristus, je spokojen. Jen mu vadilo, že se Korintští křesťané tak rozhádali a rozdělili na různé skupiny. Podle mě to je přirozené a nedá se tomu zabránit. Důležité je, aby se ty skupiny vzájemně respektovaly a neubližovaly si.

R: Děkuji za rozhovor.

Poznáte, o jakou biblickou postavu se jedná? A kde je o ní v Bibli psáno?

Výsledek biblického kvízu 01/2012
Odpověď na otázku zní: Elijáš, Druhá Paralipomenon 21,12-15

Odpovědi zasílejte na autorovu adresu: Trocnovská 1724, 347 01 Tachov nebo SMS zprávou na číslo 731 085 205. Nezapomeňte uvést zpáteční adresu. Ze správných odpovědí vylosujeme jednu, kterou odměníme knihou.

PETR VAĎURA

Víkend na chate Berea

Predposledný marcový víkend bolo v Modre-Harmónii opäť rušno. Naša milovaná chata Berea znova poskytla možnosti na zrealizovanie mládežníckej víkendovky, tentoraz v réžii organizátorov z kresťanského zboru v Novom Meste nad Váhom.

V piatok večer sa zišli mladí ľudia z rôznych zborov a miest k Božej oslave. ***„Milujem chvíle, keď ľud Boží v Pánovom dome sa k oslave stretne...“*** znie úryvok staršej piesne, ktorej text sa premietal do usmiatych tvárí, ktoré piesňami a modlitbami chválili nášho Boha.

Kto som a kam smerujem? Otázku (nielen kresťanskej) identity sa nám snažili objasniť naši milí hostia z Ameriky. Príspevkami k téme a osobnými svedectvami sa nám priblížila skupinka mladých kresťanov z Wyomingu. Napriek únave z veľkého časového posunu nám boli ochotní odpovedať na otázky o ich životoch a tiež o dôvodoch ich návštevy Slovenska.

Aj počas tohto víkendu sme si mohli pripomenúť, že nielen teóriou, ale hlavne praxou je kresťan živý. Okrem možnosti pomôcť pri premiestňovaní nábytku na chate, sme dostali v sobotu ešte najmenej dve ďalšie výzvy. Jednu z nich priniesol Željko Popovič, koordinátor spoločenstva Gideoncov pre strednú Európu, ktorý nám pútavo priblížil ich službu a povzbudil nás k tomu, aby sme sa zapojili do rozdávania Nových Zákonov aj v našom okolí.

Ďalšiu výzvu nám priniesla sestra Danka Javorníková z Devínskej Novej Vsi, ktorá sa zanedlho stane súčasťou tímu v africkej Ghane, kde bude prakticky pomáhať pri prekladateľských projektoch medzinárodnej misijnej spoločnosti Wycliffe, ktorá už desiatky rokov prináša preklady Biblie do mnohých jazykov. Výzvou pre nás je stať sa modlitebnými či finančnými partnermi tejto nadšenej Božej služobníčky.

Mládežnícke víkendovky sú nielen o duchovnom rozvoji a vzdelávaní, ale tiež o vzájomnom zdieľaní, rozvíjaní existujúcich a tvorení nových priateľských vzťahov. Skvelé možnosti na to vznikli aj pri prechádzke do Modry či pri spoločných hrách, ktoré mali pre nás Američania pripravené.

Rozvíjať vlastné sebapoznanie a otázku kresťanskej identity sme mohli v nedeľu doobeda spoločne s Amber Stark, ktorá nám vysvetlila, ako naša hodnota priamo závisí od množstva lásky a milosti, ktorú voči nám Pán Boh prejavuje. Niečo bližšie o jej službe na Slovensku a o dôvode návštevy jej priateľov z Ameriky sme sa spýtali priamo jej:

„Volám sa Amber Stark a som z Ameriky. Na Slovensku žijem už 3 roky a venujem sa misijnej práci. Moja práca spočíva v tom, že prevádzkujem rekreačné miesto pre misionárov, kde si spolu so svojimi rodinami môžu prísť oddýchnuť a načerpať nové sily. Týmto miestom je rodinný dom vo Vrbovciach neďaleko Myjavy. Koncom marca ma prišli navštíviť moji priatelia z Wyomingu. Prišli ma povzbudiť a pomôcť mi s rekonštrukčnými prácami v mojom dome. Taktiež pomáhali viesť víkendové stretnutie mládeže kresťanských zborov.“

Našim hosťom z Wyomingu sme položili dve otázky:

1. Ako sa ti páči na Slovensku?

2. Čo by si chcel druhým povedať o tvojom vzťahu s Bohom?

Mike a Carry Becker:

„Na Slovensku sa cítime ako doma, je to super pocit.“

„Aj keď možno momentálne nevidíš, čo Boh zamýšľa s tvojím životom, keď sa spätne obzrieš, zistíš, že ho mal vždy vo svojich rukách, pevne pod kontrolou.“

„To najdôležitejšie je učiť sa vzdávať sa všetkého pre Ježiša.“

Aunders Hallsten:

„Keď som vystúpil z lietadla, prekvapil ma čerstvý vzduch a príjemná vôňa. Kým u nás vo Wyomingu je ešte sneh, tu to vonia jarou. Zapáčila sa mi slovenská architektúra a divne malé autá – v porovnaní s našimi veľkými „nákladákmi“.

„Keď som mal 12 rokov, urobil som prvý veľký krok viery v mojom duchovnom živote a postupne sa k Bohu približujem aj prostredníctvom letných biblických táborov.“

Billy Wood:

„Slovensko je krásna krajina s milými ľuďmi.“

„Keď sme Bohu verní, On nás požehná.“

Emily Rinker:

„Na Slovensku som si veľmi obľúbila chutné jedlo, no trošku mi prekáža rušná doprava.“

„Zostaň Bohu verný, nech sa deje čokoľvek.“

Bekah Knapp:

„Sú tu veľmi milí ľudia, no škoda, že nie všetci si rozumieme kvôli jazykovej bariére.“

„Buď silný a odvážny, nestrachuj sa a nezúfaj! Veď Hospodin, tvoj Boh, bude s tebou, kamkoľvek pôjdeš. (Jozua 1,9)“

Katie Patrick:

„Je tu veľmi pekná príroda. Páči sa mi aj slovenská architektúra, historické budovy sú naozaj krásne.“

„Čokoľvek spravíš, vždy máš možnosť sa k Bohu opäť vrátiť. On ťa prijme a nikdy ťa neprestane milovať.“

DANIELA JAVORNÍKOVÁ A ALŽBETA JANČOVÁ

Anna Jančová

1929 - 2011

Ale mne je dobre blížiť sa Bohu. Pána Hospodina som učinil svojim útočišťom. Žalm 73,28

Narodila sa 13.1.1929 v Krpeľanoch, kde prežila svoje detstvo. Keď mala dvanásť rokov, prijala do srdca Pána Ježiša Krista. Od svojej mladosti rada spievala, naučila sa naspamäť mnoho piesní na Božiu oslavu. V tom čase často sedávala v záhrade pod jabloňou, kde spievala a hrala na mandolíne. Nielen veriaci, ale aj mnohí neveriaci tam prichádzali, aby ju počúvali a tešili sa s ňou. Zároveň to bolo pekným svedectvom o jej vzťahu s Pánom Ježišom. V ich dome bolo zhromaždenie a chodievala s ostatnými na stretnutia veriacich aj do Martina a do Nolčova.

V roku 1954 sa vydala za Jána Janču a bývali Martine v bytovke, kde prijímali návštevy, najmä mládež. Kvôli nočnému kľudu mohli mať spoločenstvo len do 20:00 hod., aj preto sa rozhodli postaviť si rodinný domček na Stráňach. Tam potom prijímali návštevy a asi 30 rokov tam bývali pobyty detí a mládeže. Boli to chvíle spoločenstva veriacich ľudí pri štúdiu Písma, pri modlitbách a speve. Mnohí tam v tom čase odovzdali svoje životy Pánovi Ježišovi. Nezaobišlo sa to ani bez ťažkostí. No aj pri kontrole Štátnej bezpečnosti bolo vydané svedectvo o Božej láske a z tejto strany Boh spôsobil pokoj.

Na sestru Jančovú si mnohí s vďačnosťou spomínajú, ako im duchovne, duševne i telesne pomáhala. Pán jej to nezabudol a jej odmena je v nebesiach. V čase nedostatku jej Pán Boh vždy pomohol a požehnal... V časoch ťažkostí a krívd jej dodával silu a potešenie. Svedčila o Pánovi Ježišovi aj keď jej bolo ťažko a bola vážne chorá. Aj keď ležala v nemocnici, bola trpezlivá, vedela znášať aj zlé veci. Vedela, že milujúcim Boha všetky veci napomáhajú k dobrému. Nielen spolupacienti, ale aj sestričky a lekári dostali od nej Nové Zákony.

Spolu s manželom vychovali pre Pána štyri deti, dve dcéry a dvoch synov. Osobným príkladom ich viedli do spoločného zhromaždenia, k štúdiu Biblie a k praktickej službe Pánovi i ľuďom.

Sestra Jančová bola veľkým požehnaním svojim domácim, ale aj veriacim vo svojom zbore v Martine. Jej túžbu po nebeskej vlasti jej Pán naplnil dňa 13.12.2011. Tešíme sa, že sa raz s ňou stretneme, keď nás všetkých Pán zhromaždí, aby sme Mu spoločne spievali novú pieseň.

S vrelou spomienkou veriaci z Kresťanského zboru v Martine

JÁN JANČO

Vyjde Šestidílka

Dá-li Pán, pak si v příštím roce s vděčností svému Spasiteli připomeneme čtyřsté výročí posledního vydání Bible kralické (1613). Tato Bible i po čtyřech stoletích je dosud používaným dílem, na kterém vyrostly celé generace českých nekatolíků, které mohly číst Písmo ve své mateřštině. Jak řekl o kralickém překladu Komenský: „málo jest ještě národů, kteříž by tak pravdivě, vlastně i jasně svaté proroky a apoštoly v svém jazyku mluvící slyšeli.“ Po vydání tzv. „Šestidílky“, která vyšla v letech 1579 – 1593(4) docházelo při dalších vydáních k jejím pozvolným textovým úpravám podle toho, jak se měnily a zdokonalovaly předlohy, které měli k dispozici překladatelé a textoví revizoři. Dodnes používaná verze Kralické bible nese označení „podle posledního vydání z roku 1613.“ A to proto, že za několik let po jejím vydání dochází k Bílé hoře a ukončení činnosti Jednoty bratrské. Bible byla jednosvazková, před vydáním revidovaná a bez poznámkového aparátu.

Česká biblická společnost se rozhodla k mimořádnému počinu: Vydat Šestidílku u příležitosti tohoto čtyřstého výročí posledního vydání Bible kralické. K jejímu vydání má dojít asi v polovině roku 2013. Bible vyjde v jednom svazku, a to včetně poznámek. Nová, moderní a dobře čitelná sazba bude doplněna o původní grafické prvky. Text bude identický s textem původním, pouze upravený pravopisně. Příprava sazby, na které se momentálně pracuje, je velice náročná. O její náročnosti svědčí i to, že její příprava je rozvržena do tří let. Jakmile to bude aktuální, bude ČBS informovat o možnosti předběžné objednávky této výjimečné publikace.

A tak všichni, kteří milujeme tuto Knihu knih a dokážeme vychutnat krásu a bohatost renesanční češtiny, se máme na co těšit. Kéž Pán Bůh požehná a přizná se k tomuto počinu České biblické společnosti.

JOSEF HUDOUSEK

Kořeny a dřevomorka

Jednou přibyla do modliteb našich dětí na první pohled nečekaná věta: „a dej, prosím, Pane Bože, aby se už v Ponětovicích zbavili té dřevomorky.“ Ne že by výše jmenovaná vesnice byla skrz naskrz prolezlá výše zmíněným škůdcem, ale bydlí zde naši příbuzní, kteří s tímto podlým organismem už přes půl roku zápasili. Pokud jste se s tímto pojmem nikdy nesetkali, což vám ze srdce přeju, vězte, že dřevomorka není malý červíček nebo brouček, který žere dřevo podobně jako červotoč, jak jsem se mylně domnívala. Je to houba, která si pochutnává a poctivě spásá a ničí vše dřevěné. Když se pak například odstrčí v pokoji dřevěná postel od dřevěného obložení, můžete odkrajovat z postele velké koláče šedočerné houby a když se obložení dotknete, sesype se vám pod rukama rozežráno na prášek. Tato houbička je prý dokonce jedlá a velmi chutná, ale každého přejde na něco takového chuť, zvlášť pokud se vám dostane nejen do podlah a vnitřního vybavení, ale i do trámů a do krovu. To je pak nejlepší zabalit si uzlíček, zamknout za sebou a rychle se odstěhovat, než vám to celé spadne na hlavu. „Vy máte dřevomorku ve střeše? Tak to můžete ten barák rovnou zapálit,“ nechal se tuhle slyšet jeden odborník přes tyto velice vychytralé houbičky.

Doufám, že jste se teď s obavou nezačali rozhlížet po svém příbytku, nechtěla jsem vás děsit, jen mě zaujala neobvyklá dřevomorčí vytrvalost a téměř nezničitelnost. Našim příbuzným prorostla „jen asi do metru výšky — a stejně jim nezbylo, než všechno vyhodit, vybrat podlahy, otlouct omítky, vše vypálit, vystříkat drahou desinfekcí, vymalovat, znovu vybavit, rozloučit se s úsporami na nová okna a pak jen tiše doufat, že se vám to za rok neobjeví doma znovu, a že to neproroste k sousedům, případně, že to neprorostlo od nich k vám.

Nepomůže vrstva betonu ani kvalitní izolace — jakmile je někde dobré chutné dřevo, dřevomorka si najde svými chapadýlky skulinku, kterou se provrtává a provrtává, až nakonec se dostane ke kýžené pochoutce. Já vám to ještě neřekla? Ona má totiž kořeny - kořeny dlouhé a pevné, místy tlusté na prst - a tak kromě již popsaných demoličních prací ještě musíte pozvat odborníka, který pečlivě projde a prosvítí každou spáru, aby z ní vytahoval šedavé kořínky. Kam se hrabou akční filmy a horory o slizkých příšerách. Stačí poznat dřevomorku!

Přiznám se, že to všechno vlastně znám jen z doslechu - naši příbuzní totiž vyhlásili na svůj zamořený dům karanténu a maximálně zúžili počet pomocníků. Z klidného spánku je totiž budila představa, že by si někdo z nich přinesl domů maličký, ba mikroskopický dárek. Tušíte správně: Dřevomorka se jako každá správná houba rozmnožuje výtrusy — sotva postřehnutelným pudříčkem, který se sebe vytřásá. Stačí mít je na botách, v ohybu nohavice, ve vlasech... a máte to doma.

Tahle houba je smutným dokladem toho, že mít dobré a pevné kořeny může mít někdy úplně děsivé následky. V první chvíli mi to nějak nahrálo s oním známým biblickým doporučením, že v Kristu máme pevně zapustit své kořeny a prorůstat jím. Jenže hned ve chvíli druhé mi došlo, že v tom to právě je - v tom, čím se prorůstá a do čeho se koření. Pokud budu své kořeny zapouštět někde jen proto, abych uspokojila svou nenasytnost a zacpala pusu mlsné, která mě honí, nikdy vlastně nebudu spokojená. Budou za mnou zůstávat věci, a hlavně vztahy, určené k demolici. Můžu takhle nenápadně prožrat i trámy svého vlastního domova, který jsem si přece vždycky tolik přála vytvořit. Když si včas neujasním, čím to prorůstám a půjdu jen za svojí touhou, já sama možná najdu chvilkové spočinutí, ale co zůstane za mnou, v mém okolí? Říkám si, že právě tak si možná někdo představuje lásku — dřevomorčí lásku — dosáhnout za každou cenu něčeho příjemného, útěšného, líbivého, bez ohledu na okolnosti. Ale řekněte, je láska, která své okolí moří, opravdu láska?

Zase tu je jaro a s ním nájezd na zahradnictví a kupování nové kvalitní hlíny na pokojové kytky, celé uondané tou dlouhou zimou. Zajímavé je, že

u kytek nám to dochází rychle a bez pochybovačných otázek - že aby něco dobře rostlo, musí to dobře kořenit v dobré hlíně, vlastně zemině - jak mě poučil jeden pan zahradník! A v životě se nám to přitom pořád jaksi zvrtává: zkoušíme kořenit v písku, ve vyprahlé půdě a — kaktusy prominou - jsme pak pichlaví a nedůtkliví, stejně jako ony. Nebo pro změnu kořeníme kdesi v bahně — jenže tady se zase nelze pořádně zachytit, klouže to na všechny strany a jediné, co si z toho člověk odnáší, je všudypřítomná zahnívající špína, která na nás ulpívá.

A tak se obloukem opět vracím k již zmíněnému biblickému doporučení, že to místo, kde máme zapustit kořeny a prorůstat do hloubky je Kristus sám - jeho podstata, jeho příklad, jeho láska a dokonalost. To všechno se nedá beze zbytku pochopit — jediné, co se dá, do toho s důvěrou vrůst.

A tak se večer připojuji k modlitbě svých dětí, aby se naši příbuzní zbavili dřevomorky, a v duchu přidávám ještě soukromou prosbu za to, abych se náhodou nestala něčím podobným na rovině lidských vztahů. Ono by se mi nejen mohlo lehce stát, že mi na hlavu spadne můj vlastní krov, ale taky to, že se dostanu do karantény, do izolace - to v případě, že by lidé kolem mě zjistili, že si ze setkání se mnou odnáší na svých duších nenápadné ničivé výtrusy. A o to, jak jistě uznáte, není o co stát. A proto vám i sobě přeji nadějné a vytrvalé kořenění na tom správném místě.

REDAKČNĚ UPRAVENO
PŮVODNĚ PSÁNO PRO POŘAD TWR
PETRA ELIÁŠOVÁ

Věra Podzemná

Sedmého ledna 2012 odešla ve svých 90 letech ke svému Pánu sestra Věra Podzemná ze Žamberka. Narodila se po 1. světové válce v květnu roku 1921 v Žamberku. Vyrůstala s mladším bratrem Jendou. Nežili v nadbytku, proto ji skromnost provázela celý život. Byla ráda, že se mohla vyučit švadlenou. Oblékala pak děti i vnoučata do svých výrobků.

V době učení byla poslána nakoupit přípravu na šití do obchůdku k Formánkovým. Na stěnách místo obrazů byly biblické verše, které si se zájmem četla. Formánkovi s ní hovořili a pozvali ji k nim domů, kde si čítávali Bibli. Doma o tom řekla mamince a obě pak začaly chodit do biblických hodin k těmto lidem. Zde pochopila evangelium Pána Ježíše a cele se Mu svěřila. Tato skutečnost už natrvalo změnila její život.

Za války, roku 1944 se vdala za Jaroslava Podzemného, který pocházel z Valašska. V Brně studoval policejní školu a navštěvoval i Křesťanské shromáždění. Tam si koupil Bibli a uvěřil evangeliu. Po válce se usadili v Šumperku. V 50. letech tatínek postavil dům v Žamberku, do kterého se přestěhovali. Spolu vychovali 4 děti. Jelikož bylo třeba splatit dluh za dům, nastoupila do zaměstnání do Plicní léčebny. Před 10 lety ji manžel předešel do nebeského domova.

Celá rodina žila aktivním křesťanským životem. Už v Šumperku vzniklo v jejich domě křesťanské shromáždění. Na počátku 50. let bylo scházení věřících našich sborů zakázáno, ale rodina Podzemných měla tak dobré jméno u úřadů, že se ještě 2 roky po zákazu svobodně scházeli. Ale domácí shromáždění pokračovalo i přes zákaz, ale museli měnit místa scházení. Jejich dům byl otevřen všem hledajícím. Přijížděli různí bratří posloužit Slovem, ale starost o návštěvy zůstávala na sestře. Často u nich někdo i dlouhodobě bydlel a to v době potravinových lístků, které tyto návštěvy neměly. Přesto prožívali zvláštní Boží přízeň, takže hladem netrpěli.

Toto pokračovalo i po přestěhování do Žamberku. V tu dobu byl zákaz shromažďování zrušen, ale nepřízeň režimu se nezměnila. V tomto ovzduší vyrůstaly všechny čtyři děti, které rodiče připravili na setkání se Spasitelem. Všechny děti se staly Božími dětmi, na čemž měla maminka nemalý podíl. Dcery postupně odcházely z rodičovského domu za svými partnery, ale rády se vracely i se svými dětmi k milované babičce.

Sestra Podzemná byla v zaměstnání i mezi lidmi velmi oblíbená. Měli ji rádi, proto ji navštěvovali nejen starší, ale i mladí. Nebyly jí lhostejné těžkosti druhých lidí, proto jim psala povzbuzující dopisy. Cituji z posledního, který sestra dostala týden před odchodem: „Znovu si předčítám Tvůj dopis a obdivuji Tvou pevnou víru a jsem tak ráda, že Tě znám a že se mohu alespoň trochu počítat mezi Tvé přátele“.

Ještě loni v květnu při jejích 90. narozeninách se sešla celá rodina a maminka udivovala svou vitalitou. Po vánocích začala slábnout a 7. ledna se odebrala do nebeského domova, na který se velmi těšila. V závěru svým dětem připomínala, aby neplakali a netruchlili a aby jí to přáli, protože odchází do lepšího.

Při rozloučení připomněl její život Josef Holubec a Božím slovem posloužil Vladimír Pípal. V úvodu řekl, že zesnulou Věru Podzemnou osobně znal. Byla to vzácná Boží žena, ze které vyzařovala láska, radost a pokoj. Citoval báseň Zdeny Garajové „V ten den“, kterou měla sestra velmi ráda. Zde jen úryvek: *„Bude to den jako každý jiný, kdy slunce vzejde – zapadne zas, do školy děti půjdou – velcí za svou prací – pro mne však navždy skončí čas ...“*

Dále připomněl, že zesnulá měla dva domovy a dva otce. Jeden domov měla na zemi a druhý v nebeském království. Moji milovaní, naše milá sestra Věra měla dva domovy. Otázka pro každého z nás: Chceš i ty jednou přejít z pozemského domova do nebeského? Do nebeského domova k Otci vede jen jedna cesta a tou je Pán Ježíš Kristus. On jasně řekl: Jan 14,1: *„Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí. Věříte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce je mnoho příbytků ...“* Ještě zazněl úryvek z básně Marie Rafajové: *„Díky Pane za dny, které byly ...“* Rozloučení bylo ukončeno citátem Žalmu 31,6, který si sama vybrala na smuteční oznámení: *„V ruce tvé poroučím ducha svého, nebo jsi mne vykoupil, Hospodine, Bože silný a věrný“.*

Jsme vděčni za věrohodné svědectví celého jejího života víry a naděje.

JOSEF HOLUBEC

Kláštory – čo o nich (ne)vieme

Európske kláštory stredoveku boli často kritizované a často reformované. Na západe nasledoval jeden mníšsky rád za druhým, kartúza Citeaux za Clunami, cisterciáni za kartuziánmi, premonštráti za cisterciánmi, ale vždy s tým istým príbehom vysokého nasadenia a nadšenia, za ktorým nasledovali obdobia vlažnosti a nedokonalosti. Ale možná strata pre spoločnosť, vynútená celibátom mnohých z najlepších mužov a žien v každom pokolení, nebola nikdy predmetom komentárov za čias, v ktorých sa celibát pokladal za prvú a najťažšiu z ľudských cností. Niektoré kláštory boli napádané, tu pre mravné škandály, tu pre tvrdosť chamtivých vlastníkov pôdy... Nikomu však od čias Rutilia Namatiana v piatom storočí nezišlo na um spochybňovať hodnotu mníšskeho života alebo ho pokladať za podradný a pre človeka degradujúci.

Dôvod je jasný. Okrem útulku a zázemia, ktoré poskytovali zbožným a pokojamilovným povahám pred víchrami stredovekého života, poskytovali kláštory služby, ktoré sme my už prestali požadovať alebo ich môžeme dostať účinnejšie z iných zdrojov. V nejednom prípade kláštor bol misijnou ustanovizňou, príbytkom pre pocestných, osvieteným zemepánom, centrom vzdelávania a vedy ako aj tých umení a remesiel, ktoré sú prítomné v každej vyspelejšej spoločnosti, zberným centrom správ a ich zapisovateľom, skladiskom rukopisov, depozitom politických informácií z cudziny i domova, orgánom na zúrodňovanie pôdy a zavádzanie civilizácie v barbarských a pohanských oblastiach. Služby poskytované veľkými nemeckými kláštormi ako Fulda a Corvei alebo cisterciánskymi mníchmi v Španielsku a severnom Anglicku patrili medzi týchto priekopníkov. Rozširovanie civilizovaného života v týchto častiach sveta v nemalej miere súvisí s mocným a často aj bezohľadným impulzom týchto organizovaných telies odovzdaných mužov.

Za mnohé v tom, čo poznáme o rannom stredoveku, vďačíme latinským kronikám z pera mníchov. Na začiatku trinásteho storočia opisovanie histórie uniká z kláštorov a laici začínajú písať v národných jazykoch o veciach, ktoré videli a osobách, s ktorými sa stretli. Máme tu živým jazykom napísané dejiny Štvrtej križiackej výpravy od Villehardouina...

Aj v 14. storočí sa môžeme preberať v anglických ročenkách či právnických záznamoch a tiež naraziť na neobyčajne objemnú spisbu autentického vyprávania anglických účastníkov súdnych sporov v provinčnej francúzštine, v jazyku, ktorý sa v tom čase používal na súdoch.

Ale písanie kroník v čase medzi barbarskými nájazdmi a vznikom univerzít v druhej polovici 12. storočia bolo zverené prevažne mníchom. A tak ***scriptorium*** v opátstve bolo jediným istým centrom na literárnu prácu a mníšsky pisár hlavným pilierom vzdelanosti. Ak aj mnohé z jeho práce bolo chudobné, skromné a neinteligentné, niektoré kroniky boli živé a dobre informované, a tu a tam sa kláštor stal kolískou skutočného historika.

Budúce pokolenia nesmú zabudnúť na svoj dlh stredovekým kláštorom, na Monte Cassino a Bobbio, na Reichenau a St. Gallen, na Corvei a Fuldu, na Bec a Mont St. Michel, na Jarrow a neskôr St. Albans. Mnohé z nášho vzdelanectva, učenosti, nemálo z nášho historického poznania, je založené na usilovnosti pisárov, poväčšine bezmenných, ktorí usilovne pracovali nad manuskriptami pri slabom osvetlení v nevykúrených celách, v nádeji, že práca ich pera bude Pánovi ľúba.

Postupne prešla Európa do štádia civilizácie, v ktorom opátstva, zatiaľ čo môžu stále žiť a pôsobiť, sú už v inom vzťahu k realite súčasného veku. Už sa obdarovanie opátstva princom alebo šľachticom nevidí ako krátka a jednoduchá cesta spasenia duše. Ľudia už viac nechodia do opátstiev kvôli informáciám, lebo majú dennú tlač a ostatné médiá; už nechodia kvôli občerstveniu a útulku, lebo sú tu hostince a príležitostné ubytovanie. Úlohu výchovy vzdelancov prebrali univerzity a školy. Skončila sa aj úloha scriptórií, lebo knihy produkuje tlačiarenský lis a uskladňujú ich knižnice. Zanikla aj dobročinná služba kláštorov. Už dávno sa svetskí vládcovia uchádzajú o politickú radu inde. Keď sa pútnik zastaví pri tros-

kách alebo skelete dávneho opátstva, uprostred zelene sviežich anglických pastvín, môže si iba ťažko vybaviť predstavu dávnych hodín mníšskeho vplyvu, keď v spoločnosti oveľa jednoduchšej než je naša a v populácii menej početnej, bolo opátstvo činorodým centrom spoločenského života a najpevnejším putom s veľkým svetom za jeho múrmi.

Moderná spoločnosť ešte využíva dobročinnosť sociálnych služieb, poskytovaných mníškami. V katolíckych krajinách náboženské sesterstvá ešte stále poskytujú časť humanitnej práce, aká sa od nich očakávala v stredoveku. Opatrujú chorých, starajú sa o chudobných, vyučujú mladých, utešujú zomierajúcich. Vzdelávanie dievčat je zväčša v ich rukách. Čo bolo najčistejšie a najlepšie v stredovekom mníšstve, prežíva v práci týchto oddaných žien.

(A History of Europe, H.A.L. Fisher, London, Edward Arnold and Co., 1942, str. 250n)

Pôvodne sa v nehostinných podmienkach priekopnícki mnísi podujímali na ťažkú úlohu zakladania kláštorov; neskôr sa okolo nich rozvinuli základy budúcich miest. Tak „títo muži, radostne rozviati po Európe zakladali kláštory, z ktorých sa časom stali mestá ako Lumieges, Auxerre, Laon, Luxeuil, Lutych, Trevír, Wuerzburg, Regensburg, Rheinau, Salzburg, Viedeň, St. Gall, Bobbio, Fiesole a Lucca, aby sme menovali len niektoré.“

(Jak Irové zachránili civilizaci, Thomas Cahill, Pragma, 1998, str. 188)

Bolo by len spravodlivé, aby sme najmä my, ktorí sme vyrástli v protestantskom prostredí, vedeli oceniť nesmierny vklad, ktorým sa kláštory zaslúžili o to, že žijeme v kresťanskej civilizácii a máme úžitok z ovocia, ktoré po stáročia dozrievalo v jej lone.

Pomocná literatúra: Dějiny středověkého mnišství, Hugh Lawrence, Vyšehrad, 2001

MATÚŠ KOŠA

Rady skúseného diabla
C. S. Lewis

Prečítala som si knihu od známeho kresťanského autora C. S. Lewisa Rady skúseného diabla. Názov vyzerá síce tak trochu kacírsky, ale nezľaknite sa, je to veľmi poučná kniha pre každého kresťana.

Hneď v úvode sa dočítate minimálne dve zásadné informácie. Po prvé: diabol nikdy nebol a ani nikdy nebude náprotivkom Boha. Nie je a nikdy sa nedostane na úroveň Boha. Boh je jediný najvyšší Pán a Stvoriteľ všetkého a diabol je jedným z anjelov, ktorí sa od Neho odvrátili a snaží sa nám len nahovoriť, že má rovnakú moc ako Boh, ale v skutočnosti takú moc nikdy nemal ani mať nebude. A po druhé: ľudia robia najväčšiu chybu, ak v existenciu diabla buď neveria, alebo sa ňou až príliš zaoberajú, to oboje diablovi veľmi dobre nahráva.

Pri čítaní tejto knihy si musíte, tak povediac, prehodiť hodnoty hore nohami. Musíte si uvedomiť, že kniha je písaná z pohľadu diabla. To, čo je považované za dobré, je v skutočnosti zlé a to, čo je odsudzované ako zlé, je v skutočnosti pre kresťana dobré. Dokonca Boh je tu nazývaný Nepriateľom, čo je z pohľadu diabla pochopiteľné. Zo začiatku som mala z toho mierny guláš, ale po pár stránkach som sa do toho dostala a táto kniha mi dala veľa. Je to pohľad do diablových taktík, ako sa snaží ľudí a hlavne kresťanov oklamať, zneistiť, odviesť od pravdy, vzdialiť od Boha. Ak sa naučíte všímať si pri čítaní veci „nesprávne“ a preložiť si ich v hlave na správne, tak vám táto kniha odhalí cenné informácie. Zistíte, kde všade na vás diabol útočí a doteraz ste si to možno ani nevšimli, uvidíte ako potichu a prešpekulovane pracuje. Povzbudí vás to k väčšej ostražitosti a možno aj lepšie porozumiete veciam, ktoré sa dejú okolo vás a vo vás. Celá kniha je vlastne zbierkou listov skúseného diablovho služobníka, ktorý radí jednému začiatočníkovi, ako sa má starať o človeka - pacienta, ktorý mu bol pridelený. Tu je malá ukážka (knihu som čítala v češtine):

Můj drahý Tasemníku, lidé patří jakožto duchové do věčného světa, ale stejně jako zvířata žijí v čase. Znamená to, že jejich duše mohou směrovat k věčnému cíli, ale jejich těla, city a představy se stále mění... Jejich nejlepším pojetím neměnnosti je tedy vlnění - opakovaný návrat na určitou úroveň, ze které stále padají, je to řada vrcholů a propastí... Dokud žije na Zemi, budou se u něho střídat období bohaté citové a tělesné síly s obdobími tuposti a chudoby. To, že teď pacient prožívá období vyprahlosti a nudy, vůbec není Tvou zásluhou, jak si bláhově myslíš. Je to jen přirozený jev, který nám nijak neprospěje, pokud ho dobře nevyužiješ... Hlavně musíš jako vždycky zabránit tomu, aby se pacient dozvěděl pravdu. Nesmí ani tušit, že Zákon vlnění existuje. Ať si myslí, že jeho počáteční nadšení po konverzi mohlo a mělo vydržet věčně a že trvalá bude i ta vyprahlost, kterou teď cítí... Stačí, abys mu zabránil ve styku se zkušenými křesťany...

JANA ČÍŽOVÁ

Mrázek Jiří
Evangelium podle Matouše

Praha: ČBS, 2012, 512 stran

Vítanou novinkou tohoto roku je další, v pořadí již čtvrtý díl, českého ekumenického komentáře k NZ, který vydaly společně Centrum biblických studií při ČAV a UK a Česká biblická společnost.

Autorem je biblista doc. Jiří Mrázek, vedoucí katedry NZ na ETF UK, známý již svým výborným komentářem k listu Jakubovu a výkladem podobenství v evangeliu podle Lukáše a Matouše. Mrázkův komentář, ze kterého je znát autorova hluboká erudice a dlouholeté studium tématu v kombinaci s jeho uměním jednoduše, výstižně a někdy i vtipně odkrývat smysl textu, bude velmi užitečným průvodcem všem, kteří chtějí Matoušovo evangelium blíže poznat.

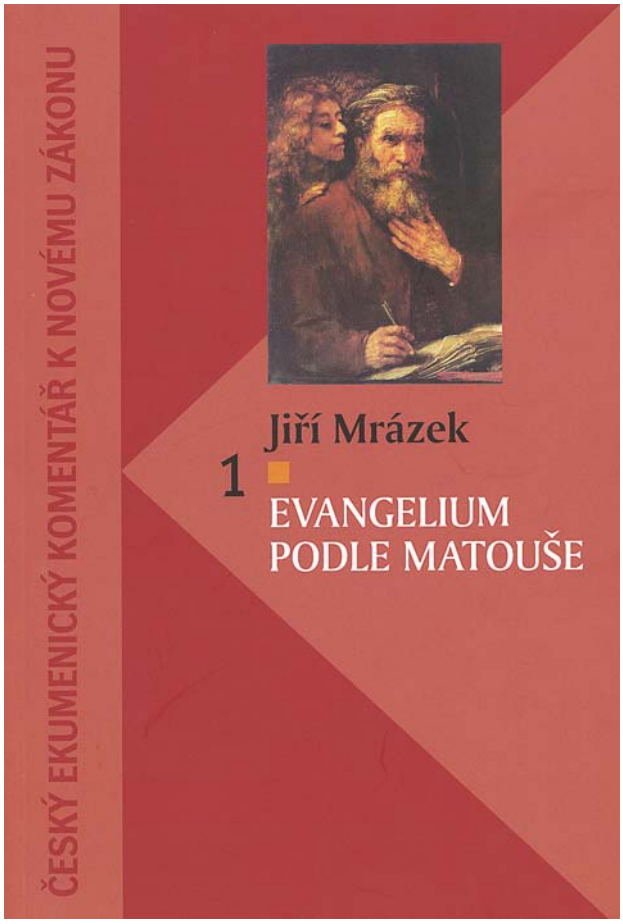

PAVEL ŠÍMA

NIVY

počátek - minulost – současnost

1. Počátek

Nivy jsou malebným místem ve zlínském kraji, asi 5 km jihozápadním směrem od Vsetína, kam se z města dostanete buď autem přes Janišov nebo pěšky přes Žambošku, či Potůčkami. Je to místo, kde bydlel br. Josef Hruška st. se svou nemocnou manželkou Rozálií a její sestrou Julkou. Byli to křesťané, kteří v malém hospodařili na svém statku, tj. v dřevěnici spojené s chlévem a přilehlou stodolou a ve velkém dokázali svou víru i skutky, když dali k dispozici své soukromí pro rekreaci „cizích" lidí.

Toto místo se v průběhu posledních 46 let stalo symbolem československé mládeže Kř. sborů, která postupně přešla k současným Čechům, Slovákům a Romům. Je to místo v naší zemi, kam se každoročně sjížděli z celého Československa hlavně mladí lidé, aby zde strávili nezapomenutelné dny prázdnin. K těmto očekáváním krásných dnů volna přibyly navázané vztahy mladých lidí, které trvají dodnes, navázané partnerské vztahy, které přešly v manželství a také počátky víry ve Spasitele, Pána Ježíše Krista nebo jejímu utvrzení. Podle hrubých odhadů strávili návštěvníci v průběhu uplynulých 46 let na Nivách asi 100 000 dnů s ubytováním.

Jak to všechno kdysi začalo?

S dovolením autora knížky Malé počátky (počátky křesťanské mládeže v Českém ráji 1962 – 1966), br. Milana Koly, použiji text, který počátek setkávání mládeže na Nivách vystihuje fakticky i poeticky. Knížka čerpá z kroniky mládeže, kterou psala sestra Eliška Rezlerová. Od strany č. 36, která popisuje čtvrtek, 11. 8. 1966, se dále dočteme:

(Jde o vzpomínku na pokračující dovolenou mládeže z celého Československa v době od 1. do 14. 8. 1966 ve Vysokých Tatrách pod vedením br. Dr. Karla Kořínka. Pozn. autora)

Čtvrtek, 11. 8. 1966:

„...si kupujeme jízdenky, jen si je dáme přerušit ve Vsetíně. Komedovi a sestry Suré už jeli do Vsetína hned ráno. Rychlík se dává do pohybu. Hory se nám už docela ztrácejí. Po tříhodinové cestě se ocitáme ve Vsetíně, kde nás už očekávají. Je tu také Jožka Holubec, náš starý známý. Sedíme na zavazadlech a čekáme na traktor, který nás na valníku doveze na Nivy... Najednou slyšíme podivné blafání. Jožka Hruška pro nás přijíždí s traktorem, aby nám naložil zavazadla. Valník však skoro nestačí. Zavazadel je velmi mnoho. Proto rovnáme všechna, jak se jen dá, abychom se vešli. Pak zazní povel:‚Tak nasedat!´ Jenže kam nasednout, když je tu všude plno balíků... Jenda Katuščák zoufale mlčí. Ostatní ječí strachy, pak se zase smějí. Věra musí statečně vyvažovat vůz, abychom se nepřevrátili. Okolí je nádherné, hory, kopce, stráně, lesy. Jedeme polem, úvozem, srázem. Pořád vpřed a nahoru. Dodnes nevíme, jak to ten valník mohl vydržet a my s ním. Když už se stmívalo, dorazili jsme na Nivy. Naše starostlivá Martička Komedová nám přichystala dva velké hrnce čerstvě nadojeného domácího mléka. Zmizelo v nás jako nic. Utrmácení se uvelebíme na seníku. Děvčata nad chlévem, chlapci kousek dál ve stodole. Samozřejmě, do spaní nás nikdo nutit nemusel..."

Pátek 12. 8. 1966

„Na Nivách není sice tak krásná příroda jako v Tatrách, ale je zde teplo a mile. Nemusíme se plahočit po kopcích a horách. Máme odpočinkovou rekreaci. Služba nám uvařila snídani. Jaké je to krásné pohodlíčko! Potom máme tichou chvilku... Po ukončení Božího slova jsme šli pomáhat při žních. Někteří si hrají s balonem nebo se opalují na slunci. Když byl oběd dovařen, sedli jsme si na trávník. Na dobrém obědě jsme si pochutnávali každý ze svého ešusu. Po tábornicku. Odpoledne jsme se šli koupat. Koupaliště je dost vzdálené (Semetín asi 5 km, pozn. autora) a tak jsme se pěkně prošli... Když se setmělo, bylo na stráni plno lidí. Sedli jsme si do kruhu a oheň začal praskat... Vše zakončila večerka. Když den se sklání na přelomu v šeru a magnolie tiše zavře květ, chci ještě jednou pozdravit tě a k modlitbě tiché pohnout ret´.

Děvčata pak měla mnoho starostí, jak to bude v noci vypadat. Naďa hrozně naříkala, že ji snad sežerou pavouci a škvoři. Jitka Kořínková se ve dvě hodiny v noci vydala na lov pavouků a škvorů, ale nebylo možné je všechny pochytat. Eliška naříkala na to, že slepice kdákají, kohouti kokrhají a psi štěkají. Jožka, že v noci mlátí motorovou mlátičkou, a ona že nemůže naprosto spát. Zato Božka spala, jako když ji do vody hodí. Tu by nevzbudil ani hrom, natož chrápání."

Sobota 13. 8. 1966:

„V kuchyni u Hrušků zase řádí služba. Snídaně je uvařena a tak se dáme do ní. Přichází naše poslední chvíle u Božího slova. Sedíme na stráni, kde večer hořel táborák. Dnes ráno zase mile hřeje sluníčko. Slovo má Jenyček a Petr Šustr. Potom se modlíme a děkujeme Pánu za krásnou dovolenou, za ochranu a požehnání. Nakonec strýček Kořínek zpívá celou částušku, při které připomíná všechny naše zážitky. Jak ten čas rychle ubíhá, zase nastává loučení. Odpoledne se začíná balit Věra, Lýdie, Věrka Vrbová, Bedřiška a Jenda Staněk. Jožka nastartoval „valníkový autobus" a na shledanou, Nivy.

Zbývající mládež se sešla večer opět na stráni. Bez ohně a bez mnohých přátel, kteří už odešli. Jen Pavel neztrácel humor a křičel, že táborák přece bude, a táhl nahoru starý koš a stará košťata na zametání. A tak se oheň opět rozhořel. Svět nikdy nepozná, co je to láska bratrská a sesterská. Jak je těžké se loučit s lidmi, kteří milují Pána Ježíše... Ale pak již přišel poslední den."

Neděle 14. 8. 1966

„Zatímco děvčata ještě spala, odešla další skupinka mládeže na shromáždění do Vizovic.

Zbývajících čtrnáct se rozloučilo se strýčkem Kořínkem a vydali se na cestu

domů. Odjížděli v přeplněném rychlíku do Prahy. Ve vlaku se ještě hodně zpívalo, a tak někteří zaháněli tesknotu. Někdo se zeptal: ‚Proč ten smutek?' Protože ti mladí a nově obrácení budou muset zase mezi svět a hřích. Mezi nástrahy a pokušení. Někteří lidé se jim budou posmívat a pohrdat jimi. A bude potřeba znovu bojovat o víru. Kolik jich zvítězí? Modleme se za ně. Vždyť nejsou sami. Je s nimi Pán Ježíš. A tak se vlakem nesla píseň: ‚V nový boj půjdeme směle, Jeho mocí oděni, věrně světlo poneseme, drahou zvěst o spasení.' Lidé poslouchali. Světe, div se! Obráceni k Pánu, neuškodila nám ani StB. Ale vždy tomu tak nebylo."

Konec citátů z kroniky.

Tímto čtyřdenním pobytem v srpnu 1966 se vlastně začala psát pobytová historie NIV. Byl to počátek setkávání křesťanů, která trvají do současné doby. Nejprve to byla setkání mládeže, později pak dětských besídek, pak i rodinných rekreací, a nakonec i bratrských porad. Zkrátka slovo „Nivy" znamenalo, že nejde jen o přírodu a rekreaci, ale také o vztahy, odpočinek, duchovní posilu. Vše ale nebylo zase tak jednoduché, jak se zdá. V době do XI/1989 nebylo shromažďování osob, zejména věřících, žádoucí. Proto jsme byli sledováni a nejeden bratr se za taková sejití zodpovídal před státními úřady. Trpěl i statek Hruškových, protože chyběla voda tím, že se všichni umývali a pro dobytek se pak nedostávalo, děvčata

Bratr Josef Hruška st.

ztrácela sponky do vlasů v seně a krávy byly ohroženy polknutím takového předmětu, mládež chodila po louce, která se měla kosit, WC nestačilo, používala se kuchyň Hruškových, později manželů Komedových. Nivy ale poutaly účastníky takovou silou, že začali překonávat jednu překážku za druhou a společným úsilím se je podařilo proměnit do dnešní podoby.

Jeden biblický text (Ř10,9) mluví o tom, kdo je spasený: „Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen."

Tento text zahrnuje tři složky našeho nitra:

- cit (uvěříš-li ve svém srdci)
- rozum (přijmout fakt, že byl Ježíš Kristus vzkříšen Bohem)
- vůle (vyznat Pána Ježíše ústy vyžaduje vůli člověka).

Tento počátek nového života v Kristu prožily na Nivách stovky rekreantů pod vedením sester a bratří, kteří se pobytům věnovali. I když tam hrál velkou úlohu cit, kdy se mladí obraceli pod určitým citovým rozpoložením, nic to neubralo na novém začátku víry a rozum a vůle se přidaly vesměs až později. Průkopníkem pobytů byl „strejček" Kořínek, který měl odvahu v totalitním režimu svolat mládež z celého Československa a věnovat se jí minimálně 2 týdny na úkor svého volna o prázdninách a to opakovaně několik let za sebou. Chvilky s br. Kořínkem byly nezapomenutelné nejenom v entuziasmu jeho vyprávění, ale také v délce trvání, kdy ranní „chvilka" končila ve 13 hodin a oběd nebyl uvařen...

Nesmíme zapomenout ani na další svědky víry, kteří se o pobyty na Nivách zasadili a věnovali se jim. Zejména chci podtrhnout vytrvalou a sebeobětující službu br. Jaroslava Krmáška a jeho manželky Jiřinky. Bratr Jaroslav zastupoval v době totality naše sbory v Severomoravském kraji před státem a byl trvale pod tlakem státních zástupců. Byl zodpovědný i za „shromažďování" lidí na Nivách, protože okres Vsetín patřil do tohoto kraje. Byl příkladem podle citovaného biblického textu, kdy nasadil rozum, cit i vůli k tomu, aby se naše sbory včetně pobytů na Nivách udržely. Kdybych ale chtěl vyjmenovat všechny sestry a bratry, mohl bych na někoho zapomenout, a to bych nerad. Kdo ale na Nivy jezdil jako rekreant, ten na nikoho nezapomene. Je nutné, abychom se k počátkům naší víry vraceli, a to s vděčností za vše, co jsme dostali. Těm, kteří se o to zasloužili, už to většinou vrátit nemůžeme. Ale můžeme o skutcích jejich víry svědčit, a co jsme „darmo dostali", darmo i dávali dál.

NIVY v srpnu r. 1966 začaly. Další pokračování pobytů (o tom si povíme v příštím čísle), znamenalo od aktérů plné nasazení. Tak, jak si to čteme v citovaném verši:

- rozum (vím komu jsem uvěřil a proto šířím tuto zvěst dál)
- cit (pastýř pečuje o svěřené stádo)
- vůli (překonávat překážky, které pobytům bránily).

V příspěvku byly použity úryvky knížky „Malé počátky".

Prosím čtenáře, kteří by byli ochotni podělit se o dokumentární fotky pobytů na Nivách, o jejich zapůjčení. Vrátím.

Adresa: Pavel DAVID,
Družstevní 647/40, 779 00 Olomouc,
mobil: 777 034 270

PAVEL DAVID

Na kolenách

Keď cesta k nebesiam uberie síl,
keď bôľny zármutok zrak zakalil,
že dušou zavládol smútok a strach –
- kde znovu pookriať,
do srdca radosť vliať,
síl nových načerpať?
- Na kolenách!

Keď výhľad dopredu zastretý je,
keď život skormútia nepokoje,
cieľ stratí podobu v pochmúrnych hmlách –
kde opäť vzpriamiť zrak,
hor´ vzlietnuť k nebu tak,
jak smelý, voľný vták?
Na kolenách!

Keď viera stráca lesk v súženia čas,
Keď zlo ju vyničiť strojí sa v nás –
jej zrnká rozptýliť v ničomný prach,
kde svoj lesk obnoví,
z rúk zhodí okovy?
Pri nohách Pánových –
na kolenách!

Nech príde čokoľvek, dobré, či zlé,
nech prídu radosti, či chvíle mdlé,
Pán svojich nenechá v klamlivých tmách.
Uzdraví nemoci,
ochráni za noci,
dosiahnem pomoci –
na kolenách!

JÁN KUČERA
ZO ZBIERKY BÁSNÍ
POZRI SA HORE, ČLOVEK